

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 21

Ple del Parlament

Sessió 17, primera reunió, dimecres 10 d'octubre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Pregunta al Govern sobre les polítiques dirigides al col·lectiu LGTBI 310-00022/12	4
Pregunta al Govern sobre la situació del Cos de Mossos d'Esquadra 310-00031/12	5
Pregunta al Govern sobre la neutralitat dels centres escolars 310-00032/12	7
Pregunta al Govern sobre els Mossos d'Esquadra 310-00033/12	9
Pregunta al Govern sobre la retirada de la simbologia franquista de les places i els carrers 310-00036/12	10
Pregunta al Govern sobre la retirada de dipòsits de les principals entitats bancàries a l'octubre del 2017 310-00037/12	12
Pregunta al Govern sobre la pressió política que va provocar el trasllat d'empreses i bancs fora de Catalunya 310-00038/12	13
Pregunta al Govern sobre el retorn dels drets dels treballadors públics 310-00039/12	15
Pregunta al Govern sobre la gestió de la seguretat que fa el Departament d'Interior 310-00035/12	16
Pregunta al Govern sobre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 310-00034/12	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu projecte polític 317-00015/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oferta d'acord global per a l'aprovació de pressupostos proposada per la coordinadora de Catalunya En Comú 317-00018/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera de continuar governant i generar confiança a la ciutadania 317-00014/12	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'establiment d'una estratègia conjunta per a fer front als reptes socials i nacionals	25
317-00016/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'operació repressiva de l'Estat contra Catalunya a partir de la retirada de dipòsits bancaris per part de l'Estat	26
317-00019/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves paraules d'ànim i suport a les accions dels comitès de defensa de la república	28
317-00013/12	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	
Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència	30
255-00001/12	
Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (continuació)	66
255-00001/12	
Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania	86
202-00010/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 17.1

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Antoni Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (tram. 255-00001/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació (Text presentat: BOPC 106, 59).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania (tram. 202-00010/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació en lectura única i de les esmenes presentades (Text presentat: BOPC 73, 4).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics (tram. 252-00009/12). Mesa del Parlament. Debat i votació (Text presentat: BOPC 106, 64).
6. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transició energètica (tram. 302-00006/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària (tram. 302-00007/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància (tram. 302-00008/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat (tram. 302-00009/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre turisme (tram. 302-00010/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals (tram. 302-00011/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

El president

Bon dia, comença la sessió. La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Així mateix, els faig avinent que els diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva han comunicat que han designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia, he de comunicar-los, lamentablement, que el passat dissabte 6 d'octubre una dona va ser assassinada, com a conseqüència de la violència masclista a Sant Joan les Fonts, a la Garrotxa.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, es tracta de la sisena víctima mortal d'aquest any, per violència masclista a Catalunya. En nom de la cambra, com sempre, lamento i condemno aquest crim, que ens colpeix a totes i a tots, i expresso el condol més sincer als seus familiars. Novament, reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Pregunta al Govern sobre les polítiques dirigides al col·lectiu LGTBI

310-00022/12

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes a respondre oralment al ple. La primera pregunta al Govern, a respondre oralment, és sobre les polítiques dirigides al col·lectiu LGTBI. Formula la pregunta la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Conseller, sap què passa, avui? No sé si ho sap, però l'hi diré. Avui fa quatre anys de l'aprovació de la Llei 11/2014, per garantir els drets de les lesbianes, gais, bisexuals, transgènere, intersexuals, i per erradicar l'homofòbia, la transfòbia i la bifòbia.

Casualitats de la vida que avui, jo, li faci aquesta pregunta, just el dia que fa quatre anys que es va aprovar la llei. Quatre anys, conseller, quatre; quatre i encara no s'ha aprovat el decret que ha de regular el procediment sancionador. I això que, el 2016, la seva antecessora, ja va respondre que ja en tenien un esborrany. Però, quatre anys sense aprovar aquest decret i no val ni un sol euro... De veritat pensa que el col·lectiu es creu que es prenen seriosament la llei? Jo no ho crec.

Conseller, serà capaç de desplegar la llei de forma immediata? I només li he parlat d'un decret, conseller. Deixi'm aprofundir: sap que fa dos anys que s'hauria d'haver creat l'òrgan que ha de coordinar les polítiques LGTBI, de diversos departaments de la Generalitat?

I que aquest òrgan ha de permetre avaluar l'impacte social de la llei? Doncs miri, conseller, això tampoc s'ha fet, i tampoc costa ni un duro. I quan tindrem una partida pressupostària que pugui fer front al desplegament integral de la llei? Senyor conseller, espero les seves respostes.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller Chakir el Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies. Quan vulgui, conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir el Homrani Lesfar)

Diputada..., diputats, diputades, sí, fa quatre anys; fa quatre anys de l'aprovació d'una llei que va representar i representa un canvi; d'una llei innovadora, d'una llei que vol tenir un tracte transversal i integral entorn del col·lectiu LGTBI i de la lluita contra les discriminacions en aquest col·lectiu. I aquesta llei s'està desplegant, s'està desplegant amb moltes mesures. Amb mesures entorn de la inclusió de les polítiques d'igualtat al contracte programa; amb el decret, que es va aprovar ahir mateix, a Govern, sobre el Consell Nacional de LGTBI a Catalunya; amb el treball entorn d'un pla interdepartamental, que existeix, per a la no discriminació de persones LGTBI 2018-2022; a partir de l'aplicació de sancions, amb les limitacions que té l'aplicació de sancions. Però, recordem que s'han fet actuacions que, si no s'apliquessin sancions, no es podrien haver fet, i una va ser molt visual, va ser evitar que un autobús, el d'Hazte Oír, entrés al nostre país amb un missatge d'odi i de rancor.

I molts més altres aspectes, com la posada en marxa de la xarxa de serveis d'atenció integrada LGTBI, amb més de cinquanta punts a tot el país; aspectes entorn de la formació de més de 10.000 treballadors i treballadores públiques en ma-

tèria LGTBI; i continuarem, i continuarem desenvolupant-lo. I també continuarem treballant entorn que el règim sancionador sigui més eficaç, a l'entorn que, les dues sancions que hi ha, administratives, més enllà d'aquestes i de les set, que són de Codi penal, puguem aprofundir que, en cap cas, es pugui donar cap situació... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.) (Remor de veus.)*

El president

Per repreguntar té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Conseller, el decret no està fet, el que ha de regular el règim sancionador, però què diu? Quatre anys, per fer un decret! I deixi'm dir-li una cosa que ens preocupa: té pensat desenvolupar algun pla per lluitar contra la discriminació de persones transsexuals en el món laboral? Sap que l'atur en aquest col·lectiu és del 85 per cent? Quines mesures pensa prendre? I una altra cosa, el president, aquí present, no va destinar ni una coma, ni una ratlla, ni una frase, a polítiques de LGTBI. Segur que aquest Govern no es pren la llei com se l'ha de prendre.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula, de nou, el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies. Diputada, ens prenem seriosament la llei i ens la seguirem prenent seriosament. I per això vam ser l'únic territori on no va entrar l'autobús d'Hazte Oír. I continuarem treballant. Recordo la Disposició Addicional número 4 de la llei. I el plantejament que vam prendre, tots i totes, de fer una llei per la no discriminació, que tingués tot el règim sancionador, en qualsevol element de no discriminació, també inclòs el col·lectiu LGTBI. Ara, amb el Consell Nacional, continuarem treballant amb les entitats, de cara a aprofundir...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...de cara a aprofundir... (El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)

Pregunta al Govern sobre la situació del Cos de Mossos d'Esquadra

310-00031/12

El president

La següent pregunta és sobre la situació del Cos de Mossos d'Esquadra, i la formula el diputat senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom, en primer lloc, senyor Buch, per no fer demagògia ni alarmisme: la seguretat a Catalunya es troba en bona situació, les dades i les enquestes de població la situen a nivell de les millors d'Europa, però encara –i de moment, senyor conseller– perquè se l'estan carregant, a força de jugar políticament amb la seva gestió, amb les institucions que la sustenten, i per tant, també, amb els treballadors i treballadores que en formen part. Treballadors i treballadores que estan farts i que

són, diguem-ho ben clar, els que han aguantat aquesta seguretat per mantenir-la en l'excel·lència.

Treballadors públics que realitzen hores extres a preus per sota del mercat laboral; treballadors que encara no se'ls ha regulat una jubilació anticipada digna, com a la resta de funcionaris de policia. Uns treballadors que, dissabte, en una mobilització organitzada en setanta-dues hores, aconseguen ajuntar més de 4.500 mossos i mosses al carrer, per manifestar el seu empenyament i per demanar respecte.

La seguretat a Catalunya aguanta gràcies a la dedicació personal dels seus treballadors i treballadores. I, si m'ho permeten, com dic sempre, dels de baix; dels de trinxera. I, parlant del Cos de Mossos d'Esquadra, la utilització política que han fet, conseller, i que segueixen fent, és molt greu. La manca de previsió i de planificació en operatius concrets, també, igual que el seu discurs contradictori. Hi ha una màxima que repeteixen els veterans: aguanten, perquè estan preparats, però al final, el crèdit polític un dia s'acabarà. I pretendre manar directament els operatius, senyor conseller, des de la part política, és un error de principiant, ja ho hauria de saber.

Nosaltres, els polítics, al capdavant de qüestions de seguretat, hem de donar les instruccions de les grans línies estratègiques. La direcció cap on s'han de dirigir, de les qüestions operatives i de tàctica policial, s'han d'encarregar els i les policies, segur que li ho podria explicar molt bé la gent del seu departament. No és de rebut la humiliació i l'estrès a què s'ha sotmès la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra, en els últims temps. El mateix president de la Generalitat, el passat dia 1, encoratjava els CDR a continuar «apretant»; clar que sí, senyor conseller, dit i fet; van continuar «apretant». I clar, els mossos, a aguantar-ho tot.

No són la policia dels CDR, ni la policia per als CDR, són la policia del poble de Catalunya, de tots i de totes. Senyor conseller, vostès els alimenten i després, els mossos han de córrer per tot arreu, amb material caducat i malmès. I què? M'emporto les patrulles cap al Parlament que aguantin les posicions, perquè sinó igual passo la vergonya que entrin a la seu de la sobirania catalana.

Estem a nivell 4 sobre 5 d'alerta antiterrorista: no veu que no és de rebut, tot això, conseller? No veu que no poden més? No veu que necessiten recolzament i suport, davant dels atacs que reben? Fins quan, senyor conseller?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Buch, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Sí, diputat, crec que les dades demostren la gran confiança de la societat catalana en el Cos de Mossos d'Esquadra, tot i que alguns pretenen, doncs, fer-los veure com si fos una policia política o com si fos una policia no democràtica. I aprofito, també, per mostrar una vegada més el suport, especialment als agents de la comissaria de Cornellà, que ahir vam saber que la justícia va aprovar i va donar per bona l'actuació policial que vam tenir davant d'un atac terrorista.

Per tant, que quedi clar que el suport hi és, sempre, amb la policia que garanteix la democràcia. Vostè sap que jo he demanat una compareixença, una compareixença pels fets ocorreguts als que vostè ha fet referència. Per tant, tindrem temps, de sobres, per parlar-ne i jo per respondre a totes les preguntes, les que siguin. Jo crec que amb aquests dos minuts no tenim prou temps i a més a més, avui, tenim quatre preguntes, suposo que en parlarem, per detallar-ho tot, no? Jo, el que li proposo és que tinguem el debat corresponent sobre les actuacions del 29 de setembre i de l'1 d'octubre, llarg i resolent qualsevol dubte. I això sí, quedi clar, que és la confiança en el Cos de la Policia, la confiança en els Mossos d'Esquadra, i sempre, sempre, amb la voluntat de ser millors, farem autocrítica, sempre, sempre, però és una cosa que jo crec que ens hem de conjurar, tots plegats, en les nostres feines, no només les po-

licials. Jo crec que vostès tenen també l'exercici d'autocrítica, de voler millorar i de ser millors cada dia, no? Doncs, el mateix fem amb la policia, perquè les actuacions siguin al més ajustades, al més professionals que hi ha en matèria policial.

El president

La següent pregunta és sobre la neutralitat dels centres escolars i la formula la senyora Sonia Sierra, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Pregunta al Govern sobre la neutralitat dels centres escolars

310-00032/12

Sonia Sierra Infante

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de la diputada.) Conseller..., i expressar, també, tot el meu «carinyo» al poble mallorquí.

Bé, senyor conseller, fa poc més d'un any, es va celebrar un referèndum il·legal, on es van malversar els nostres diners i on es van robar les nostres dades personals. De fet, la persona encarregada de traficar amb les nostres dades personals és ni més ni menys que el president de la Comissió d'Ensenyament, el senyor Jové.

Malgrat totes aquestes irregularitats, hem vist com, aquests dies, s'han fet servir els centres escolars com a escenari per commemorar aquest referèndum il·legal. La qual cosa, ha molestat molts alumnes i moltes famílies. Fins i tot, hi ha un institut a Valls, que ara té un pati que es diu 1 d'Octubre. I no només això, des que va començar aquest curs, hem vist agendes amb llaços grocs; hem vist centres amb propaganda separatista, i, fins i tot, hem vist centres amb llaços grocs, que són els mateixos alumnes qui s'encarreguen de treure, perquè, òbviament, els molesten. *(L'oradora mostra una fotografia a la cambra.)*

Senyor conseller, pensi per un moment com se senten aquests alumnes que fan servir l'hora del pati per treure els llaços? Pensi per un moment com se senten les famílies que han de deixar les seves criatures a centres plens de propaganda separatista? La nostra pregunta és: què pensa fer per garantir la neutralitat als centres escolars?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Bargalló, conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Els centres escolars a Catalunya són neutrals i continuaran sent neutrals.

Gràcies.

(Remor de veus i aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies. A veure, senyor conseller, és obvi que vostè no pensa fer absolutament res per garantir la neutralitat als centres escolars, perquè, per a vostè, els centres escolars són una eina més al servei del separatisme. Vostè, vol imposar la seva idea monolítica d'escola. I la prova més evident, és aquest document per a l'organització i la gestió dels centres *(l'oradora mostra un document a la cambra)*, que deixa ben clar que l'única llengua possible a l'escola és el català. Ja no en tenen prou amb que totes les assignatures han de ser en català; ara, segons aquest document, ha de ser la llengua que han de fer servir els professors i els alumnes per relacionar-se entre ells.

(*Veus de fons.*) Sí, sí, el punt 2.1. A més ha de ser la llengua dels menjadors i de les activitats extraescolars.

La veritat és que vostès ja ni dissimulen. Miri, aquest és un cartell (*l'oradora mostra un cartell a la cambra*) d'un sindicat a què vostè dona suport, que diu: «La república comença a les aules.» No «l'aprenentatge comença a les aules»; no «el coneixement comença a les aules»: «la república comença a les aules».

Miri, senyor conseller, tregui els llaços grocs de les nostres escoles; tregui els llibres que adoctrinen de les nostres escoles...

El president

Senyora Sierra, se li ha acabat el temps.

Sonia Sierra Infante

...i tregui els actes polítics de les nostres escoles.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula de nou el conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. A Catalunya hi ha 5.465 centres docents. Aquests centres docents es regulen per la Llei d'educació de Catalunya, que especifica de manera molt clara que aquests centres són autònoms en les seves decisions pedagògiques a través del projecte educatiu de centre, i són autònoms en les seves decisions lingüístiques a través del projecte lingüístic de centre.

(*Sonia Sierra Infante, des de l'escó, mostra una fotografia al conseller.*)

Nosaltres no som un departament controlador ni un departament que intervingui en les decisions de les direccions i els claustres. No ho som ni ho volem ser. Som... (*remor de veus*), no, no, som un departament que permet l'autonomia de centre, som un departament que està al costat dels centres en les seves decisions.

Els nostres 5.465 centres tenen en aquest moment un greu problema: és el problema de qui vol entrar la política en el centre, de qui vol entrar la política en el centre perseguint professorat –perseguint professorat–, denunciant actuacions pedagògiques, duent la fiscalia als centres... (*Sonia Sierra Infante, des de l'escó, mostra una fotografia al conseller.*) I el nostre deure és estar al costat del professorat, estar el costat dels centres, i si en els 5.465 centres hi ha alguna actuació incorrecta –hi ha alguna actuació incorrecta... (*Remor de veus. Sonia Sierra Infante, des de l'escó, torna a mostrar una fotografia al conseller.*) No em canviarà el discurs, per molt que faci numerets, senyora Sierra; jo continuo dient el mateix. (*Persisteix la remor de veus.*) Als nostres 5.465...

El president

Demano respecte per a qui té l'ús de la paraula.

El conseller d'Ensenyament

...centres, si hi ha alguna actuació incorrecta, la inspecció és l'eina. I la inspecció ha actuat, en aquests casos, que per la via correcta se'ns han fet arribar. Però els nostres 5.465 centres es mereixen els respectes que vostès no els donen i es mereixen el suport que vostès no els donen.

No ataquin l'escola. Ajudin-nos. No ataquin l'escola –no ataquin l'escola–, és pel seu mateix bé. No ataquin l'escola.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre els Mossos d'Esquadra

310-00033/12

La següent pregunta és sobre els Mossos d'Esquadra, i la formula el senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, president. Senyor conseller, quina valoració fa de la situació actual i de tot el que han viscut els Mossos d'Esquadra en els darrers mesos, especialment des de que vostè ha arribat a la conselleria d'Interior?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Miquel Buch, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, sí, fa tres mesos que estem a la conselleria, i en aquests tres mesos ens hem reunit ja dues vegades al Consell de la Policia, hem fet una reunió amb els sindicats, perquè la situació de les eines i dels recursos de què s'ha disposat als Mossos, doncs, no està a l'alçada de la seva professionalitat. Per tant, hi estem treballant a correu per intentar reposar-la.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Bé, conseller, no sé si vostè n'és conscient, però l'actuació policial conforme a l'ordenament democràtic és imprescindible per protegir el lliure exercici dels drets fonamentals i per garantir la seguretat ciutadana. Vostè, juntament amb tota la cadena de comandament, és el màxim responsable de mantenir el prestigi dels Mossos d'Esquadra i de mantenir també la moral dels seus agents. Malauradament, la seva actuació, i la dels seus predecessors, ha malmès el prestigi dels Mossos, ha dividit el cos i ha minvat la moral dels agents, per la situació d'inseguretat física i jurídica que estan vivint continuadament.

El 29 de setembre, vostè ha permès que els violents assetgin els Mossos als carrers, amb l'ordre de mantenir una actitud passiva que era del tot impossible mantenir. L'1 d'octubre, vostè ha posat en greu situació de risc molts agents, com, per exemple, a l'estació de l'AVE de Girona, en què els agents tenien ordre de no actuar davant els violents, o amb el desplegament amb una escandalosa manca d'efectius que es va fer a les portes d'aquest Parlament.

El dissabte els agents han sortit al carrer un cop més a reivindicar els seus drets. Demanen dignitat i respecte, i també que no se'ls faci servir com a policia política. Els agents són molt conscients que s'ha posat en risc el prestigi del cos, un prestigi que és molt fàcil de perdre i molt difícil de guanyar.

La seva actuació, les seves declaracions públiques els darrers mesos van contra la moral i contra el prestigi del Cos de Mossos d'Esquadra. Els Mossos no són ni poden ser mai una policia política. Són els garants de la seguretat i del lliure exercici dels drets fonamentals, en el marc de l'ordenament democràtic. Són, per damunt de tot, servidors de la llei. Són policia, com han deixat palès aplaudint els seus companys de la Policia Nacional aquest dissabte, al seu pas per davant de la prefectura de la Via Laietana.

Senyor conseller, està vostè disposat a respectar els Mossos i tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya? Si no és així, millor que plegui.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Jo crec que la pregunta se l'hauria de fer vostè, senyor Alonso, eh? Perquè vostè ha parlat de prestigi, però no he estat jo que ha sortit amb un responsable sindical en una roda de premsa, ha sigut algú del seu partit –dels Mossos. Per tant, qui ha utilitzat d'alguna manera els Mossos no he estat jo, sinó que han estat vostès. Que vostès aquí fan un discurs de respecte als Mossos i a la professionalitat, però després tenen una sèrie de *hooligans* al carrer que no paren de cridar que la policia de Catalunya és una policia política, quan realment és el contrari.

Però ja ho sabem, que vostès... Ahir, miri, ahir –i acabo, anirem per feina–, el senyor Carrizosa, ahir, concretament, deia: «que la policia vuelva a ser respetada». Doncs el millor que poden fer és trucar a la senyora Arrimadas i al senyor Girauta, perquè ells públicament han dit que a la Policia de Catalunya no se l'ha de respectar i se l'ha de desobeir. (*Remor de veus.*) Aprenguin vostès –aprenguin vostès– a obeir i a respectar la policia de Catalunya (*aplaudiments*), que és una policia democràtica. I, quan acabin de respectar-la i obeir-la, a partir d'aquí, aleshores, vinguin a fer no sé quins discursos aquí, més populistes que no pas raonables i seriosos.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta és sobre la retirada de la simbologia franquista de les places i els carrers.

Pregunta al Govern sobre la retirada de la simbologia franquista de les places i els carrers

310-00036/12

I la formula el diputat senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Republicà.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Honorable consellera, el proper dilluns 15 d'octubre es commemora el setanta-vuitè aniversari de l'afusellament del president Companys, un dels 3.358 catalans executats i de les 65.000 persones represaliades en judicis sumaríssims, en consells de guerra que vulneraven tots els drets de defensa, i en tot cas allò va servir per justificar la repressió política. Per desgràcia, no queden massa lluny en l'actualitat instruccions de la mateixa semblança que en aquell moment.

Alguns ens diuen que cal passar pàgina, que no cal reobrir ferides. Nosaltres els diríem que el que cal fer precisament és tancar algunes ferides que encara resten obertes. I en vam tenir un clar exemple fa unes setmanes al Valle de los Caídos, quan algunes persones reclamaven o protestaven contra el trasllat de les restes del dictador, quaranta-tres anys després. Aquestes protestes són la mostra que el feixisme és viu, que aquest feixisme actua, que el feixisme actua a les nostres ciutats. I precisament fa una setmanes també vam tenir l'agressió d'un fotoperiodista a la ciutat de Barcelona, precisament per part d'algun membre de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Entenem que alguns voldrien tornar als temps de silenci. Alguns ara ho anomenen «neutralitat política», modernitzen el llenguatge, però en tot cas és el mateix de sempre: carrers buits i grisos per tal que ningú pugui expressar el descontent, defensors de la prohibició rere la prohibició i que la multitud de colors amb què s'expressa aquest país quedi reduït al negre de la repressió i l'autocensura. Són els mateixos que demanen condecoracions a aquells qui van atonyinar la nostra gent a la porta dels col·legis electorals i que volen muntar un espectacle intentant explicar una divisió més buscada que real.

Els nostres carrers i places han estat sempre expressió de multitud del sentit popular, expressions culturals, expressions festives, i també expressions polítiques. I això no ho canviarà ningú. I és així com han de seguir sent els nostres carrers i places: festius, alegres i expressius.

Aquesta expressió també s'ha vist en els canvis de règim polític, i per desgràcia hem anat veient com al cap del temps carrers i places del nostre país anaven agafant nomenclàtors i simbologia feixista. Per sort, algunes d'elles s'han eliminat del tot, però encara en queden alguns vestigis que formen part de la nostra realitat.

També ens preocupa que aquest feixisme continuï viu entre les persones, i, per tant, més enllà d'eliminar els rastres físics de la nomenclatura feixista, entenem que cal esforçar-nos també en treballar aspectes educatius, perquè aquell poble que oblidà el seu passat està condemnat a repetir-lo.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)* Diputat, diputat, se li ha acabat el temps. *(Ri-alles.)* Té la paraula la consellera de Justícia, la senyora Ester Capella.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Bon dia, president. Gràcies, president. Diputats, diputat Sanglas, un poble sense memòria és un poble sense accés a la veritat; on no hi ha memòria no hi pot haver veritat i, per tant, no hi pot haver justícia. El Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat té la responsabilitat d'elaborar i presentar un projecte de llei integral de memòria que harmonitzi tot el corpus legal existent en aquest moment i que doni resposta a les demandes de la societat civil, al dret a la memòria de la ciutadania i al deure de memòria, a l'obligació que tenen els estats de reparar i, per tant, fer memòria.

Per tant, estem decidits a impulsar un projecte de llei que ens permeti superar les limitacions de la Llei estatal 52/2007, que per nosaltres no és una autèntica llei de la memòria. I, per tant, reclamo a aquesta cambra, a tots els grups parlamentaris, que ens ajudin a fer possible aquesta llei integral. La Generalitat de Catalunya ha mostrat un compromís ferm amb les polítiques públiques de memòria. Catalunya ha estat capdavantera en polítiques de memòria democràtica i ha de dotar-se, per tant, d'una llei integrada que adequi la pràctica dels poders públics catalans als estàndards vigents en la matèria. És a dir, el país ha de disposar d'una llei ajustada als principis de justícia transicional. Què vol dir això? Doncs garantir el dret a la veritat, garantir el dret a la justícia, garantir el dret a la reparació i establir els mecanismes per garantir la no repetició. I en això incloc el sistema educatiu i d'altres matèries.

Vuitanta-dos anys d'inici de la Guerra Civil, quaranta-dos anys de democràcia sense que aquesta assignatura hagi estat resolta, continua pendent. És una llosa que ens impedeix tancar un passat amb dignitat i mirar el futur amb pau i confiança. Hem de combatre el silenci, hem de combatre l'oblit. Volem fer polítiques de memòria i ens hem de dotar d'un instrument legislatiu integral.

Estem compromesos, el Govern de Catalunya està compromès en la retirada de tota la simbologia franquista de les places i els carrers de les nostres viles i les nostres ciutats. Perquè no podem tancar les ferides, perquè hem de tancar el dol, perquè no ho podem fer si convivim amb aquells símbols que han humiliat els perdedors de la Guerra Civil i les víctimes del franquisme.

És per això que volem fer una llei que faculti el Govern de Catalunya per retirar els símbols franquistes del carrer...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Justícia

Acabo. Això inclou monuments...

(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)

El president

Gràcies, consellera. Els demano que mirin de gestionar millor el temps que tenen, eh?

Pregunta al Govern sobre la retirada de dipòsits de les principals entitats bancàries a l'octubre del 2017

310-00037/12

La següent pregunta la formula la senyora Raquel Sans, del Grup Parlamentari Republicà, i és sobre la retirada de dipòsits de les principals entitats bancàries l'octubre del 2017. Quan vulgui, diputada.

Raquel Sans i Guerra

Gràcies, president. Pregunta per al vicepresident. Aquest cap de setmana, el diari *Ara* feia públic el que totes intuïm però que ara es posa sobre el paper: l'1 d'octubre l'Estat espanyol no només va exercir violència contra les ciutadanes i ciutadans que van fer possible el referèndum, sinó que a més va iniciar una guerra bruta per desestabilitzar l'economia catalana; una guerra bruta, perquè no té cap altre nom, que suposa una irresponsabilitat gravíssima i que atempta contra el benestar i l'estabilitat econòmica de tots els catalans, tant si són independentistes com si no ho són.

La tardor passada vam sentir com una i altra vegada el Govern Rajoy i el bloc del 155 alertaven d'una possible fuga d'empreses a causa de la inestabilitat que, segons ells, provocava un referèndum democràtic. El que no van explicar és que aquesta inestabilitat econòmica, que hagués pogut tenir efectes letals per a l'economia catalana, la van provocar ells.

Hem sabut que el Govern Rajoy va retirar dels bancs catalans uns 35.000 milions d'euros en dipòsits bancaris després de l'1 d'octubre, una operació que podria haver portat el pànic als bancs catalans amb el consegüent impacte en el conjunt de l'economia. Entre dilluns i dijous posteriors a l'1 d'octubre, CaixaBank va perdre un 8 per cent del valor de les seves accions; el Sabadell, fins a un 12 per cent. I per frenar aquesta hemorràgia, van canviar la seu. I, oh, sorpresa, després d'haver abandonat Catalunya, vora del 80 per cent dels fons que havia retirat l'Estat van tornar.

Però no només van ser el Sabadell i «la Caixa», van ser 3.700 empreses catalanes que es van veure obligades a traslladar la seva seu social. Malgrat les pressions, només vint de les cent empreses amb la facturació més elevada a Catalunya van canviar la seva social, en la seva majoria –oh, casualitat– empreses de l'índex de l'IBEX 35. La indústria productiva i multinacional, empreses com el clúster químic de Tarragona, com per exemple BASF, es van quedar, malgrat les pressions i amenaces.

Menció a banda es mereixen les pressions del cap de l'Estat espanyol, el senyor Felip VI, que, en una actuació que es podria qualificar de terrorisme d'estat, telefonava a empreses multinacionals com SEAT perquè abandonessin el país. Suposem que els 14.500 treballadors que té la companyia a Catalunya –per cert, l'empresa amb més treballadors al país– per al monarca i per al bloc del 155 devien ser un mal menor.

En aquest cas, des del Grup Republicà voldríem saber quin és el capteniment del Govern sobre la retirada de dipòsits de les principals entitats bancàries del país durant el passat octubre de 2017.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Respon el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda. Quan vulgui, vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, permeti'm que abans de respondre la seva pregunta, aprofitant que tinc l'ocasió per dirigir-me al Ple avui, expressi el suport del Govern de Catalunya a la gent de Mallorca, al Govern de les Illes Balears i, com he pogut fer personalment amb alguns dels meus col·legues del Govern balear, posar a disposició el Govern de Catalunya i la Generalitat de Catalunya per millorar la greu situació, per poder pal·liar la greu situació després dels aiguats a la zona de Llevant de Mallorca.

Anant a la pregunta que em feia la diputada, certament en el passat mes d'octubre vam assistir a una operació d'estat. Una operació d'estat que tenia per objectiu desestabilitzar l'economia catalana per desestabilitzar la voluntat democràtica dels ciutadans de Catalunya. Es pretenia generar un efecte bola de neu i a fe de Déu que van aconseguir que en part fos així. I, per tant, caldrà investigar quines van ser les actuacions, quines van ser les decisions que es van prendre en la tresoreria de les principals empreses públiques de l'Estat respecte als canvis de dipòsits en entitats financeres. I, per tant, exigirem en totes les vies que tenim al nostre abast, des del mateix Govern, però també ho faran diferents grups parlamentaris en l'àmbit de les Corts Generals, la màxima informació sobre aquesta qüestió.

No es va fer només en l'àmbit de la pressió via dipòsits, va haver-hi una onada la passada tardor d'estimacions econòmiques que dibuixarien que avui el país estaria immers en un desastre econòmic total. Un any després, l'economia catalana està creixent al 3,1 per cent del producte interior brut en el primer semestre de l'any, tornem a batre rècord absolut d'exportacions, estem en el nivell d'atur més baix des del 2008. Malgrat tots els reptes que tenim, l'economia catalana, la nostra societat ha demostrat que es pot sobreposar –es pot sobreposar– als atacs que poden venir organitzats per l'Estat, per aquests poders de l'Estat que van portar a terme una veritable guerra bruta.

Sembla, doncs, que l'article 2 de la Constitució espanyola passa per davant de l'estabilitat financera, passa per davant de la divisió de poders, passa per davant del capteniment democràtic que han de tenir les institucions. I, evidentment, el Govern de Catalunya estem compromesos a fer que els responsables d'aquest risc donin comptes; donin comptes no només davant de la ciutadania, no només davant de les possibles responsabilitats legals, sinó també davant dels organismes de supervisió comunitaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al Govern sobre la pressió política que va provocar el trasllat d'empreses i bancs fora de Catalunya

310-00038/12

La següent pregunta és sobre la pressió política que va provocar el trasllat d'empreses i bancs fora de Catalunya, i la formula la senyora Teresa Pallarès, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Consellera Chacón, li plantejaré la meua pregunta a l'entorn del relat que s'ha produït sobre la fuga d'empreses. No li estranyarà que vam ser moltes persones que ens vam quedar molt sorpreses no tant pel fet de canvi de seus socials, que d'alguna forma és una pràctica habitual dins del món empresarial, sinó per l'ús partidista i molt mal intencionat d'algunes forces polítiques que de for-

ma irresponsable correlacionaven la situació política d'anormalitat a un desgast *demagògic* en termes d'economia.

Fa gairebé un any que llegim aquestes notícies sobre el tema, com si es tractés d'un frívol ball de xifres, com un termòmetre de mesura per a un moment polític de caire independentista a casa nostra. Un discurs realment insostenible per a tots aquells que tinguin o puguin tenir algun dia aspiracions de governar a Catalunya. Un discurs, però, que es comença a trencar quan l'Estat articula, uns pocs dies després de l'1 d'octubre, el Decret llei 15/2017, de 6 d'octubre, que alimentava aquesta fuga. Cal apuntar que ja en aquells moments algunes patronals s'hi van mostrar absolutament en contra i d'altres van arribar a reconèixer que l'impacte seria baix o moderat. Per tant, hi havia desconcert també dins del mateix sector. Una intensa i malèvola campanya del poder de l'Estat a la qual es va afegir fins i tot Felip VI en el seu famós discurs del dia 3 d'octubre. Aquell dia va perdre el respecte de molts catalans i moltes catalanes.

Molt més greu em sembla encara el que apareix en la premsa aquests dies sobre la retirada de molts milions dels bancs catalans, especialment Sabadell i CaixaBank, per part d'empreses públiques i administracions de l'Estat; una estampida financera de primera magnitud que segurament algun dia haurà de tenir comptes amb la justícia, com opinen molts economistes i juristes. I, senyors de Ciutadans, han aconseguit, ves per on, una altra via per internacionalitzar aquest procés, perquè aquests dos bancs estan classificats en la categoria d'altres entitats d'importància sistèmica i alguna explicació s'haurà de donar des d'Europa. En definitiva, una intensa campanya contra l'economia catalana utilitzada com a arma per tensionar la política de casa nostra pel bloc del 155.

Davant d'aquests fets, consellera, quina és l'opinió del Govern sobre la pressió política que va provocar aquest trasllat d'empreses i bancs fora de Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera..., senyora Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada. Evidentment, és obvi, ara n'hem parlat, hi va haver un reguitzell d'accions del Govern espanyol, per part del Govern espanyol, per tal de perjudicar l'estabilitat econòmica a Catalunya. Va començar amb la intervenció financera de la Generalitat a mitjans de setembre de l'any passat. La violència que es va visualitzar en les actuacions de repressió del nostre dret a vot l'1 d'octubre va també impactar, i molt, fins i tot la comunitat internacional. La retirada de fons d'entitats bancàries, que ara hem esmentat. També aquest decret de 6 d'octubre que sota una pretesa excusa d'extraordinària i urgent necessitat d'afavorir la llibertat d'establiment de les empreses a l'Estat espanyol, doncs, permetia que no fos com era fins llavors, perquè aquesta llibertat estava perfectament garantida..., que no fos la junta d'accionistes, sinó el consell d'administració qui pogués decidir sobre el trasllat de seus socials de les empreses. Per tant, entenem..., creiem en la llibertat d'empreses, però no creiem que hi hagi llibertat quan hi ha pressió. I aquesta pressió va ser exercida –ara fa poc se n'ha fet esment– amb diverses trucades a empreses.

Aquest conjunt d'accions orquestrades pel Govern espanyol van comptar amb l'inestimable ajut de molts partits polítics, alguns partits polítics, mitjans de comunicació i, com vostè ha esmentat també, malauradament, entitats empresarials. Però la realitat acaba imposant-se i aquest relat catastrofista, doncs, va quedar sepultat per la realitat dels resultats dels indicadors. Vam actuar amb rigor, vam voler fer un estudi sobre el trasllat d'empreses, ens vam adonar que de les 618.000 empreses que hi ha al territori catalana, un 0,59 per cent es van traslladar; un 80 per cent, sector

serveis –s'ha esmentat també–, moltes d'elles, doncs, vinculades al sector financer, etcètera.

Miri, quan nosaltres comencem a sentir que alguns partits polítics, algunes veus parlin dels actius de la nostra economia productiva i deixin aquest relat catastrofista, ens començarem a creure que els interessin els llocs de treball i les empreses a Catalunya. Quan comencem a sentir que posen en valor quins són realment, com deia, aquests actius, ens començarem a creure que els llocs de treball els preocupen. Perquè, com he dit, quan els actius de l'economia productiva, la nostra economia que volem sostenible, integradora, oberta al món, doncs, siguin exposats, estaran per damunt del que és aquest relat que intenta ofegar la nostra economia.

El president

Consellera...

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies.

El president

...se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el retorn dels drets dels treballadors públics

310-00039/12

La següent pregunta és sobre el retorn dels drets dels treballadors públics i la fórmula la senyora Anna Erra, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller Puigneró, pels mitjans de comunicació hem sabut que el Govern de la Generalitat ha fet un acord amb els sindicats majoritaris per retornar drets dels treballadors públics que van perdre durant la crisi. Com a grup parlamentari, ens n'alegrem i sobretot ens n'alegrem pels servidors públics, perquè han patit greument, doncs, els efectes de la crisi; també han patit la pressió que va fer l'Estat espanyol durant l'època del 155, i, sobretot, el que els hem d'agrair aquí és la seva professionalitat i el seu compromís amb les institucions. Per això, avui ens alegrem que puguin tenir finalment una bona notícia.

Però sobretot també ens n'alegrem pel fet de que ha set capaç, dins de la Mesa de Negociació dels Empleats Públics, d'arribar a un acord, a una entesa, a un diàleg, i a poder aconseguir dos grans acords: un primer que és l'increment de l'1,95 per cent de la massa salarial, el màxim permès per l'Estat. I l'altre, sobretot, és que puguin percebre el cent per cent de la retribució en qualsevol moment de baixa des del primer dia i per qualsevol motiu. Per aquests acords, nosaltres, com a Junts per Catalunya, estem satisfets i el felicitem per aquest acord.

També, per això, li voldríem demanar com ha fet o com tenen pensat enfocar com poden recuperar els drets que encara queden per percebre, com poden ser sobretot les pagues extres del 2013 i 2014, que sabem que entre sindicats i vostè, com a Govern, tenen la voluntat de que així sigui.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. Diputada, efectivament, deixi'm primer començar la meva intervenció amb un agraïment, precisament, doncs, a tots els treballadors de la Gene-

ralitat i també als sindicats, perquè aquests primers mesos ens hem conjurat a recuperar part dels drets perduts durant aquests darrers temps. De fet, els treballadors de la Generalitat han hagut de patir dues crisis, la crisi econòmica i la crisi del 155, i per això el meu agraïment per tota la seva feina i professionalitat malgrat, diguéssim, la situació que han hagut de patir durant tots aquests anys.

Miri, la primera decisió que vaig prendre com a conseller –una de les primeres– va ser precisament iniciar converses amb els sindicats i instar a posar data a la primera mesa general per precisament abordar els dos temes que vostè ha comentat. Aquests dos temes, que eren uns temes importants, com és el de les retribucions i també el tema de les ITs, doncs, s'han resolt favorablement, malgrat que la primera mesa, la de juliol, no va ser possible l'acord, sí que s'ha aconseguit l'acord en tornar de vacances, concretament a la mesa del 18 de setembre, i d'això ens hem de congratular, perquè això ha anat en benefici dels treballadors. Deixi'm anunciar, doncs, que la setmana vinent el Govern aprovarà el decret llei per fer efectius aquests dos acords que es van produir a la mesa de fa unes setmanes.

I, en segon lloc, efectivament tenim encara un gran deure pendent, que és el del retorn de les pagues extres del 2013 i del 2014. Miri, perquè això sigui possible hauré de treballar conjuntament, en aquest cas amb el Govern de l'Estat, perquè la Llei d'estabilitat pressupostària i, en concret, la regla de despesa, doncs, ens permetin fer-ho. I, per això, ja li anuncio que la setmana que ve tinc una trobada, una reunió bilateral amb la ministra Batet on el primer punt de l'ordre del dia serà precisament tractar aquest assumpte. Perquè entenem que això, per fer-ho possible, ho hem de poder finalment produir en l'entorn d'una negociació bilateral amb l'Estat.

En aquest sentit, dir també que això no ens distraurà de negociar i continuar negociant amb els sindicats la calendarització per poder fer efectives aquestes retribucions que queden..., que estan pendents, de l'any 13 i 14, en el pressupost del 2019. Aquesta és la voluntat del Govern i, per tant, la voluntat...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

...de retorn d'aquestes pagues.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la gestió de la seguretat que fa el Departament d'Interior

310-00035/12

Bé. La següent pregunta és sobre la gestió de la seguretat que fa el Departament d'Interior, i la formula el senyor Joan Josep Nuet, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Mostrar també la nostra solidaritat a la gent de Mallorca per la desgràcia climatològica que han sofert.

Conseller, creu que el Cos de Mossos d'Esquadra està guanyant confiança, operativitat i prestigi social amb les seves decisions i les del seu equip?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, sí, gràcies, aquest és l'objectiu.

El president

Per preguntar, de nou, té la paraula el diputat Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Conseller, li parla un grup parlamentari que mai –i tampoc en el futur– ha fet demagògia amb les polítiques de seguretat. Li parla, conseller, un grup parlamentari que sempre –i també en el futur– ha donat suport al Cos dels Mossos d'Esquadra, la nostra policia. Però, conseller, estem preocupats –estem preocupats–, perquè vostè ha anat prenent un seguit de decisions que pensem que no ajuden.

Va començar amb decisions polèmiques com reforçar la direcció política del cos per sobre dels criteris tradicionals de professionalitat que antics consellers havien mantingut. Va seguir amb una gestió contradictòria d'una plantilla insuficient i desmotivada per la congelació i les retallades. Les queixes dels alcaldes i alcaldesses de tots els colors polítics per la falta d'efectius són una realitat. Vostè ja sap, especialment vostè, que els alcaldes són també la veu del territori i no es queixen per gust, cal escoltar-los.

Han seguit les dades preocupants d'accidents i de robatoris, segur que afectades, aquestes dades, per la manca d'efectius. Hem vist, també, manifestacions massives de mossos que reclamen drets laborals i criteris professionals a l'hora de planificar la seva tasca. I ara tenim els desastrosos operatius del 29 de setembre i de l'1 d'octubre.

A qui se li acut, conseller, permetre que la Jusapol desfilí pel centre de Barcelona, orgullosament satisfeta dels cops de porra de l'1 d'octubre. Era, i vostè ho sabia, una provocació en tota regla.

No pot confiar tampoc en l'opinió ben intencionada del president Torra –ho repeteixo, ben intencionada– per dimensionar l'operatiu de seguretat, l'1 d'octubre, al Parlament de Catalunya...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joan Josep Nuet i Pujals

...calien criteris professionals. *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Per respondre, de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. M'ha dit diverses coses. Ja li vaig dir que jo tampoc faria demagògia, no? I, per tant, vostè sap que no es van reforçar els criteris polítics del departament. Suposo que es referia al nomenament del comissari en cap. Vam estar dues, tres setmanes sense comissari en cap, és cert, però no es va reforçar, perquè la mateixa estructura és la que hi havia abans i la que hi havia abans d'abans; per tant, és la mateixa. Per tant, en cap cas s'ha reforçat l'estructura política davant de la professionalitat del Cos de Mossos.

Ha parlat de que els alcaldes i alcaldesses de Catalunya diuen que necessitem més mossos. Coi, això també l'hi dic jo! L'hi vaig demanar al ministre, n'hi hem demanat 1.500, eh? Perquè fa sis anys que no es fan promocions. I nosaltres fa tres dies que hi som, per entendre'ns, eh?, fa tres mesos. Per tant..., o quatre. Per tant, hem demanat més promocions de Mossos d'Esquadra.

I sí, és cert, tenim deutes; tenim deutes amb els treballadors, tenim deutes amb el col·lectiu laboral, els tenim. I per això hi hem treballat i per això ja hem fet, com he dit abans, dues reunions amb el col·lectiu policial, amb els sindicats, per avançar en tots aquests drets que no els tenen, o que els han perdut, o que el departament no ha complert. Hi estem treballant fermament.

Ha parlat de Jusapol. Miri, jo ho he dit més d'una vegada, a mi, gens de gràcia que el Jusapol es manifesti... –jo crec que era amb to provocatiu–, que es manifesti aquí, a Barcelona, a l'entorn de l'1 d'octubre. Crec que era amb to provocatiu. Però vostè ja sap el que diu Voltaire eh?, que «no comparteixo el que vostè pensa, però faria el que fos perquè ho pogués dir», no? I el dret a manifestar-se, avui en dia, és un dret inalienable que hem de respectar.

(Remor de veus.)

El president

Si us plau, respecte a qui té l'ús de la paraula.

El conseller d'Interior

Al feixisme jo crec que se'l combat amb més democràcia, no saltant-te cordons policials i anar a buscar un conflicte violent amb d'altres persones. Per tant, el feixisme el combatrem aquí amb més democràcia, no saltant-nos cordons policials.

I, l'hi dic, vostès, com jo, saben que els del 155, que el Govern de l'Estat espanyol està intentant crear un fals relat d'un problema de convivència a aquest país. Vostès saben tan bé com jo que això no és cert. Això hi ha algú que es dedica a explicar que això és així. I no és així. Per tant, ajudi'ns a respectar...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

...aquest relat de manca de...

El president

Un cop acabades les preguntes al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat.

La primera pregunta la formula... *(Veus de fons.)* Disculpin, disculpin, tenen raó.

Pregunta al Govern sobre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

310-00034/12

La següent pregunta, ara sí, és sobre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i la formula el senyor Xavier García Albiol, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Disculpes.

Xavier García Albiol

Sí, senyor president. Senyor conseller, fa uns dies vàrem poder escoltar –ens vàrem quedar estupefactes la majoria d'homes i dones d'aquest país– com el president de la Generalitat animava els CDR a seguir «apretant». Poques hores després d'aquest crit d'ànim, els CDR intentaven assaltar aquesta casa, que representa la democràcia i la sobirania del poble de Catalunya.

Senyor conseller, com a màxim responsable de les forces de seguretat i de l'ordre a Catalunya, està d'acord i comparteix les expressions que va fer el president de la Generalitat aquell dia, animant els CDRs a seguir «apretant»?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Sí, diputat, vostè sap tan bé com jo que, més enllà de l'espectacle mediàtic que alguns pretenen, sap el que va dir el president i sap ben bé a què es referia. I en cap cas es referia a altra cosa que vetllessin pel compliment electoral

o els compromisos electorals que tenim nosaltres com a grups parlamentaris, com suposo que els tenen vostès.

Per tant, no cridava res més amb que ens «apretessin». Igual com jo els demano a vostès, que són l'oposició, que m'«apretin» a mi –que m'«apretin» a mi– i que faci jo la millor feina. I, per tant, aquestes quatre preguntes, per mi és «apretar-me» i intentar fer millor la meua feina.

El president

Per repreguntar, té la paraula, de nou, el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Miri, senyor conseller, nosaltres no l'hem d'«apretar», el que hem de fer és exigir-li que faci bé la seva feina. I, de moment, no ho està fent. Això és el que hem de fer com a oposició. I vostè el que hauria de fer, com a màxim responsable de seguretat, és cridar-li l'atenció públicament al president de la Generalitat per les seves declaracions, entre altres coses, per donar suport als milers de persones, d'homes i dones que estan sota la seva dependència en el Cos dels Mossos d'Esquadra. Un cos, els Mossos d'Esquadra, que té el suport del Partit Popular –l'ha tingut sempre–, i, com a tal, exigim que se'l tracti amb respecte. Exigim que no se l'utilitzi políticament.

Abans apuntava vostè, en una altra intervenció, que hi han alguns, doncs, que pretenen fer veure que hi ha una policia política. No, si no ho pretenem; al contrari, la majoria ens estem queixant –ens estem queixant– de la voluntat del seu Govern d'utilitzar els Mossos d'Esquadra com una policia política. I vostè sap, perquè és així, que els únics que utilitzen la policia com a policia política són aquells règims on hi ha instaurada una dictadura. Per tant, els animaríem a intentar corregir aquest comportament.

Senyor Buch, vostè, o el seu Govern, ha aconseguit un fet que era impensable fa un temps, i és que els homes i dones que formen part dels Mossos d'Esquadra surtin al carrer a manifestar-se en contra, precisament, d'aquesta utilització política.

Per aquest motiu, jo li vull traslladar, en nom del meu grup, el màxim respecte, que deixin treballar els policies, que els deixin actuar de manera professional, perquè ho són, i d'una manera força important. Perquè quan s'utilitza la policia amb fins polítics el que s'està fent és contaminar i pervertir el sistema. I, donat aquest cas, al que animaríem és al principal grup d'aquest Parlament, al Grup de Ciutadans, a que d'una vegada per totes...

El president

Senyor García Albiol, se li ha acabat el temps.

Xavier García Albiol

...facin una moció de censura.

El president

Té la paraula de nou el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, té nassos, té molts nassos que em digui això vostè, molts nassos i molt grossos! Vostès són els responsables que tinguem setanta-dos agents dels Mossos d'Esquadra encausats judicialment. Vostès són els responsables de les clavegueres de l'Estat. Vostès són els responsables d'utilitzar comandaments policials per anar en contra d'un procés polític i democràtic. Que vostè em vulgui donar lliçons a mi té nassos, molts nassos!

Ja sabem que a l'Estat espanyol es diu allò de: «Cree el ladrón que todos son de su condición.» Oi que sí? (*Veus de fons.*) Doncs, miri, nosaltres no som *de su condición*. Nosaltres som una policia democràtica (*aplaudiments*), o tenim una policia democràtica que no la utilitzarem –no la utilitzarem–, ni farem servir la policia per fer

investigacions falses, per publicar notícies falses just abans d'unes eleccions i tornar unes eleccions democràtiques. Nosaltres a això no juguem. I és per això que els Mossos d'Esquadra són respectats a aquest país, perquè la gent, els catalans i catalanes volem una policia democràtica. I per això rebutgem actituds policials i actituds polítiques com les que s'han demostrat amb el Govern del Partit Popular a l'Estat espanyol, utilitzant la policia espanyola, els cossos i forces de seguretat, per al benefici propi polític, que era el seu.

Per tant, té nassos que em vulgui donar segons quines lliçons.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Ara sí, un cop acabades les preguntes al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu projecte polític

317-00015/12

I la primera la formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; bon dia, president. L'hem sentit parlar de justícia, l'hem sentit parlar d'ecologisme, de feminisme, i, fins i tot, de posar la vida al centre. Però ahir ens van demostrar que el seu projecte polític no passa ni per la independència ni per la sobirania. Ahir, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya es van posicionar en contra de defensar el dret a l'habitatge i de garantir els subministraments bàsics de la gent. Es van posicionar en contra de defensar un salari digne, en contra d'una banca pública, en contra d'una sanitat i una educació cent per cent públiques.

És una vergonya, senyor president, que persegueixin i criminalitzin la dissidència política i el dret a la protesta. És una vergonya que a Catalunya hi hagi 1.700 antiavalots de Mossos, entre Brimo i ARRO, i que els desnonaments siguin la seva principal tasca. És una vergonya, senyor Torra, que vostès avalin la violència policial contra el moviment popular en defensa de l'autodeterminació. És una vergonya que avalin la violència contra el moviment antifeixista.

El senyor Aragonès diu que està creixent l'economia. Com està creixent l'economia? Sap vostè que el 25 per cent de la població de Catalunya cobra menys de 1.000 euros al mes, mentre la riquesa de l'elit econòmica ha augmentat un 13 per cent anual? Com faran front al 32 per cent de les llars que no poden afrontar eventualitats?, al 9 per cent de la població que està en pobresa energètica, ara i avui? Quin és el seu projecte polític?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Gràcies, president. Gràcies a tots. Jo també voldria expressar, com s'ha fet per part d'altres membres dels grups de la cambra, la nostra solidaritat amb el poble mallorquí, i dir-los, també, que ens hem posat en contacte amb ells per si necessitessin qualsevol tipus d'ajut.

El nostre projecte polític penso que l'hem expressat molt bé. L'hem expressat molt bé en el debat d'investidura i l'hem expressat molt bé en el Pla de govern que vam defensar la setmana passada en aquesta cambra. Nosaltres seguim pensant exactament el mateix. I seguim pensant que comptem amb els mateixos suports per tirar-ho endavant. És a dir, nosaltres hem posat les persones al centre del nostre Pla

de govern. Perquè no té cap mena de sentit fer-ho d'una altra manera. Nosaltres governem per a les persones, des del primer dia governem per a les persones. I la primera mesura que pren el Govern és justament destinar més de 250 milions d'euros a polítiques d'habitatge –la primera mesura que pren el Govern.

I jo li puc dir totes les altres mesures de caire social que nosaltres hem anat prenent al llarg de tots aquests quatre mesos que portem. Perquè aquí és evident, sempre hi ha els que ens diuen que només estem pel monotema i hi ha els que ens diuen que no ens ocupem dels problemes reals de la gent. Doncs aquest Govern fa les dos coses. Aquest Govern s'ha traçat al seu objectiu irrenunciable: a fer la república catalana i a governar des del primer moment. I això és el que estem fent.

Jo he visitat hospitals, he visitat comissaries, he visitat escoles, m'he reunit amb sense papers, he obert els ports de la Generalitat per si els refugiats volien entrar. Hem plantejat un ventall de polítiques socials i de progrés econòmic, perquè també m'he reunit amb els empresaris, perquè aquest país també necessita crear riquesa, riquesa que puguem repartir entre tots.

I jo penso, justament, que allà on més ens hem de focalitzar, i en això espero el seu ajut, i en això tenen tota la meva complicitat, és justament a vetllar perquè tothom en aquest país, tothom, tingui les mateixes oportunitats per tirar endavant. I, per tant, ser molt curosos amb la fractura social, que és aquesta, quan hi ha gent que es queda enrere i no pot tirar endavant el seu projecte de vida, sigui per impediments físics, sigui per impediments econòmics, sigui per impediments socials. Allà estarem al seu costat i ens hi trobarà sempre.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí, senyor president. El volíem al nostre costat ahir quan defensàvem una sanitat i una educació públiques. Aquesta retòrica, progressista i processista, la coneixem molt bé. A la pràctica, vol dir acatar el que diu l'Estat espanyol; a la pràctica, vol dir seguir consolidant retallades i privatitzacions; a la pràctica, vol dir presentar uns pressupostos que fan malviure la classe treballadora; amb el nostre suport, no, president, amb el suport de la CUP, no.

El president

La següent pregunta sobre la situació política la formula la senyora Jéssica Albiach en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oferta d'acord global per a l'aprovació de pressupostos proposada per la coordinadora de Catalunya En Comú

317-00018/12

Jéssica Albiach Satorres

Bon dia, president. Aquesta setmana, la coordinadora de Catalunya en Comú i alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, demanava públicament un gran acord per aprovar els pressupostos del Govern de Pedro Sánchez, del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Ajuntament de Barcelona per garantir els serveis públics bàsics dels catalans i de les catalanes. I davant aquest oferiment, ens agradaria saber quin és el seu parer i el del seu Govern.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bon dia. Gràcies, president. Gràcies. Nosaltres, es desprèn, del que ja portem de legislatura, del discurs d'investidura, del debat de política general que vam fer aquesta setmana, quin és el nostre posicionament i quins són els socis amb els quals nosaltres volem negociar els pressupostos, crec que ha quedat molt clar que són la CUP i són vostès. Són aquests amb els quals nosaltres ens sentim en sintonia per poder tirar endavant aquests pressupostos.

El president

Per repreguntar, té la paraula de nou la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Senyor president, nosaltres ja li hem dit quines són les nostres condicions per aprovar uns pressupostos al Govern de la Generalitat i, de tota manera, del que li estem parlant és d'una cosa molt més àmplia, que és garantir els serveis públics, i per això necessitem un gran acord que siga global de totes les administracions. Tenim unes llistes d'espera a les residències públiques que són les més llargues de tot l'Estat, vostès no posen un euro en el finançament de les escoles bressol perquè diuen que no tenen diners, falten metges als CAP, falten professors i professores a les escoles, tenim les taxes universitàries més altes de tot l'Estat i tenim gent que vol anar a la universitat i no pot pagar-la.

Som l'únic territori, i ara s'acaba de dir, que encara no hem retornat les pagues extra de 2013 i 2014 als treballadors i les treballadores públiques. I, a més, cal punxar la bombolla del lloguer de manera urgent, perquè som el territori de l'Estat on més desnonaments hi ha i som el territori de l'Estat on més ha pujat el preu del lloguer. Per això no estem demanant que ningú renunciï als seus màxims, el que diem és que, per resoldre aquestes necessitats urgents per a la ciutadania, cal que entre totes arribem a un acord de mínims, i per això fem aquesta crida a la responsabilitat. No es tracta només d'uns pressupostos de la Generalitat, es tracta d'un gran acord global de pressupostos, i es tracta d'estar al nostre costat quan anem a dir-li a Pedro Sánchez que no li donarem suport als pressupostos si no reforma la llei per limitar el preu del lloguer, perquè estem en una situació desesperada i cal punxar la bombolla del lloguer ja.

Per tant, no és només mirar en petit i mirar Catalunya, sinó que és mirar d'una manera integral, és mirar en gran, i garantir també i no deixar sols els ajuntaments que estan donant la cara en moltes qüestions on la Generalitat, fins ara, se n'ha rentat les mans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

I totalment d'acord, parlem de tots aquests temes, però se'n deixa un, un, per a nosaltres, importantíssim; un, per a nosaltres, en què hem dit que focalitzàvem el centre de la nostra acció política: el dret d'autodeterminació.

Vostès, quina és la proposta..., en aquest pacte a tres entre l'Estat, l'Ajuntament i el Govern de la Generalitat, com juguen vostès amb el dret a l'autodeterminació? Quin és el límit que posen vostès per arribar a un acord amb l'Estat en el dret a l'autodeterminació? Perquè aquest és el punt. Jo insisteixo que aquest és el punt. Aquí tenim aquests llaços grocs que representen alguna cosa, que ens han d'interpellar cada dia. Tenim presos polítics i exiliats, i són presos polítics i exiliats perquè van organitzar un referèndum per l'autodeterminació a Catalunya. I aquest és el tema central d'aquesta legislatura: hem de resoldre'l. I jo sé que vostès, sobre el dret a l'autodeterminació, estan a prop, el defensen –estan a prop, el defensen. Ahir van

votar algunes coses una mica estranyes, després ja en parlarem. (*Remor de veus.*) Però en aquests moments, amb el Govern de l'Estat, nosaltres, a aquestes alçades, no hem rebut cap resposta a les peticions que hem fet, i jo per això vaig dir el que vaig dir en el debat de política general: necessitem que el senyor Pedro Sánchez, abans de novembre, faci un gest i expliqui –sí, sí, expliqui– si hi ha un referèndum acordat sobre la taula? O vostès volen continuar amb aquesta condició? És que jo tinc pressa per treure els presos polítics de les presons. (*Aplaudiments.*) És que jo, jo, jo em moro de ganes d'abraçar el president Puigdemont, la Marta Rovira, aquí, en aquest Parlament. (*Aplaudiments.*)

És que els catalans tenen pressa per exercir el dret d'autodeterminació. Aquesta és la qüestió. I també tenen pressa, evidentment que sí, de la fractura social –i espero que en parlem després, aquesta tarda, en el debat de convivència.

El president

President, se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

En el debat de convivència, gràcies!

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manera de continuar governant i generar confiança a la ciutadania

317-00014/12

El president

La següent pregunta sobre la situació política, la formula el senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Jo també aprofito per mostrar la solidaritat del nostre grup amb la tragèdia que s'està vivint en aquests moments a Sant Llorenç.

I ara passo a la pregunta. Senyor president, els darrers dies s'estan acumulant, des del nostre punt de vista, preocupants senyals de desorientació, divisió i inestabilitat en el seu Govern i en la majoria que li dona suport. La meua pregunta és què pensa fer al respecte, com pensa seguir governant? No creu que caldria donar algun senyal fort perquè retorni la confiança?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És que estem en un conflicte polític gravíssim –gravíssim. És que és aquest el tema: estem en un conflicte polític gravíssim. I per respondre a la repressió, doncs, hi ha diputats que responen d'una manera i hi ha diputats que responen d'una altra. Però aquest Govern governa des del primer moment.

El president

Té la paraula de nou el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Fa l'efecte, i vostès ho han dit, que l'únic que uneix el Govern és aguantar fins a la sentència i després convocar eleccions. Nosaltres creiem que aquesta no és la millor manera de servir els interessos del país. Creiem, a més, que estan fent l'error dels ultimàtums, de fixar dates, de posar condicions impossibles de complir, com a vostès també els hi posa l'Assemblea Nacional Catalana. És l'error del tot o res. És l'error de pensar només en una part del país, i un error encara més gran quan no es té majoria. Nosaltres creiem que cal aprofitar l'oportu-

nitat de tenir un govern a Espanya disposat a dialogar, i per enfortir la posició negociadora del Govern convindria que les propostes que es facin, si impliquen canvis constitucionals i institucionals, tinguin el suport, com a mínim, de dos terços del Parlament. Per cert, ahir, l'autodeterminació, no és que no tingués dos terços, és que no va tenir ni majoria absoluta, ni tan sols majoria simple.

Senyor president, la situació actual del país, al nostre punt de vista, exigeix diàleg. Diàleg sobre el futur, però diàleg també sobre el present. Diàleg Catalunya endins i diàleg Catalunya enfora. Diàleg des del respecte i per promoure respecte. Respecte per totes les idees. Respecte per les institucions. Respecte per la legalitat i els instruments i majories per canviar-la.

Senyor president, vam aprovar una resolució abans de l'estiu en la qual vostè quedava compromès –emplaçat, millor dit– a construir un espai de diàleg. Era urgent llavors, creiem que avui ho és encara més. La situació política del país no és la desitjable. I estic d'acord amb vostè, hi ha problemes polítics molt profunds. Nosaltres no volem passar aquesta situació com a normal, però, precisament, per això, insistim encara més en la necessitat d'un diàleg que vostè, si vol, estaria en condicions de liderar, d'encapçalar o de posar-hi les condicions. Posi's a la feina, president, faci-ho pel país, pel conjunt dels catalans i les catalanes.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, i gràcies pel to d'aquesta intervenció, l'hi agraeixo. Nosaltres hem dit que no abandonarem mai la bandera del diàleg, mai. Una altra cosa és veure si des de l'Estat espanyol, aquesta bandera del diàleg és alguna cosa més que retòrica, perquè fins ara què ha passat? No, no, és que fins ara què ha passat? On són els nostres diputats? No, és que és aquest, el tema, de debò, és aquest el tema, és que el tema és aquest. Surtin d'aquest Parlament, preguntin a la gent què és el que els està preocupant ara. Els està preocupant..., sí, sí, sí, els està preocupant la situació dels presos polítics i dels exiliats, perquè això està contaminant tota l'atmosfera política. *(Remor de veus.)* És impossible, ho vam dir des del primer moment, és impossible pretendre parlar que estem en una situació de normalitat política. Estem en una situació d'excepcionalitat política i ens ho hem de repetir absolutament cada dia. I com ho hem de resoldre? Parlant. I jo em vaig comprometre en el debat de política general a impulsar la iniciativa que es va aprovar en aquest Parlament, perquè aquí complim les resolucions que s'aproven en aquest Parlament, per tant, les tirarem endavant. *(Remor de veus.)*

I tant que sí! I tant que sí! Per tant, la bandera del diàleg no es preocupi que hi serà sempre. Hi serà sempre. És més, fins i tot els missatges que ens arriben des de la presó i des de l'exili són sempre de diàleg. Fixins'hi bé. El president Puigdemont, quan es mou arreu d'Europa, que es mou no com un *fugado*, sinó que es mou com un demòcrata –com un demòcrata–, arreu, reconegut i invitat per les universitats més prestigioses d'Europa, explica les seves conferències i és així i es mou per tots els països amb total llibertat, mentre els altres presos estan a la presó, aquí, a Espanya. El president Puigdemont apella sempre al diàleg. El vicepresident Junqueras apella sempre al diàleg. Fins i tot des de la presó estem apellant sempre al diàleg. Per tant, el diàleg hi serà sempre, però el crèdit del president Sánchez s'ha acabat. Això ho han d'entendre. Necessitem una oferta ja a sobre de la taula, ja, perquè si no el joc de... Jo ho vaig dir el primer dia quan vaig anar a veure el Pedro Sánchez: espero que no sigui una foto, el que ens fem avui aquí. I em temo que el que ens vam fer aquell dia va ser només una foto.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula el senyor Sergi Sabrià, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'establiment d'una estratègia conjunta per a fer front als reptes socials i nacionals

317-00016/12

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia, president. Bon dia. Venen, de nou, dies difícils, difícils per a tots aquells que estíem la democràcia. Estem a les portes d'un judici injust, ara ja sí, i hem de fer saber aquesta injustícia a tothom. I ens hi apropem de nou després d'una mala tarda, després d'una situació que interpretem diferent, però segur que en quelcom coincidim, que és que avui som menys forts que ahir, avui som una mica més dèbils sense majoria. Però malgrat això, hem d'avançar. Seria imperdonable no caminar junts en els dies que ara venen, perquè els objectius que compartim són molt més forts –molt més forts– que no pas les diferències tàctiques, i els objectius i el país han d'estar sempre per sobre. Els objectius: fer la independència, la independència com una eina per construir un país millor per a tothom. Defensar els qui pateixen l'opressió, l'exili i la repressió. Centrar tots els nostres esforços en les polítiques socials que ens permetin ajudar aquells catalans que avui ho tenen més difícil. Són objectius compartits i superiors a les diferències, que van més enllà de les proclames de dignitat. I defensar-ho conjuntament és compatible, com hem demostrat una vegada rere l'altra, amb visions polítiques diferents, és compatible amb dretes i esquerres. I no només és compatible, sinó que la diversitat ens fa a tots més forts. Però, en canvi, quan la dispersió estratègica s'apodera del nostre camí, som més dèbils.

Per tant, la nostra pregunta d'avui és molt clara, president. Divendres, amb el vicepresident, i en obert, davant tots els ciutadans de Catalunya, proposaven treballar una estratègia conjunta. Som-hi! En aquest escenari de repressió i de retallada de drets, amb companys a la presó, no podem esperar ni un minut més. Fem front als reptes que té davant el país, reptes socials i reptes nacionals. La unitat d'acció ja no pot esperar més. Fem efectiva la seva proposta, la seva, president, i la del vicepresident. Catalunya ens ho exigeix. Posem-hi esforç, posem-hi generositat, posem-hi la valentia que faci falta, però fem-ho, i fem-ho ja. Són els grans consensos de país els que han permès avançar, i requereixen temps i lideratges compartits.

Podem fer-ho, tornem a fer-ho.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies, president. Efectivament, eh?, comparteixo aquesta diagnosi. Jo també vull posar sobre la taula el fet d'on venim; és a dir, venim d'un debat d'investidura, amb uns compromisos concrets, venim d'un debat sobre el debat de política general del país, amb uns compromisos concrets, públics i manifestos, i que anirem veient els propers dies: el Fòrum Cívic Social i Constituent; la personació de la Generalitat en tots els processos en els que hi han hagut afectats represaliats catalans com a acusació popular; l'Oficina de Drets Civils posada en marxa; aquesta idea de mobilització, de marxa pels drets civils, socials i constituents, penso que aquí, sobretot aquí, és on ens hem de fer forts, efectivament, i fins i tot per un sentit de responsabilitat, de país.

En aquest moment aquest país necessita que tots a una recuperem l'esperit del primer d'octubre, és el millor que hem sigut capaços d'expressar els catalans en els últims anys, aquell esperit elèctric, aquell esperit que ens va mobilitzar a tots, i que juntament vam aconseguir una fita que semblava impossible, perquè vam vèncer l'impossible, el primer d'octubre.

I, per tant, jo al que també apello és a que recuperem aquell esperit. Que aquell esperit és un esperit doble, és un esperit de defensa, és un esperit de desobediència i és un esperit de resistència, però sobretot és un esperit de victòria. I el que necessitem, justament, a l'hora de, tots plegats, crear aquest moment que crec que hem de crear entre tots plegats, és fer-ho recuperant aquest esperit.

Mireu, jo sabeu que no vinc de cap partit polític, jo vinc justament de les bases de l'independentisme: d'Òmnium, de l'Assemblea... Jo em sento molt proper al que el carrer pot estar sentint avui. I em dol, em dol per tota la gent, el que ha passat aquests dies aquí al Parlament. I penso que justament amb el vicepresident vam ser capaços de fer aquest exercici de dir: «És veritat, hem arribat a un punt en què necessitem concreció, necessitem enviar un missatge clar, potent, necessitem aquest lideratge.»

Jo hi soc, aquí estic. Però venim d'on venim. Recuperem el primer d'octubre, recuperem la declaració política d'independència del 27 d'octubre, i endavant, tots junts, endavant.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'operació repressiva de l'Estat contra Catalunya a partir de la retirada de dipòsits bancaris per part de l'Estat

317-00019/12

La formula el senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Gràcies, president; moltes gràcies, president Torrent. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, mostrar tot el suport al poble de Mallorca davant dels tràgics fets ocorreguts ahir mateix i, per tant, tota la solidaritat, com no pot ser d'altra manera.

President Torra, bé..., i el senyor Iceta ara parlava de que la millor manera de governar un país... El que és evident és que la millor manera de governar un país no és la del tripartit del 155, que, entre altres coses, va dissoldre un parlament, va cessar un govern i, entre altres coses, va donar suport a una operació d'estat molt greu, gravíssima, sense precedents, una operació de repressió amb tots els poders conjurats, un GAL financer, un cop d'estat financer, un «a por ellos» financer, contra empreses catalanes, contra empresaris catalans, contra clients d'aquestes empreses, contra treballadors d'aquestes empreses i contra accionistes d'aquestes empreses. Una operació sens dubte vergonyant, antidemocràtica, al nostre entendre fins i tot també il·legal.

Creiem que se sabrà tot. Com ja avançava en Xavier Bosch al seu llibre, *Se sabrà tot*. Se sabrà qui són els perpetuadors d'aquest GAL financer, d'aquest «a por ellos» financer, d'aquesta actuació repressiva per part de l'Estat. Esperem que la comissió del 155 d'aquí del Parlament de Catalunya, que urgeix que ja es constitueixi, investigui cada un dels fets que han ocorregut contra els interessos de les empreses catalanes i dels treballadors i treballadores d'aquestes empreses.

Hem vist com el Partit Popular –hem vist com el Partit Popular– retirava fons dels bancs catalans per coaccionar-los i coaccionar també les seves accions a la borsa. Hem vist aquesta pressió per part del Partit Popular, d'Adif, de la Renfe, dels ports de l'Estat, dels diferents ministeris, d'una forma vergonyant. Hem vist com la monarquia, tot un rei, trucava a les empreses i empresaris perquè canviessin de seu social a Catalunya; i volem manifestar des del nostre grup parlamentari la sorpresa que ahir els Comuns no votessin contra rebutjar la monarquia. I hem vist com el Partit Socialista no canvia ni deroga el decret per facilitar la fuga d'empreses.

És evident que...

El president

Senyor Batet...

Albert Batet i Canadell

...senyor president, volem el seu capteniment sobre aquests fets.

El president

...se li ha acabat el temps. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies. Senyor Batet, fa una diagnosi que comparteixo plenament. És que cada setmana ens anem adonant de la gravetat de la causa general contra l'independentisme. Aquest és el fet més profund i, si m'ho permet, fins i tot més dolorós, no?, de veure que s'han arribat a construir proves per culpar els independentistes. Tot el tema de la fuga d'empreses, és que és una operació dissenyada justament per acabar anant a processar els independentistes. Primer fas el decret de fuga d'empreses, després retires els dipòsits i després tens el Jutjat 13 que aprofita tot això per dir: «Miri, com que vostès van provocar tot això, els encauso a vostès.» És així, és així d'enorme, de monstruosa, aquesta causa general contra l'independentisme, és absolutament així. I contra això hem de reaccionar.

La millor manera de reaccionar contra això és amb la unitat, és amb la unitat de l'independentisme. I, per tant, dir-los –dir-los– a tothom, dir-los ben alt, ben fort, que abandonin tota esperança de que ens dividiran; que no ens dividiran, que hi anirem, i que hi anirem fins al final, i anirem a defensar la democràcia, i anirem a defensar-los a ells i a la gent que està a l'exili. Això és la nostra millor resposta, és l'única possible. I dir-li al poble de Catalunya que ha de ser capaç de balancejar-se entre aquesta idea de que guanyarem –de que guanyarem–, de que hi ha d'haver esperança, però que aquesta esperança només la podem fonamentar allà on vam guanyar, i només vam guanyar quan vam ser capaços d'enfrontar-nos tots junts contra l'Estat. Va ser el primer d'octubre.

Per tant, jo demano que tots els esforços..., que ens organitzem, que ens coordinem, que posem aquest focus en els drets civils, socials i nacionals, en el dret a l'autodeterminació, que aquí som forts, que aquí ho resistim, que ho entén tothom, que a Europa ja ha entès de què va aquesta farsa, ja ho han entès i, per tant, estan al nostre costat. Drets civils, drets socials, drets nacionals. Una defensa acèrrima, a ultrança durant aquests mesos, fins als judicis, efectivament.

Perquè hi ha un punt d'inflexió en aquest país, un punt d'inflexió que ens obliga a tots –a tots– a mirar-nos els ulls i a dir: «És possible que ho permetem?», que és el moment de les sentències.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves paraules d'ànim i suport a les accions dels comitès de defensa de la república

317-00013/12

La següent pregunta és sobre la situació política, i la formula el senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor *president*. Buenos días, señor presidente. Antes que nada, quería también unas palabras de ánimo y de solidaridad con los ciudadanos de Mallorca.

Hemos conocido, señor presidente Torra, un video que nos resulta inquietante por las palabras o por los términos con los que usted se dirigía a miembros de un CDR. ¿Puede usted explicarles a todos los catalanes a qué se refiere usted cuando pide a los CDR que comiencen la revuelta después de la sentencia contra los políticos presos, y que entonces va a ser el momento de la *revolta*?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, doncs no sé a quin vídeo vostè es refereix –primera. Segona, jo és que, efectivament, amb la gent dels CDRs em parlo sovint, perquè hi han membres de la meva família que són dels CDRs; per tant, no es preocupi, vull dir que tinc una interlocució molt directa amb tota la gent dels CDRs, però potser m'ho aclarirà.

El president

Per repreguntar té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, un vídeo que sale publicado en internet, en concreto en el medio Crónica Global, pero eso no es lo importante, en qué medio sale; lo importante es si usted reconoce o no haber dicho esas palabras. Mire, es que además usted ha reconocido aquí: «Es que mi familia es de los CDRs.» Hay otras informaciones también que dicen que usted en agosto se reunió con ellos para acompañar la labor de la Generalitat, y también programar un período de mayor intensidad de amenazas en las calles por parte de los comandos separatistas, y usted tampoco ha negado nunca que haya dicho las palabras «apretad, apretad». Usted se reunió también en el parque de la Ciudadela, justo antes del intento de asalto al Parlament, con los CDRs.

Usted, señor Torra, es que al final no es un mero sustituto de un supuesto *president* de la Generalitat que está fugado, y no exiliado; no es un presidente de la Generalitat de verdad, porque usted no se ocupa de los problemas de los catalanes. En realidad, eso no le gusta. A usted lo que le gusta es ser el cabecilla de esos CDRs. Aquí antes ha dicho: «A mi és que..., em sento molt proper al carrer.» Usted se siente *molt proper* a los que alteran el orden en las calles y a los que amenazan a los demás en las calles.

Y, además, después de lo que ha ocurrido en este Parlamento ayer, yo creo que ya todos lo tenemos muy claro: Puigdemont y sus fieles prefieren perder la mayoría en el Parlament a tener una legislatura normal. El juguete de Puigdemont, si se ha roto, pues, ya no le sirve, y usted lo que va a hacer va a ser «apretar». Aquí si pierden las votaciones les va a dar lo mismo, porque «al fin y al cabo, si les molestamos mucho, nos van a volver a cerrar el Parlamento». Después del hundimiento de ayer del bloque separatista, ya se les ha caído la careta de nacionalista radical y se han puesto la capucha de los CDRs.

Esperemos que usted rectifique, pero no lo creemos mucho...

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

Por tanto, usted y todo el...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Carrizosa. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

També estaria bé que algun dia –algun dia, eh?, no li dic..., això, no ho sé, d'aquí tres mesos– alguna de les seves intervencions no fos per amenaçar. Estaria bé. *(Aplaudiments.)* Perquè, escolti'm, jo des de que estic aquí em va amenaçar amb la presó, amb el 155, etcètera. És que és continu –és que és continu. És que no s'adonen que això no pot ser, vull dir, que no és la via per la qual poder continuar?

I, dos, potser s'haurien de posar d'acord, vostès, amb els CDRs; els suggereixo que es reuneixin i que s'aclareixin. Perquè, clar, a mi els CDRs em van demanar la dimissió, i vostè ara em diu que soc *el cabecilla del comando* dels CDRs. Hi ha alguna cosa que aquí no lliga tampoc, eh?

Si vostè pretén que jo criminalitzi una organització com els CDRs, no ho faré –no ho faré. Tenen tot el dret a seguir treballant pel seu projecte polític, hi tenen tot el dret. I vostès estan cometent una gran irresponsabilitat parlant amb els termes amb els que estan parlant, de *comandos*, etcètera. Vostès estan fent..., estan provocant les bases perquè arribi aquella criminalització. No em faci responsable a mi. És vostè, el que té tota la responsabilitat sobre el que pugui passar en el futur. Són vostès. *(Aplaudiments.)*

I em permetrà que, ja que vostè apellava al president Puigdemont, eh?..., el president Puigdemont és aquest llaç *(el president de la Generalitat n'assenyala l'escó)*. No està aquí, el president Puigdemont, òbviament, eh? *(Veus de fons.)* No, no, no, va anar a buscar justícia. Va anar a buscar justícia i la hi van donar; a Alemanya la hi van donar. El senyor Puigdemont s'està movent per Europa lliurement, excepte Espanya. Lliurement, excepte aquí. I vostès això no els preocupa? *(Remor de veus.)* No els interpella...

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...pensar que el president Puigdemont pot anar per tot Europa excepte Espanya? Els sembla normal? Això els sembla normal. Perfecte.

Però, bé, en qualsevol cas, jo el que sí que voldria llegir és el que... Perquè saben com ens podem comunicar, com es comuniquen ells? Amb vostès, eh?, amb els seus companys de la cambra –vostè em sembla que és diputat des de l'any... 2012? Miri, vostè va conviure amb ells, el senyor Iceta també, el senyor Espadaler també, i va ser membre d'algun govern, el senyor Albiol també. I vostès accepten passar per aquí davant, davant dels llaços grocs, com si res...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Doncs anava a llegir la carta del president...

(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)

El president

Un cop acabades les preguntes al president de la Generalitat, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

El segon punt és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. D'acord amb allò que estableix l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atesa la nova composició de les meses de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, de la Comissió d'Economia i Hisenda i de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies, que estan incloses en el dossier del Ple i que ha estat oportunament distribuït a tots els diputats i diputades..., els prego que se n'eximeixi la lectura. I donem així per acomplert el que estableix el Reglament.

I, per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Debat general sobre la priorització de l'agenda social i la recuperació de la convivència

255-00001/12

El tercer punt és el debat general sobre la priorització de l'agenda social i la recuperació de la convivència. D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus.

Atès que el debat es fa a iniciativa del Grup Parlamentari de Ciutadans, començarem amb la intervenció d'un representant d'aquest grup parlamentari, per tal d'exposar els motius de la sol·licitud per un temps màxim de trenta minuts. En primer lloc, doncs, per tant, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, ojalá este Pleno no hubiera sido necesario en Cataluña. Nosotros, ya en el mes de julio, consideramos que era necesario pedir que se celebrase, y creemos que es evidente la razón por la que hay que celebrar este Pleno. Es evidente porque existe una verdadera fractura social en Cataluña. Es inocultable, es innegable, pese a que ustedes la nieguen, pero es innegable que existe. Y este Pleno lo que querría hacer es que hablando en este hemicycle los políticos, aquellos que lideramos de alguna forma las posiciones que se encuentran presentes hoy en nuestra sociedad, intentemos llegar a algún tipo de acuerdo o, digamos, de pacto conjunto para evitar que las posiciones políticas encontradas se reflejen en la sociedad en forma de crispación y de ruptura.

Lo primero que hay que hacer para llegar, digamos, a abordar un problema es reconocer que ese problema existe, y ahí ya nos encontramos con el primer problema, porque aquí hay una parte del hemicycle que no siempre reconoce que existe la fractura, o a veces lo niega explícitamente. La verdad es que ustedes a veces reconocen que hay fractura cuando quieren imputarle la fractura a Ciudadanos, por ejemplo. Entonces sí que dicen que hay una fractura social. Pero ustedes, así de salida y, digamos, como concepto, lo niegan. Luego, cuando pasa algo, entonces sí que había fractura, pero resulta que la culpa era de Ciudadanos.

Entonces, yo lo primero que creo que hay que hacer es reconocer que el problema existe, porque a ustedes les cuesta reconocerlo y, si no, difícilmente podremos pretender solucionarlo. La fractura existe y ustedes tienen que conocerla. El *procés*... Y digo que tienen que conocerla porque ustedes están en la sociedad, como todos

nosotros. El *procés* ha roto o ha complicado las relaciones en las familias. Muchas personas, pues, tienen... De repente entra un nuevo miembro en la familia –el yerno, la cuñada, lo que sea– y resulta que: «Ostras, de política no podemos hablar en la mesa.» Esto ocurre en miles y miles de familias catalanas, igual que amistades que, por ejemplo, en grupos de chat, han tenido que llegar a pedir y a prohibir que se hable de política, porque como no todo el mundo piensa igual, aquello derivaba en discusiones enconadas. Lo mismo en los trabajos, que no es fácil hablar de política tampoco, ¿por qué?, porque la cosa se ha llevado a un extremo que es difícil, en todos los entornos en los que las personas desenvolvemos la vida, poder llegar a hablar de política sin que se rompan familias, se rompan amistades o se rompan relaciones entre compañeros de trabajo.

¿Quién puede negar que esto ocurre en Cataluña? Pues los que ven solamente media Cataluña, aquellos a los que les parece que todo su entorno piensa igual y que, si es que es así, porque viven en algún pueblo, en algún sitio en el que no hay nadie que se atreva a levantar la voz para decir que no piensa lo mismo que todos los señores que exteriorizan, digamos, su pensamiento en todos los ámbitos de la vida, invadiendo y avasallando, muchas veces, con su simbología política los espacios que son de todos..., pues, a esos que son del bando que invade o que avasalla, les parece que, bueno, que no pasa nada, que aquí no hay conflicto ninguno. ¿Por qué? Por qué va a haber conflicto, si en mi pueblo a mí nadie me chista, nadie me dice nada, parece que todo el mundo está de acuerdo, ¿no?

Entonces, yo les quería llamar la atención, por ejemplo, que los trabajadores públicos, aunque no piensen como el señor Torra, o a lo mejor en las comunidades educativas, que no todo el mundo en los colegios piensa como el señor Bargalló..., hemos visto hoy una prueba increíble de lo que está pasando. O sea, mi grupo le enseña al señor Bargalló una foto de alumnos de un colegio quitando los lazos amarillos que les pusieron para conmemorar lo del 1 de octubre y el señor Bargalló no lo ve, es que no lo ve. No, no. «Ah, pues si no pasa nada, esto, en los colegios no pasa nada.» A ver, señor Bargalló, le han enseñado un colegio donde hay lazos amarillos. ¿Lo entiende? Había unos alumnos jóvenes que los estaban quitando. ¿Lo entiende? ¿Entiende usted que en todos esos centros educativos que han puesto lazos..., entiende usted que no todos los padres y no todos los alumnos comulgan con el símbolo que significa ese lazo amarillo? ¿Lo entiende usted o no lo entiende? ¿No lo entiende? (*Aplaudiments*.) ¿Usted cree que puede, en los colegios, imponer unos símbolos que a mucha parte de la comunidad educativa le pueden molestar? ¿Usted entiende que Esquerra Republicana tiene decenas de miles de votos menos que Ciutadans? ¿Lo entiende? ¿No cree posible que algunos de esos padres votantes o hijos estén en esos colegios? Que a usted no le importa, cuando le enseñan la foto, y que no los ve... ¿No lo entiende esto? (*Aplaudiments*.)

Hace falta ser muy sectario, señor Bargalló, hace falta ser muy sectario para imponer a los demás las cosas que piensa uno y seguir insistiendo en que no pasa nada. Es muy grave. Eso afecta a la convivencia, porque muchos padres y muchos hijos de esos colegios, cuando ven que el Gobierno de la Generalitat mira hacia otro lado y no pasa nada, y lo niega, y dice: «Esto se hace a través de la inspección, si es que ocurre.» Pues mire, ¿quiere preguntarnos el nombre del colegio otra vez y manda usted a la inspección? ¿Usted no actúa de oficio cuando hay derechos de los demás que están siendo vulnerados?

Lo mismo el señor Buch, cuando..., oigan, los trabajadores públicos no tienen por qué trabajar en entornos que están llenos de símbolos partidistas, de ustedes, y no todo el mundo se los cree y no todo el mundo los comparte. ¿Por qué imponen a los trabajadores públicos un entorno de trabajo que es una pura injerencia política? ¿Por qué lo hacen? ¿Creen que eso fomenta de verdad la concordia y la convivencia entre todos? ¿Creen ustedes que esto lo fomenta? Porque ustedes, insisto..., claro, bueno, ya llegaremos a en qué está basado todo el *procés*, que es una gran mentira desde

el inicio que se inventó el señor Agustí Colomines, que él dijo que reconocía que *el dret a decidir és una «xorrada»* que nos inventamos nosotros. Porque verdaderamente no tiene apoyatura legal, el derecho de autodeterminación no tiene apoyatura legal internacional. Sí, para las colonias, para los países invadidos y sojuzgados, pero no para Cataluña, con la Diagonal llena de empresas de las más punteras y de las que cotizan en bolsa, o a lo mejor ya no hay tantas empresas en la Diagonal, porque sí, porque muchas se han ido por el *procés*.

Bueno, pues esto a lo que me refería de los espacios públicos y que le decía al señor Bargalló o que me refería al señor Buch –que ahora no está–, pues se traslada también no solo a los empleados públicos, sino a la gente, a la gente que va por la calle, a quienes se van a una playa y se la encuentran inundada de cruces amarillas. Bueno, pues es rarito que, digamos, el ayuntamiento o los encargados de mantener los espacios públicos libres de simbología partidista no hagan nada, ¿verdad? Hay personas que viven en municipios pequeños, en los que se arría la bandera de todos, la española, y se cuelga una estelada, y se llena el pueblo de lazos. Y en según qué entornos, cuando se hacen los autocares para la Diada, se ve quién se mete al autocar para ir a la Diada o no. Hay una cierta presión que hace insoportable la convivencia para muchas personas.

Las fiestas de los pueblos. En las fiestas de los pueblos, cada vez más, los pregones, la simbología, los chistes, las chanzas, los tal..., son siempre a cuenta de los mismos, de insultar siempre a los mismos, a una mitad de la población –a una mitad de la población. Que a lo mejor en ese municipio no son precisamente, digamos, la mayoría, en ese municipio; en otros sí, pero a lo mejor en ese no. ¿Y eso da derecho a que sean siempre señalados aquellos que piensan diferente? Esto es lo que está ocurriendo en Cataluña. Esto es división social, esto es fractura social; por eso hemos tenido que venir aquí. Hablemos de esto.

¿Están ustedes dispuestos a evitar que los que son siempre el objeto de los insultos, de las chanzas, del señalamiento sean siempre los que no piensan como el Gobierno? Vaya revolución que están haciendo ustedes, por cierto, que es amparada desde el poder, desde el *establishment* de Cataluña, desde los que han mandado siempre, para evitar que los constitucionalistas, aquellos que se sienten españoles, catalanes, europeos, para evitar que estas personas lleguen a exteriorizar que no están de acuerdo con ustedes. Señalar al disidente también es una falta total de empatía política y fractura absolutamente la convivencia.

¿Qué más hemos tenido? Hemos tenido, por ejemplo, la megafonía de Vic –la megafonía de Vic. No me digan ustedes que eso es algo que es tolerable en una sociedad democrática. Que un ayuntamiento ponga al servicio de una ideología unos mensajes, unas letanías orwellianas, que parece que estén viendo, no sé, orwelliano, o sea, parece 1984, de Orwell: «Estem en una situació d'excel·lència.» (*Aplaudiments*.) Qué miedo. Fíjense, da tanto miedo a algunos, que tardaron varias semanas en denunciar que en el Ayuntamiento de Vic estaba pasando esto. «No, jo no vull problemes.» Como las familias, señor Bargalló, que están en los colegios y no se quejan de quienes llevan la política a las aulas para evitar que su hijo quede señalado, como que «uy, cuidado este, que no le van a...» (*Aplaudiments*.) Eso es fractura social –eso es fractura social. Es fractura social que estés en la Delegació del Govern de Girona y otra megafonía de estas: «Us convoquem a concentrar-nos a les dotze...» ¿Pero esto qué es? Y los trabajadores que no bajan a la calle a las doce, ¿qué?, ¿cómo se sienten?

Aquí en el Parlament: «Vamos a hacer una concentración de los trabajadores en la puerta.» ¿Ustedes creen que la gente se siente cómoda yendo en contra de sus jefes? ¿Ustedes se creen esto? ¿Ustedes se creen que no hay gente que va a las concentraciones...?: «Mira, mejor que no tenga problemas, que va este y va a estar el otro y yo no me quiero quedar así solo.» Y así, de esa forma, en las sociedades se consigue controlar antidemocráticamente a las sociedades. Sí. (*Aplaudiments*.)

Y yo sé que entre ustedes hay personas que estas cosas..., yo estoy seguro de que estas cosas les causan sonrojo. Yo estoy seguro. Pero al final, en estos movimientos, se acaban apuntando..., probablemente los más radicales acaban llevándose el gato al agua y se hacen cosas que todos los demás, aunque las ven cuestionables, no se atreven a cuestionarlas, y menos en público, para no señalarse ante los compañeros de partido o de escaño. Porque estoy seguro de que estas cosas vergonzosas que pasan en Cataluña, a muchos de ustedes, estoy seguro de que no les hacen sentir cómodos. A otros sí, señor Bargalló, porque usted no se inmuta con nada, usted está muy tranquilo, ya lo hemos visto, pero hay personas que estoy seguro de que esto les da vergüenza, les da vergüenza, ¿sabe?

Todo esto que he descrito... Estamos a vueltas siempre con la declaración de personas no gratas. Ustedes, de Esquerra Republicana, tienen personas que, cuando se habla con ustedes son la mar de razonables y bueno..., y podemos hablar, podemos llegar a algunos acuerdos, pero la verdad es que no hay forma de que sus alcaldes se moderen mínimamente para no declarar a *personas no gratas* en sus municipios por razones de sus ideas. No son ustedes capaces de decirles a sus militantes o a sus alcaldes, a sus cargos públicos: «Esto no lo hagáis.» Háganlo ya de una vez, prohíban, votemos aquí. Hagamos que nadie pueda declarar *persona no grata* a otra persona, no la excluyamos de la comunidad, que eso es lo que hace el señalar a alguien por sus ideas como persona no grata.

O la alcaldesa de Esquerra, de Canet, cuando se encontró a Inés Arrimadas por las calles, bueno... (*l'orador riu*) que: «Què fas aquí? Estàs provocant.» ¿Cómo que estoy provocando por ir a las calles a pasear? Los que sembraron la playa de cruces amarillas eran superpatriotas catalanes, pero llego yo allí, que no pongo cruces amarillas ni lazos, y estoy provocando por pasear. ¿Esto es normal? Pues den un toquecito y empiecen a cambiar la cultura política. Empecemos por aquí, empecemos por votar cosas que contradigan estas aberrantes prácticas antidemocráticas que se están implantando en Cataluña.

Y otra cosa: cuando nos quejamos, no nos reprochen que nos quejamos. ¿Qué esperan? El señor Torra yo sé que como considera bestezuelas y bestias y todas estas cosas a todos los pobres españolitos que pululan por ahí, yo entiendo que a usted le parezca muy normal que todo el mundo esté manso y sumiso ante el amo y no se atrevan a cuestionar todo esto. Pero ¿sabe qué pasa? Que la sociedad catalana está muy harta ya, y entonces es muy fácil que la gente coja por la calle y quite los lazos amarillos, ¿sabe? Entre otras cosas porque usted considera que esos lazos amarillos, o lo dice, que representan, pues, a unos presos políticos y tal. Para nosotros representan una mentira más de las del *procés*, porque estos señores no son presos políticos, no están presos por sus ideas, sino que lo están por sus actos, por sus acciones. Y esto, mal que les pese, también muchos de ustedes lo saben perfectamente. Y, pese a todo, siguen con la mentira de que son presos políticos. Es que... Una mentira, por cierto, que no les compra nadie –no les compra nadie– en el extranjero. Es que no, no se las compra nadie.

Mire, a usted que le gustan tanto las resoluciones de tribunales extranjeros, en Alemania, señor Torra, en Alemania dijeron clarísimamente que no se teme para nada, que es descabellado pensar que el señor Puigdemont pudiera ser perseguido en España por sus ideas políticas o que se pudiera utilizar la herramienta del derecho penal para castigar desmesuradamente las conductas en las que pueda haber incurrido. Y eso lo decían los alemanes, que también decían que había cometido malversación. Ustedes lo dan por absuelto en Alemania de la rebelión, pero se callan siempre que los alemanes dijeron que la extradición por la malversación sí que la concedían. En fin...

Una cosa, respecto a esta fractura. ¿Saben ustedes que hay muchas personas que están planeando irse de Cataluña, que ya han llegado a plantearse irse de aquí porque están hartas de este ambiente? ¿Saben ustedes que, por ejemplo, en los mejores

puestos del MIR, de las pruebas médicas, aquellos que aprueban con las mejores notas, tenemos menos gente que nunca que quiera venir a Cataluña? ¿Lo saben esto, que estamos perdiendo capital humano, de los mejores? ¿Saben ustedes, y seguro que sí, que los funcionarios públicos no quieren venir después de sus oposiciones a Cataluña?

Esto a algunos de ustedes les parecerá fenomenal, porque así hacen una limpieza que bueno..., ¿verdad? Así no tienen gente que vaya a venir de fuera que se quiera adaptar, vivir, hacer su vida en Cataluña, integrarse como siempre se han integrado personas procedentes de todas partes aquí en Cataluña, han trabajado, la han hecho suya, han tenido a su familia aquí. Esto ya no conviene, ¿verdad? Y no importa que no quiera venir aquí gente por oposición, no importa que se quieran ir todos los jueces, o los fiscales, los policías, los funcionarios del Estado o los inspectores de Hacienda, los inspectores de trabajo. No importa, ¿verdad? ¿Por qué será? ¿No se lo preguntan? Pues a lo mejor es porque la convivencia en Cataluña es difícil desde que ustedes iniciaron este acelerón hacia ninguna parte.

Afecta la convivencia también que las empresas se acabasen marchando. Es una extraña forma de reducir el déficit fiscal, ¿verdad? O sea, conseguir que las sedes de las empresas se vayan a tributar fuera de Cataluña, eso reduce el déficit fiscal mucho. Un déficit fiscal, por cierto, que es increíble con las mentiras del *procés*. Todavía ayer alguien decía por aquí la cifra de los famosos 16.000 millones, cuando el propio *conseller* de Economía Mas-Colell dijo que eran 3.200 millones. (*Veus de fons*.) Sí, sí, sí... –sí, sí, sí. Eso fue así.

Ayer le decía al señor Torra: «Cuando le dice usted a los CDR que aprieten», y que le he preguntado por lo de los CDR y le ha parecido que es algo superbién..., bueno, normal, que no conseguirá que criminalice a los CDR. Bueno, ya lo sé, si usted les dice que aprieten. El apretar es apretar a la gente, es apretar a las familias. (*Veus de fons*.) Sí, señor Torra, es apretar a la gente que quiere llegar a tiempo a su trabajo o a su prueba médica o a llevar a su padre a un sitio o... Eso es apretar a la gente y hacerle la vida insostenible en Cataluña. Eso afecta la convivencia también.

Afecta a la convivencia ver que veinte personas corten una carretera y tú no puedas avanzar y los Mossos hacen la vista gorda, y no son acciones autorizadas ni son acciones programadas, sino que son acciones sorpresivas pensadas para coartar, para hacer la vida más difícil. Eso no lo puede hacer. Desde un gobierno no se puede hacer –no se puede hacer. Eso afecta a la convivencia. Por eso pedimos nosotros aquí, en el Pleno, que se condenen estas acciones. Pero usted, que es el cabecilla de estos CDR, que no le gusta ser presidente de la Generalitat, que deprecian y desprecian lo que es la actividad parlamentaria y lo que aquí podemos hacer –lo desprecian–, pues usted desde luego nunca va a votar a favor de que, a los CDR, pues, se les condenen sus actos, sus excesos, sus violencias, sus intentos de asalto al Parlamento, sus señalamientos a las sedes de los partidos políticos.

Ustedes hacen también la vista gorda, nunca comentan nada cuando se señalan casas de particulares, cuando se señala a hosteleros, a trabajadores públicos... Ustedes han llegado a insultar, desde su entorno, a artistas como Serrat, a Isabel Coixet o Vargas Llosa. Todos son fachas. Todos los que no estamos de acuerdo con lo que ustedes están haciendo, con la fractura a la que están sometiendo a Cataluña, somos fachas. Ha habido ataques contra medios de comunicación, contra Crónica Global y contra Catalunya Ràdio. Hay que condenarlos todos. Nosotros condenamos todo tipo de violencia, con energía, porque no hay derecho que se haga. Nos gustaría que ustedes aquí en el Parlamento lo condenen también.

Miren, nosotros, en Ciudadanos, tenemos, se lo diré, dos sentencias condenatorias ya en Manresa por gente que se acercaba a la carpa de Ciudadanos y, con insultos –insultos, ya se imaginarán ustedes, de estos xenófobos y tal: «I, vosaltres, què feu aquí? Espanyolistes, fatxes, no sé qué»–, agredían, agredieron también a punta de navaja y tenemos dos sentencias condenatorias ya en Manresa.

Tenemos dos procedimientos judiciales en marcha: uno, que pegaron a nuestro portavoz por tener también una carpa en la calle en Hospitalet, y otro, a una señora que le partieron aquí la cara, al lado del parque de la Ciudadela, aquí al lado, en el Parlamento, por quitar unos lazos amarillos, y había un señor que se abalanzó sobre ella delante de sus hijos y le pegó el puñetazo y le desvió el tabique nasal, pero para los medios de comunicación públicos, pues, aquello era un *fake*. Y para todo el mundo independentista era un *fake*, era una noticia falsa que nosotros habíamos sacado, los de Ciudadanos. Oiga, esto son técnicas, de verdad, feas, ¿eh? Son feas, esas técnicas. ¿Sabe por qué le pegó ese señor...? Había discusión –había discusión– de si le había pegado al quitar el lazo o porque había visto un lazo en el suelo. Entonces, como había el rollo de que había visto el lazo en el suelo, pues decían que le había pegado por civismo. ¡Claro, por civismo! (*Aplaudiments*.) Tiraba el lazo amarillo al suelo, ¡qué incívico!

Mire, esto..., es que no se me puede olvidar, porque..., porque tiene su cierta gracia –tiene su cierta gracia. Lo que escribió el señor Torra me recuerda un poco a esto que les estaba contando ahora. En aquel artículo que ya se ha glosado varias veces de «qui s'atreviria a dir-ne un, d'aquests espanyols que viuen entre nosaltres, que hagi significat alguna cosa a la història i al progrés de la humanitat», esta frase célebre que dijo nuestro presidente de la Generalitat, pues sigue un parrafito que dice: «Aquestes coses que hem de suportar com el PP o Ciudadanos», que ya primero cosifica, ¿eh?, «aquestes coses», no «estos humanos», porque ya se sabe que somos inhumanos, porque como no..., como los lazos estos no nos conmueven hasta la última fibra, porque pensamos que son personas que desgraciadamente, pues, no han ido por la senda más correcta y se han encontrado en prisión, como muchas otras personas están en prisión, como sabe también la *consellera* Capella, sin tantas oportunidades, bueno, pues, empieza cosificando.

«Aquestes coses que hem de suportar com el PP o Ciudadanos i altres reductes protofeixistes no són res, el buit total, la carència absoluta de la mínima civilitat.» Y, claro, como no tenemos ni *la mínima civilitat* algunos que quitamos lazos, pues llega uno y te pega por incívico y te pega un viaje. Qué feo, ¿no?, señor Torra, a mí me... No sé, yo usted le reconozco que tiene cuajo, porque aguanta la mirada, pero es muy feo: «La carència absoluta de la mínima civilitat i de respecte al país on es viu», no en el país de donde sois, no, en el que vivís –en el que vivís–, desgraciados. En el que vivís. (*Aplaudiments i rialles*.) Son unos apátridas. No es su país. Viven aquí. ¿Verdad, señor Torra? Vivimos aquí. Quina vergonya parlar en castellà, eh? ¡Qué horror!

«Bestioletes descerebrades que presenten recursos», y ahí me vi yo. (*L'orador riu i rialles*.) Ahí me vi yo..., de «bestioleta descerebrada» presentando recursos. «I cri-den i amenacen, emparats per una legalitat que és fruit del franquisme i del laberint del que no sabem sortir.» En eso sí que le doy la razón, que están en el laberinto del que no saben salir –en eso sí que le doy la razón.

Bueno, pues, en fin, para no alargar –para no alargar– «cada segon Espanya ens roba 450 euros.» (*Veus de fons*.) Que estaba usted más joven. (*L'orador riu i rialles*.)

El PP..., el PP Europeo, el Partido Popular Europeo sobre los mensajes racistas de Torra: «En la UE no cabe la retórica del odio.» Ayer el TSJ dijo que los escritos de Torra eran..., podían ser constitutivos de delito de odio, pero que está prescrito, como le pasó al ginecólogo ese que robaba niños, también se lo han declarado prescrito. Los socialistas europeos censuran los comentarios racistas de Torra, muestran sus dudas sobre sus aptitudes para el cargo.

Claro, ustedes han puesto a un presidente de la Generalitat que no es lo más adecuado para que no haya conflicto y fractura social. Y a un *conseller* de Educación que, *déu-n'hi-do*, señor Bargalló, con todo el cariño se lo digo.

En fin, miren, como ya queda poco, les voy a comentar: cuando un gobierno vuelca todos sus esfuerzos en lo que divide a su población es que está ahondando en

la fractura social. Cuando un gobierno empieza a hablar de aquello que sí, en lo que sí que podemos estar de acuerdo, entonces está limando y apaciguando la fractura social. Y eso es lo que nosotros pedimos y hemos venido a hacer en este Pleno. Esto es. Esto es, señor Maragall –esto es, señor Maragall–, no se enfade –no se enfade–, que es malo para la salud.

Mire, dar la espalda a todos los catalanes provoca que la fractura social continúe. Mire..., mire: cero euros para guarderías; las peores listas de espera en dependencia; los mayores..., la comunidad autónoma con más barracones; la comunidad autónoma, señor Bargalló, donde el dinero que tienen los padres más influye en los resultados académicos de los hijos; el IRPF más alto para las clases medias populares; la comunidad autónoma que ha incumplido con ni una sola vivienda pública en Cataluña durante el año 2017; la esperanza de vida varía hasta diez años depende de en qué barrio de Barcelona vivas; hay unas infraestructuras que han resultado ruinosas: línea 9, ATLL. La señora Arrimadas le mencionó varias de estas cosas en su intervención de debate de política general, pero usted no contestó a ninguna.

Miren, para limar, para limar esta fractura social que tenemos, lo primero respetar a todos los catalanes, cosa que, con los ejemplos que le he puesto, parece que ustedes en absoluto hacen.

La segunda es decir la verdad; es decir la verdad de cómo estamos, de qué es lo que pasa, de qué posibilidades tienen ustedes de, sin romper la democracia y las normas democráticas, llegar hasta donde ustedes quieran llegar. Es lícito ser independentista, pero ustedes, como nosotros, tienen la obligación de respetar las leyes.

Condenar la violencia. Llevamos varias propuestas de resolución en ese sentido. Respetar la simbología y las instituciones.

Y, por último, y era el *leitmotiv* de este Pleno, pactar la prioridad y la priorización de las agendas sociales. De esa forma sí que hablamos de los problemas de los catalanes que nos afectan a todos, independentistas y no independentistas. Ahí sí que podemos encontrar vías para hablar, y van ustedes necesitados de vías para hablar porque van ahora mal de mayorías parlamentarias. Todo lo que ocurra en Cataluña, si persiste en no remediar la fractura social, va a ser responsabilidad de usted, y también de aquellos que no le paren a usted en sus fomentos de la violencia de los CDRs.

No desaprovechen esta oportunidad –no desaprovechen esta oportunidad–, pongámonos de acuerdo en aquello que nos importa a todos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y dejen de ahondar en esta fractura que tanto daño ha hecho a Cataluña en los últimos años.

(Aplaudiments.)

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Carrizosa. Tot seguit prosseguim amb la intervenció del president de la Generalitat, que pot intervenir sense límit de temps.

El president de la Generalitat

Senyor vicepresident, diputades i diputats... Ara venia cap aquí i pensava, torna-t'ho a mirar, torna't a mirar el títol d'aquesta exposició. És: «Agenda social i la recuperació de la convivència». I el que penso és que... (*l'orador riu*), just després del que vostè acaba de proferir aquí, dic, alguna cosa ha fallat; o ha fallat el títol o ha fallat la seva explicació, però alguna cosa ha fallat, no?

La veritat és que quan vostès van sol·licitar aquest ple, vaig pensar que sí, mira, ha arribat l'hora del canvi –del seu, clar, eh?, del seu canvi. Vaig pensar que potser –potser–, certament, havien decidit reconduir la seva obsessió pel monotema i que estaven ara disposats a fer propostes i una activitat parlamentària constructiva. He pensat: «Mira, faran la prioritització de l'agenda social, pam, pam, pam, tot això, la recuperació de la convivència, farem aquestes propostes, les altres...» No sé, per exemple, una proposta sobre pobresa energètica, sobre habitatge, sobre millora del

sistema de finançament, recuperació de les competències, una petició de la retirada de les suspensions del Tribunal Constitucional de les lleis de caràcter social, no?

Pensava que sí, que certament, ja que la proposaven, vostès, es preocupaven sobre la convivència i el benestar dels ciutadans. Bé, error, eh? Està claríssim que m'he equivocat, claríssim. Vostès, un cop més, com cada dia, com cada setmana, han vingut amb la seva estratègia d'enroc i de desgast total. De fet, no sé per què pensava el contrari, és que, és lògic, coneixent-los a vostès, que avui farien exactament aquest discurs, oi?

Quan un grup o un partit s'ha creat amb l'únic objectiu de crispar i cercar la fractura és molt difícil –és molt difícil– sortir d'aquí i fer mai cap proposta en positiu i que no es dediqui, sistemàticament, a mirar d'esmicolar el consens i, precisament, la convivència.

De fet, ho recordo, la senyora Arrimadas no es va voler ni reunir amb mi al Palau de la Generalitat, eh? Se'n recorden d'aquells temps que, d'alguna manera, tot-hom vam intentar, doncs, començar a parlar? Va venir el senyor Albiol, al Palau de la Generalitat; tots, excepte vostès.

I, és clar, ara es fa una mica estrany, per no dir sospitós, que s'exclamin sobre la fractura social i el desgast de la convivència. De fet, si realment els preocupés aquest tema, tenen ocasions, dia sí, dia també, fent una cosa molt senzilla –molt senzilla–: corregint el seu exemple i la seva actitud en aquesta cambra. O parlant, jo tinc les portes de Palau obertes; quan vulguin parlem.

I hi insisteixo, no només parlar d'aquest tema, eh? Podem parlar de tots els temes que són el debat polític profund de la societat catalana avui: dels presos polítics, dels exiliats, de com acordem exercir el dret d'autodeterminació de Catalunya, efectivament, eh?, perquè aquests són els temes.

O, si vol, també, parlem dels dèficits crònics que pateixen les institucions catalanes, i, en conseqüència, la societat. Perquè, finalment, que tinguem un millor o pitjor sistema de finançament no és un tema que afecta les institucions catalanes, afecta la ciutadania, la gent. I que ens impedeix, per exemple, doncs, fer un bon pla d'inversió pública en serveis socials i infraestructures, i ens porta al que tots vostès saben.

Molt bé. En la petició que van registrar per fer aquest debat monogràfic, vostès reconeixien aquest dèficit d'una manera molt clara, i potser –potser– sense ni adonar-se'n, parlant de la possible absència de pressupost pel retard en la formació d'un govern, aquesta legislatura, oblidant-se, és clar, del 155, del qual vostès, doncs, en són un dels còmplices. Deien: «Aquesta circumstància agreuja els problemes dels catalans per no poder disposar de tots els recursos generats per emprendre i reforçar les polítiques i mesures necessàries en aquests moments.»

Miri, això ha estat bé, i els ho agraeixo, els agraeixo aquest reconeixement que vostès han presentat per escrit. I és que és així, no podem disposar dels recursos generats per fer les polítiques socials i de modernització del país que voldríem. I és una llàstima que no aboquem tots a aquesta cambra, tot a aquesta cambra, a realment focalitzar-nos sobre aquesta situació, i a millorar aquesta situació absolutament insostenible per a qualsevol país.

Miri, jo quan vaig a reunions amb empresaris els explico –jo que havia treballat a l'empresa privada uns quants anys– sempre el mateix. Dic: «Escoti, miri, vostès imaginin-se la seva empresa que parteix cada any amb un menys 8 per cent –menys 8 per cent. Menys 8 per cent per poder fer polítiques de formació per als seus empleats, menys 8 per cent per modernitzar les seves instal·lacions, menys 8 per cent per poder retenir el talent de la seva gent, menys 8 per cent per assegurar les pensions dels seus treballadors.»

Seria sostenible aquesta empresa? Miri, això és el que passa a Catalunya en gran. Però a vostès no els hem vist mai en la reivindicació d'un finançament just. Mai, al contrari, sempre el menyspreen. Sempre diuen: «No, no; són 16.000 milions, són tres mil». No sé, posen unes xifres que mai ningú no ha vist. Però vostès mai han es-

tat al costat de la reivindicació d'un finançament just. I això sí que afecta la gent, al benestar de la gent. Tots aquests temes, que vostès ens solen retreure, amb un finançament just, ja no ens els podrien retreure. Però, bé, no cal dir que no estan ni aquí, ni en el Pacte fiscal, o en un concert econòmic per Catalunya. En qualsevol cas, saben que aquesta ja no és la nostra solució.

Però si parlem de les limitacions de finançament de Catalunya, siguin conseqüents –siguin conseqüents– i proposin una resposta. I proposin al Govern espanyol una solució. Quina és la proposta de Ciutadans per arreglar el dèficit fiscal, per exemple, d'aquest país? Quina és? No l'hem llegida mai.

Vostès acusen el procés democràtic i pacífic cap a la independència de ser el causant de tots els mals d'aquest país que, d'altra banda, marxa –i ho hem vist en les xifres, i avui també el vicepresident Aragonès n'exposava unes quantes– econòmicament bé, amb els millors resultats de fa anys. De fa anys i de manera continuada, i que progressa adequadament –per dir-ho en termes que al conseller Bargalló li agradarà.

I, és clar, si l'economia va bé i el país tira endavant, com seguim mantenint aquesta estratègia de confrontació que vostès volen mantenir? Doncs, carregant-li al procés d'independència les deu plagues d'Egipte, no? Què hi farem! Què hi farem! Estem acostumats. Venim aquí, cada sessió, i vostès és una nova sessió de plagues d'Egipte que ens llancen a sobre i que nosaltres, doncs, suportarem amb la paciència bíblica que saben que ja som capaços d'haver generat en nosaltres mateixos.

Però no s'enganyin. És que vostès parteixen d'un engany. Diuen, aquest no és un país immadur, desvalgut, incapaç, que no es permet un debat públic sobre el seu futur. Amb el que ha passat en aquest país en els últims anys, home, no em vinguin amb això? Precisament, aquest és un país que està en les millors condicions per tenir aquest debat polític de fons. Fem el debat sobre la independència, si ens convé o no ens convé? Deixem de banda les lleis. Ens convé ser independents, o no ens convé? Tindríem una millor educació, o no la tindríem? Tindríem una millor sanitat, o no la tindríem? Tindríem les infraestructures que necessitem, o no les tindríem? Fem-lo, aquest debat? L'accepten?

La cohesió social, la convivència, el benestar, la igualtat, la justícia, tot això no depèn del debat democràtic i pacífic sobre l'autodeterminació, la independència, el federalisme, o com suposo que vostès volen, la dissolució autonòmica. O ho volen els de Vox, ara ja no sé exactament qui dels dos. Aquest debat, i fins i tot la pugna política, no posa en risc tot això. No ha passat enlloc on s'ha exercit el dret a l'autodeterminació. És clar, diguéssim, no, és que això passa i passarà a Catalunya. Alarma, ens pot passar a nosaltres. Però és que no ha passat al Quebec, no ha passat a Escòcia. I, miri, li poso dos països on van guanyar els unionistes. Per tant, escolti'm, si quan fem un referèndum guanyen els unionistes, per què no el fem? Per què els fa por?

Hi insisteixo, la fractura social no vindrà mai per un debat polític. La fractura –la fractura– en un país és filla del silenci, de l'absència de debat i de la vulneració dels drets més bàsics de la democràcia. Això sí que fractura, quan no et deixen parlar; quan t'envien a la presó; quan t'envien a l'exili. Això sí que fractura.

La cohesió i la convivència no depenen tampoc de la voluntat majoritària d'exercir un dret universal reconegut, fins i tot per la Constitució espanyola a través dels tractats internacionals subscrits. No. La cohesió, la convivència i el benestar dels ciutadans depèn de les seves condicions de vida, que tots tinguin les mateixes oportunitats, de l'atenció i la cura que les institucions tinguin vers els més desfavorits i desvalguts.

I si alguna cosa s'ha autoproposat aquest Govern, des del primer dia, posant les persones en el centre del debat, és que totes les persones tinguin les possibilitats per poder tirar endavant el seu projecte de vida arreu del país. Perquè volem un país sostenible. I si tu vols tirar el teu projecte de vida endavant als Pirineus, a les Terres de l'Ebre, a la Catalunya Central o a Barcelona, o a Badalona, tinguis totes les oportu-

nitats per fer-ho. I que no depengui ni de les teves condicions socials, ni econòmiques, ni físiques. Totes les persones. També les persones amb algun tipus de discapacitat. Tothom ha de poder tenir l'autonomia per tirar endavant el seu projecte de vida.

Fins ara, qui ha posat en risc la cohesió i la convivència dels catalans de manera absolutament irresponsable ha estat un govern espanyol, a qui vostès van donar suport en la seva croada contra els drets civils i les llibertats en els atacs contra l'autogovern i en la irresponsable carrera per arribar primers a la meta de l'espanyolisme més ranci; meta en la qual –els he de dir– hi ha un concurs sempre competitiu. Perquè, escolti'm, mai saps si els que volen arribar primer en aquesta meta de l'espanyolisme més ranci són vostès, és el PP, és el PSOE, és Vox. No sé, hi ha com una cursa en la qual a veure qui arriba primer.

I qui ha posat en risc aquesta cohesió i la convivència, i ho hem llegit aquests dies, en unes notícies que ens han escruixit, ha estat un estat i una monarquia. Una monarquia! Vostès s'imaginin la reina d'Anglaterra trucant a les empreses angleses o escoceses perquè marxessin del país? És que, clar, de quin tipus de monarquia estem parlant, per l'amor de Déu! Una monarquia que ha fet xantatge a les empreses i als bancs perquè marxessin de Catalunya, mirant de provocar una crisi social i econòmica, que, per la seva desgràcia, no es va produir, però que després atribueixen als independentistes per poder-los posar a la presó. És que és pervers.

És que el que està passant aquí és d'una perversitat absoluta. Perquè té aquesta fi: acabar amb les persones que defensen una idea. Sí, senyor Carrizosa, té aquesta fi. I tot això és una..., el que en diem la causa general contra l'independentisme del qual, aquests llaços grocs, en són l'efecte visible de la punta de l'iceberg, però a sota hi ha milers de catalans investigats, processats.

Sincerament, el que s'ha llegit aquests dies, la implicació de la Zarzuela i la Moncloa en aquesta operació, ja em perdonaran, però ha arribat a un grau d'indecència i de comportament mafiós –de comportament mafiós. I aquesta actitud, vostès, donant suport a aquesta actitud, els allunyarà sempre de poder governar les institucions d'aquest país. Realment, vostès volen governar algun dia amb la voluntat de millorar la vida dels ciutadans? Doncs va, comencin a fer propostes, a dialogar, a col·laborar amb la resta, a rebaixar la virulència de les seves intervencions, a deixar de crispar. Facin una política més europea.

Vostès saben perfectament el que nosaltres defensem: que la solució de fons, la més realista i transformadora per al benestar, la convivència i la cohesió es diu «república catalana». En aquest moment d'involució democràtica a l'Estat espanyol, és l'única garantia de benestar per als 7 milions i mig de catalans. I té un nom molt senzill, es diu «independència». És així.

Puc entendre que vostès no ho comparteixin, eh? I, mirin, escoltin, em sembla perfecte; la democràcia és així, vostès no hi estan d'acord i ja està. Ara, sí que em sembla que puc demanar-los que, si realment volen aportar solucions i millorar alguna cosa, entrin a un debat, si us plau, lliure d'amenaçes, de xantatges, d'intimidacions. Prou amenaçar-nos. És que prou amenaçar-nos amb presons, amb 155... Per l'amor de Déu! És que ja hi són, a la presó, eh? És que ja hi són, a l'exili. I vostès no paren d'amenaçar-nos amb tot això, quan nosaltres només volem tenir un debat democràtic i pacífic.

Siguin valents; va, siguin valents. Disputem les idees en democràcia. Fem aquest debat sobre què convé a aquest país, sobre la independència. Fem-lo? I no tinguin por, mai, de les urnes –mai. No tinguin por de quan el poble s'expressa lliurement a través de les urnes, mai –mai. No els faci por.

La solució al problema de convivència que vostès volen fer creure, segur que no passarà mai per la crispació que el seu grup aporta a la política catalana. Ho acaba d'exemplificar ara mateix i cada setmana, parlant amb aquest menyspreu, amb aquesta absència de respecte institucional i personal. Hi insisteixo: trobin un altre to.

Vostè creu que el conseller Bargalló es mereix el to amb el qual vostè s'hi ha adreçat avui? No, de debò, pensin si poden trobar un altre to. Probablement, miri, també viuran millor si el troben.

Els poso un altre exemple: «Qui vol fracturar són els que van dir que volien sortir d'Europa i de l'espai Schengen, perquè no estaven d'acord amb la decisió judicial d'un tribunal alemany.» Això s'ha arribat a dir –s'ha arribat a dir. I l'actitud que ha tingut el Govern espanyol del PP, amb vostès com a soci de viatge, aquests últims anys, sí que ha posat en risc la permanència a la Unió Europea. Segur que ho saben, que Espanya és campiona en incompliments de la normativa comunitària. Això sí que és un risc. I nosaltres no el volem córrer. I cada vegada es demostra més que la millor manera per assegurar la permanència dels catalans a la Unió Europea, als valors europeus, és amb una república independent, i no amb aquest Estat espanyol. Perquè la imatge de desprestigi a què han abocat Espanya amb la seva actitud autoritària és extraordinària.

Europa veu espantada com es persegueixen polítics honorables i demòcrates, com s'atempta, començant pel nostre ministre d'Exteriors, el qual ja ha expressat..., i s'hi dedica, eh?, s'hi dedica a fons, l'home –s'hi dedica a fons. Va dir: «No, no, jo em dedicaré el cent per cent del meu temps a combatre les idees de l'independentisme.» Tenim un ministre d'Afers Exteriors de l'Estat espanyol que dedica el cent per cent del seu temps a fer això. I el paguem, eh? Increïble. Contra la separació de poders, com s'atempta contra la separació de poders, com el franquisme reemergeix i campa impune pel Valle de los Caídos. Europa no entén res ni accepta aquesta deriva autoritària de l'Estat espanyol. De fet, ja no han aconseguit ni tan sols preservar la imatge de la monarquia; ni del rei emèrit, ni del rei actual, ni de cap dels membres de la seva família.

Si volen evitar fractures, comencin, si us plau, a actuar de manera diferent, perquè ho han espatllat gairebé tot. Recorden que els catalans havíem de navegar per l'univers eternament amb la independència? Doncs ja podem córrer a fer efectiva la república abans que vostès no ens treguin de Schengen o de la Unió Europea. Al cap i a la fi, és allà, és a Europa..., i jo sé que els cou, jo se que a vostès també els provoca una complexitat irresoluble veure que els nostres exiliats poden moure's lliurement per Europa, per tots els països d'Europa, i en canvi no poden venir aquí, perquè els posarien a la presó. Ja ho sé, que això no ho entenen. Perquè no ho entén ningú –perquè no ho entén ningú. I, per tant, és allà, és a Europa on s'ha desmuntat el relat fictici del jutge Llàrena i, amb ell, el de la separació de poders de l'Estat. Perquè això no és un tema només judicial, és una orquestració del conjunt de l'Estat, és tot l'Estat el que ha obert les clavegueres per acabar amb una idea.

Hi torno: què aporten vostès en positiu? Quina és la seva contribució per superar aquesta suposada fractura de què parlen? De tot el seu discurs, senyor Carrizosa, quina és la part del seu discurs que jo m'hi puc agafar per dir: «Mira, construïm sobre això», quan tot han sigut retrets i menyspreus? Què fan vostès per enfrontar-se al conflicte d'una manera dialogada, per trobar una solució política a un problema polític?

Doncs miri, deixin-me, i tanmateix, malgrat les evidents intencions del seu grup, que els expliqui les prioritats del Govern que presideixo. Perquè jo sí que m'he cregut el títol del que avui havíem de debatre. Es tracta d'avançar cap a un país més lliure, que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans. Tenim els elements bàsics per fer-ho possible; si més no, els ingredients imprescindibles: una ciutadania emprenedora i activa, un territori ric i divers, un teixit empresarial i associatiu potent i unes institucions que, malgrat les ferotges intervencions, travetes i ofecs, funcionen prou bé. Tenim tot això. I a vostè no li faci por anar pels pobles de Catalunya, no els faci por; veurà quina és la vida que hi ha arreu del país, viurà les xarxes cíviques, els ateneus populars... No els faci por sortir a conèixer Catalunya –no els faci por.

Què ens falta? I ho diré ben clarament, perquè això tampoc no té secrets. Ens falta un marc legislatiu favorable i la disposició dels recursos que la gent d'aquest país és capaç de generar. Insisteixo en allò que els he dit abans: el benestar, la cohesió, la convivència, no es garanteixen amb una bandera o una altra, no es garanteixen anul·lant el debat polític o carregant-se les institucions amb l'article 155. Es garanteixen amb la màxima ocupació possible, amb un sistema educatiu de qualitat, amb la millor atenció sanitària possible, amb un índex elevat d'accés a la cultura i, sí, prioritzant els pressupostos de Cultura, amb habitatge per a tothom, amb dinamisme empresarial, amb bones solucions de transports i mobilitat. Es garanteixen amb recursos, amb capacitat legislativa plena.

És tan evident i tan elemental, que aquesta fórmula no té secrets. Només així evitarem la fractura. Ho va dir Muriel Casals: «Per tenir un estat de benestar has de tenir un estat», i és així. Si no tenim les plenes competències i no tenim els plens recursos, com volem que afrontem allà on més focus hem de posar, allà on la gent se'n pot quedar endarrere, i que és la nostra gran prioritat? I tanmateix –i tanmateix–, amb l'escassetat de recursos, tanmateix amb el que tenim, aquest Govern ho ha posat com a prioritari.

Si a vostès els preocupés realment l'agenda social i la convivència, hi insisteixo, exigirien la retirada de la suspensió de les Lleis de mesures urgents per a l'emergència habitacional. Diuen: «No, habitatge, habitatge.» Doncs miri, hi ha una llei que tenim suspesa. Estan d'acord en que n'aixequem la suspensió? I la pobresa energètica –perdó, m'havia... D'igualtat entre homes i dones; del canvi climàtic; de l'Agència Catalana de Protecció Social, o la Llei d'universalització de l'assistència sanitària. Si realment els importés, no s'haurien posat al bàndol dels que han impugnat el paquet legislatiu aprovat per aquest Parlament amb àmplies majories. O és que aquestes lleis només beneficien els ciutadans independentistes?

De la mateixa manera, si la seva preocupació fos sincera, i no el teatre al que estan acostumats, seríem al capdavant de la reivindicació per a la fi de l'espoli fiscal. M'agradaria veure'ls allà. El torpede més gros que s'ha llançat contra la línia de flotació del benestar, la igualtat d'oportunitats de tots els catalans, però principalment d'aquells que tenen més dificultats per arribar a final de mes. I aquest no és un problema puntual dels últims anys o de la deriva del procés secessionista, com a vostès els agrada dir; és un problema crònic, sistemàtic, estructural, gravíssim. Cap país se'n pot sortir amb aquest dèficit fiscal –cap país. Sempre tindrem gent que se'n quedarà al darrere.

I si realment ens importa la gent, si treballem per la gent –i jo, almenys, el meu exercici de la pràctica política no el concebo de cap altra manera que treballar per la gent–, doncs, perquè aquesta gent pugui tenir aquest habitatge, aquest treball, pugui tenir totes les oportunitats, necessitem disposar del marc legislatiu i dels recursos.

Sí, la cohesió social es mesura pel grau de confiança, el compromís amb la societat i el grau de participació o implicació en la vida civil, cultural i social del país. I aquí faig una esmena a la totalitat del seu discurs. Tenim una vida civil, cultural i social del país enorme, d'una riquesa enorme. I, sí, diversa –i, sí, diversa. Hi insisteixo: surtin a conèixer el país, vagin arreu. Vagin a conèixer els ateneus populars, les colles castelleres. Vagin a conèixer la gent que es preocupa del seu barri, dels que estan lluitant per tirar endavant durant tot un any, potser, la festa major del districte on viuen, de la gent que està en debats culturals. És fantàstica, la xarxa social d'aquest país. No els faci por, no els faci por enfrontar-se a tot això. I això ens fa poble, això ens fa cohesió.

I, clar, quins són els elements que ens permeten valorar aquesta idea de la cohesió? La pertinença o l'aïllament? La inclusió o l'exclusió? La participació o el no compromís? El reconeixement o el rebuig? La legitimitat o la il·legitimitat? Els lligams culturals, la diversitat, les xarxes socials i l'associacionisme, les interaccions i els vincles socials, les comunitats d'interpretació i les entitats grupals, i la desigual-

tat i la pobresa. Sí, sí, tot això és el que forma part de si som una societat cohesionada o no la som. I són tots aquests elements els que hem de debatre. Debatem-los a fons. Aquí sí que ens juguem la cohesió, aquí sí que ens la juguem.

I en aquest sentit vull destacar la importància de les xarxes socials que vertebran la societat civil: l'associacionisme, les cooperatives, les mútues, els ateneus... Per exemple, tota la xarxa d'aules sènior o aules grans, que reuneixen milers de persones grans de tantes ciutats catalanes, cada setmana, per continuar la seva formació. I també totes les organitzacions de cultura popular. Això és cohesió. Tots aquests són elements que permeten avaluar la cohesió d'un país o d'una societat.

Els han estudiat bé, aquests indicadors? Els coneixen, abans de fer aquests discursos tremendistes? Hi participen? Han observat què diuen els estudis socials que es fan en aquest camp? Saben que precisament qui surt més mal parat en aquests estudis sobre la confiança dels ciutadans de Catalunya són les institucions de l'Estat espanyol? Els interessa realment mirar de resoldre els aspectes que tenen més opcions d'afectar la cohesió social i la convivència a Catalunya? Sincerament, després d'escoltar el seu discurs d'avui, la resposta no pot ser positiva.

En canvi, ens demanen que apedacem la societat amb una mà lligada a l'esquena i sense recursos ni capacitat legislativa. I nosaltres els responem ben clarament que volem deixar de posar pedaçs d'una vegada per totes, que volem resoldre l'arrel d'aquests dèficits, que volem que no es produeixin. Volem que la convivència, la cohesió i el benestar siguin els resultats de les capacitats de la ciutadania i dels encerts de les nostres institucions. No volem que ningú faci creure que la convivència és el silenci. Volem acompanyar una societat que és activa, crítica, implicada, radical, compromesa. Ja sé que aquestes paraules..., fins i tot algunes d'aquestes paraules a vostès ja els alerten, ja els molesten; que voldrien que la gent es quedés a casa, que ningú no volgués canviar res. Doncs no hi pensem renunciar.

Per això la nostra obsessió com a govern és fer tot el que estigui a les nostres mans per donar-nos els millors serveis i facilitar la millor cohesió i benestar possibles. Estem encarats a resoldre els problemes que hi ha en tots els àmbits de la política social. I tenim molta feina per fer, molta: acollida de refugiats, menors sota tutela, desnonaments, pobresa estructural, abandonament escolar, atur, atenció a la dependència, treballar per la igualtat, pel col·lectiu LGTBI... És cert que la màxima atenció mediàtica de la política catalana és per un gravíssim problema democràtic i de drets civils, socials i polítics que patim; però no s'enganyin, i sobretot no vulguin confondre els ciutadans: aquest Govern dedica tot el temps possible i més a millorar les condicions de vida de la gent.

I això com ho fem? Exemples. Doncs des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies es treballa en la direcció de posar les persones al centre de les polítiques i les institucions, passant d'un model de serveis orientats a col·lectius i sectors a un model orientat a les persones, reforçant els serveis bàsics i preventius, per estalviar haver d'actuar quan ja s'ha creat el problema.

Treballem per forjar una xarxa de suport i acompanyament als projectes vitals de tothom, ciutadans i famílies, per aprofitar les oportunitats que brinda el nostre entorn. I quan hi ha una punta que no prevèiem, com ha passat amb els menors no acompanyats –aquesta arribada massiva de més de tres mil menors que hem tingut aquest any–, ens hi aboquem i hi dediquem les hores que calguin i els recursos que calguin per resoldre-ho com ho hem resolt.

Promovem l'autonomia personal i la integració de les persones amb discapacitat. Hi insisteixo: tota persona, en aquest país, ha de tenir totes les oportunitats per tirar endavant el seu projecte de vida, totes, sense cap mena de diferència, activant mecanismes de suport en la infància, adolescència i joventut per crear dinàmiques de màxima inclusió i reforçant el Tercer Sector Social.

El Tercer Sector Social, el més afectat per l'article 155, amb desenes i desenes d'expedients aturats, perquè ningú no prenia cap decisió. A punt de tancar, algunes

entitats del Tercer Sector Social. El civisme, el model català de voluntariat, tot això ens fa cohesió.

També des del Departament d'Ensenyament, que proposa de bastir un projecte educatiu de país. Tenim un model educatiu amb vocació de servei públic i compromès amb el poder transformador de les persones i la societat a través de l'educació, que el volem millorar, però el defensarem a ultrança, el model català d'educació. Un model educatiu que podria treballar més tranquil·lament, més professionalment, que és el que volem, si no tingués l'amenaça constant de la politització i la persecució que ha hagut de viure aquests últims mesos. Vostè creu que fa algun favor ensenyant aquesta foto d'aquesta escola? O, per qüestions com la llengua, des que vostès van decidir crear, sense èxit, un conflicte on no n'hi havia cap?

Quantes famílies demanen l'escolarització només en castellà al país? (*Remor de veus.*) Quantes famílies ho demanen? Mirin les dades, i, per tant, no facin un conflicte, ni de l'escola, ni de la llengua –no facin un conflicte de l'escola i de la llengua–; és un dels grans consensos socials que hi ha al país, no ho fracturin –no ho fracturin. Una immersió lingüística que és un model que ha rebut el reconeixement d'Europa, precisament pel seu valor inclusiu i cohesionador. Aquest és un altre exemple (*Veus de fons.*) No..., no és mentida, no. És que, clar, com que vostès no saben què passa més enllà d'Espanya..., a Europa passen coses i diuen coses, i fan estudis, i un dels estudis que fan és que..., escolti, miri, el model d'immersió lingüística a Catalunya és un model inclusiu i és així. (*Veus de fons.*) D'acord, vostè seguirà dient que és mentida (*el president riu*), però jo li recomanaria que intentés llegir...

El president

Senyora Sierra, el seu grup després tindrà quinze minuts per dir tot el que vulgui dir...

El president de la Generalitat

...que intentessin llegir alguna cosa escrita més enllà dels Pirineus.

I aquest és un altre exemple que posa en entredit la sinceritat de la seva preocupació per l'agenda social.

Salut. També té com a missió prioritària una agenda social que exigeix reduir desigualtats que, en l'àmbit de la sanitat, es produeixen, desgraciadament, per causes socials i de gènere. Una agenda que demana també màxim esforç en atenció primària, en les mesures de prevenció, en l'atenció social i en la innovació. En aquest àmbit, de veritat..., tornem a demanar-los quin és el seu compromís i el seu capteniment. I és que aquest Parlament va fer una llei perquè ningú no es quedés a la porta d'un hospital o d'un ambulatori sense ser atès. I qui no va votar una cosa i una llei com aquesta? Doncs, vostès. Vostès van abstenir-se, i el vot contrari del PP.

I si vostès s'abstenen per una llei que fa el Parlament perquè ningú no es quedi a la porta d'un hospital o d'un ambulatori sense ser atès, es veuen legitimats per parlar d'agenda social i convivència? Doncs, miri, nosaltres continuarem treballant de valent per atendre tothom, vingui d'on vingui, i sigui quina sigui la seva situació i els seus orígens. I ho farem, amb l'aplicació de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària de Catalunya.

Habitatge. Ja he contestat, em sembla, en la pregunta que..., la primera mesura que pren aquest Govern, una primera mesura, va ser sobre habitatge. Però és que és la senzilla continuació del que va fer el Govern anterior, un govern que jo reivindico com un dels governs més progressistes que hi ha hagut en aquest país, el Govern del president Puigdemont.

I per això es van impulsar dues lleis, que estem disposats a recuperar, en aquest tema. Parlo de la Llei de mesures de protecció de l'habitatge per a persones en risc d'exclusió residencial i la Llei de mesures urgents per encarar l'emergència en l'habitatge i la pobresa energètica. En cap de les dues, no els vam sentir protestar gens quan van ser suspeses contra la voluntat majoritària d'aquest Parlament. Estaran

amb nosaltres, per reivindicar i per aixecar aquesta suspensió? Votaran aquestes lleis quan nosaltres les tornem a portar a aquest Parlament, perquè siguin votades? Explicitaran, doncs, que aquest és el seu compromís amb l'agenda social, o no?

Hi insisteixo: mesures de protecció de l'habitatge per a persones amb risc d'exclusió residencial, i Llei de mesures urgents per encarar l'emergència en l'habitatge i la pobresa energètica; estan a favor d'aquestes lleis, o no ho estan? Els he explicat, de manera succinta, l'enfocament d'alguns àmbits d'acció de govern. Fa dues setmanes, vam presentar el pla de govern, amb més de mil mesures concretes d'actuació. I en la meua intervenció en el debat de política general, la setmana passada, vaig desglossar també les mesures més importants que preparem. L'agenda social... –perquè això anava..., aquesta..., entenc, no?, que el debat d'avui anava de l'agenda social–, l'agenda social d'aquest Govern és transversal.

De fet, tan sols amb una agenda transversal és possible encarar qualsevol problema de desigualtat, de manca de cohesió i de convivència. Des de la cultura, fins a la ramaderia, passant per l'empresa i la seguretat, la política social és un objectiu compartit, que exigeix la implicació de tothom. Aquest és el nostre compromís i la nostra determinació. Ja ho va ser l'any passat, quan la despesa social del pressupost del Govern es va incrementar en 1.355 milions d'euros i ja els avanço que el pressupost del 2019 inclourà nous increments per seguir millorant els serveis bàsics d'atenció a les persones. Esperem, doncs, el suport de tots els que vulguin reforçar els serveis i les prestacions als 7 milions i mig de catalans. Perquè aquest és un pressupost per a 7 milions i mig de catalans.

I dit això, i ja que vostè s'hi ha referit, en la seva intervenció, permetin-me que li reiteri que el nostre Govern no és ni serà neutral davant de la vulneració dels drets i llibertats més elementals; no ho serem. Com tampoc no ho és la immensa majoria de la societat; com tampoc no ho són bona part dels votants de les forces polítiques que no defensen la independència, no estan a favor de la repressió, no estan a favor de la monarquia. Volen un referèndum d'autodeterminació. Aquí hi ha tres grans consensos, en aquest país. Molts dels seus votants estan aquí, perquè tot té un límit, i perquè la crispació i l'agressivitat no la vol ningú, en aquest país.

Hi insisteixo, l'espai públic no és ni ha estat mai neutral, i encara menys, davant de la vulneració de drets i llibertats. L'espai públic ha de ser lliure i no vulguin també ara impedir aquest espai de llibertat, que havíem aconseguit guanyar amb moltes lluites compartides. L'independentisme ha estat, és i serà sempre un moviment pacífic, completament pacífic, inclús i extraordinàriament obert i generós amb tothom, que ha demostrat el seu civisme i el seu bon to. I això, en el fons –en el fons–, també els cou. Aquestes manifestacions de l'Onze de Setembre, aquest civisme, aquesta no violència..., de fet, hem parlat i practicat la revolució dels somriures, no ho sabem fer de cap altra manera, els catalans. Rebutjarem sempre la violència i l'agressivitat. Vostè deia, i vostè ho expressava i jo li contesto: rebutgem sempre la violència i l'agressivitat. No ens agraden gens, però és que no formen part de nosaltres, ni dels nostres valors. Ens equivocaríem, ho fariem fatal, els catalans, si pretenguéssim tirar endavant el nostre projecte polític amb qualsevol tipus de violència o d'agressivitat. No forma part dels valors dels catalans; qualsevol espurna d'agressivitat ha tingut sempre la condemna immediata de tots els partits sobiranistes i de les entitats que li donen suport.

Precisament, l'única violència que hem vist –l'única violència que hem vist– és la violència de fa un any, la del primer d'octubre; allò sí que va ser un grup organitzat violent. I algun dia seran jutjats. Les persones que van ordenar aquelles càrregues policials contra ciutadans que votaven, algun dia seran jutjats. Com han de ser jutjats, tots aquests encaputxats que retiren llaços amb armes blanques de nit, de policies enviats per atonyinar ciutadans amb paperetes a la mà i els braços enlaire, de grups d'extrema dreta que s'han manifestat al costat de determinats partits polítics d'aquesta cambra.

Jo vaig escriure, aquest estiu, un article alertant de l'ou de la serp del feixisme. Hem de combatre l'ou de la serp del feixisme, no podem deixar que aquest ou de la serp s'instal·li a la nostra ciutadania. Si realment estan preocupats per la convivència, comencin a condemnar de manera contundent i directa les agressions: primer, del primer d'octubre; i segon, d'aquests grups violents contra ciutadans pacífics. Nosaltres també volem que no hi hagi matisos en la condemna de les violències.

Hi insisteixo: cohesió, convivència, benestar no tenen cap inconvenient amb la diversitat d'opinions polítiques ni de cap mena; el que realment fractura és que no es pugui fer un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'Estat i vinculant, i que, quan el primer d'octubre es va organitzar, s'enviessin policies a atonyinar ciutadans.

Acabo. Ens hem de situar en aquest marc, i ho hem de tenir molt clar. N'hi ha uns que empresonen i uns que són a la presó. N'hi ha uns que falsegen els fets i envien a l'exili ciutadans honorables, i uns exiliats a qui els tribunals de països europeus els donen la raó. Aquest és el marc. I és importantíssim entendre'l per saber què està passant en el país.

Davant d'una Europa que vivia l'esclat del feixisme, el president Roosevelt, en el seu discurs inaugural del 1933, va dir: «L'única cosa de la qual hem de tenir por, és de la por mateixa.» Enfrontem-nos al debat polític, sense amenaces. Nosaltres ens hi enfrontem sense por, no tenim res més. L'únic amb el que podem venir nosaltres, en aquest debat, és venir-hi sense por, és venir-hi amb la lluita del nostre pensament. És posar sobre la taula per què creiem que la república catalana és la millor solució pels nostres ciutadans. Però no podem tenir-lo, aquest debat en condicions de llibertat, perquè sempre hi ha una amenaça o una altra; perquè tenim gent a la presó per haver tirat endavant un referèndum. Atreveixin-se –atreveixin-se– a tenir aquest debat. Aquest debat ens uneix, aquest és el debat que ens uneix.

I acabo agraïnt-los un cop més l'oportunitat d'haver pogut tornar a explicar el projecte de país amb valors republicans que ens disposem a realitzar. Malgrat els obstacles que ens posen, malgrat la virulència dels seus atacs, nosaltres avancem, perquè el nostre motor és la gent, i no la ràbia ni l'amargor. I per això ho fem com sempre, de l'única manera que nosaltres ho sabem fer: «Amb el somriure, la revolta.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, seguim amb el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i dels subgrups per fixar el seu posicionament. Per un temps màxim de quinze minuts els grups; set i mig, òbviament, els subgrups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señor presidente Torra: ¿tiene usted más prisa por traer aquí a Puigdemont o por reducir las listas de espera? Es de eso, de lo que va este debate; va de eso, este debate. Usted se lo preguntaba cuando llegaba aquí a la tribuna: «Es que con el título...» El título es: «Pacto para la priorización de la agenda social y por la convivencia.» Y eso es lo que yo les he expresado aquí. Primero, les he dicho abundantísimos ejemplos sobre cómo se ha quebrado la convivencia. Usted no ha contestado prácticamente a ninguno de ellos, no ha dicho qué le parece, pues..., lo de se corten las calles, que se señale a las personas, que se nombre personas no gratas por su ideología, que se señale a personas por su ideología, que se invadan los espacios públicos con una ideología determinada.

Le contestaré solamente algunas cosas principales, de lo que usted ha expuesto aquí. Respecto al *finançament*, nos ha dicho: «Es que ustedes no hablan de financiación.» Si hemos hablado mil veces de financiación de las comunidades autónomas. Y les hemos conminado a que vayan ustedes allí, a los foros donde se habla de tener

una financiación suficiente para sufragar todos los servicios que los catalanes necesitan. Por supuesto que lo hemos hablado mil veces. Son ustedes los que o no asisten a esos foros o, como aquí ha hecho usted hoy, reconocen en el Pleno, pues, que su prioridad es el «neveréndum».

O que cuando se va a hablar con el presidente Sánchez, pues, usted habla el 90 por ciento del *procés*. Ustedes no están buscando una nueva financiación, mejor, como sí que hacemos nosotros. Ustedes, una forma de, digamos, ahondar en la fractura de la convivencia es cerrar, como han cerrado, este Parlamento. Eso es ahondar en la fractura de la convivencia. O denigrarlo, hacer que todos los que formamos parte de él, pues, no podamos actuar en igualdad de condiciones, porque ustedes manejan, tergiversan las normas que nos rigen a todos para atropellar los derechos de todos, como se hizo los días 6 y 7 de septiembre, y de ello derivó todo. De esos acuerdos ilegales atropellando los derechos de la oposición nació ese referéndum que ustedes dicen que nació con una norma, que ya era ilegal aquí, y con otra de desconexión, que era absolutamente ilegal y, por cierto, una vergüenza democrática, porque era nombrar al señor Puigdemont los jueces a dedo. Era una vergüenza, la norma suprema que nadie podía recurrir contra ella, según ustedes aprobaron aquí con 72 votos, cuando para mover una coma del Estatut d'autonomia hay que tener 90 votos, y ustedes con 72 lo dieron todo por bueno, se cargaron la Constitución y el Estatuto ilegalmente y luego todo lo que derivó de allí fue ilegal. Eso, eso también trastorna y afecta a la convivencia.

No ha hablado usted nada –supongo que, porque ha tenido la suerte de que yo en esta primera parte, pues, no he tocado el tema–, pero, del 3 por ciento, de la corrupción, de esta última detención de un señor del PDECAT, alcalde durante treinta años, de Convergència, y ahora en la Diputación de Lleida, esta última detención por corrupción. Ustedes no han hablado nada. Ustedes se centran mucho en el referéndum, cuando el referéndum en cuestión no es el plan que tienen ustedes ahora, o sí, porque a veces parece que sí y otras veces parece que es implantar la república, y a veces parece que quieren más referéndums.

Le diré que el partido que ha ganado últimamente las elecciones en Quebec han sido con la promesa de nunca, nunca, nunca –*never, never, never*– un referéndum más en el Quebec, porque les ha empobrecido y les ha dividido. Y ustedes, en cuanto a división, han conseguido dividir a la sociedad catalana en dos mitades y decepcionar a las dos mitades –decepcionar a las dos mitades.

El diálogo al que usted se refiere, señor Torra, requiere aceptación de las reglas del juego, y no parece muy democrático, por ejemplo, ni parece mucha aceptación de las reglas del juego, el referirse a que, si una sentencia no te gusta, pues, tú llamas a la revuelta. Eso no es muy democrático, ni permite convivir tranquilamente con personas que te están diciendo: «No, no, es que, si a mí no me gusta la sentencia, yo me echo a la calle.» Ah, y si a nosotros no nos gusta, ¿nos echaremos a la calle nosotros? Pues no. Nosotros no, porque nosotros somos demócratas, y respetamos las reglas del juego. Otros no las respetan y quieren ganar lo que no les da la democracia, ganarlo a la fuerza, mediante la amenaza, mediante la coacción y mediante el saltarse siempre las leyes.

A usted, esto que le digo, a lo mejor les suena a amenazas, porque a mí siempre me sorprende mucho cuando ustedes dicen que amenazamos, cuando nosotros les decimos que tienen que cumplir las leyes como cualquier hijo de vecino. Y a ustedes esto les parece una amenaza horrorosa. Eso que ustedes como gobierno hacen cumplir a todos, a todos los ciudadanos, y les obligan a pagar los impuestos, y a pagar las multas por las cosas que hacen mal, cuando se les dice a ustedes que tienen que hacer lo mismo, entonces les parece la más horrenda de las amenazas. Porque ustedes creen que están investidos por una capa de inmunidad que no sé en virtud de qué idea, no sé si es la de seres superiores, pero les parece que..., bueno, que ustedes no están sometidos a las mismas leyes que todos.

Y entonces usted también es curioso que me censure, señor Torra, el tono que yo utilizo. La verdad es que cada cual habla como habla y es más o menos vehemente, pero que usted me dé lecciones de tono, señor Torra, con los artículos que tiene escritos, y habiendo llamado «bestezuelas» a los de Ciudadanos, y «bestias con taras de ADN» al resto de españoles..., pues, no deja de tener su gracia. Es pintoresco.

Respecto a... Mire, nosotros, en este Pleno, hemos traído este Pleno aquí para que se recupere la prioridad de la agenda social. Y eso será el modo, la forma, para evitar que siga este Gobierno ahondando en la fractura social. Esa es la idea –esa es la idea. Usted, aparte de no contestarme a los ejemplos que hemos puesto de ruptura de convivencia, por los que ha pasado de puntillas, cuando hablamos de las iniciativas sociales, pues, mire, ayer, en el debate de política general, nosotros pusimos en marcha muchísimas iniciativas, las sometimos a la votación del Pleno y su grupo, el grupo que da apoyo al Gobierno, votó en contra de todas las propuestas sociales que nosotros traíamos aquí. Lo cierto es que algunas prosperaron a pesar suyo.

Miren, otra cosa, ya para acabar respecto a las réplicas, y antes de ratificar, a juicio de Ciudadanos, que, al fin y al cabo, cuando uno toma la palabra, pues es para expresar aquel proyecto que tiene, la última de las réplicas es que usted nos parece que sigue negando absolutamente la realidad. O sea, usted no se ha ocupado, para nada, de todo lo que es la ruptura de la convivencia. No se ocupa de eso, y nos contesta con cosas que desde su marco mental la verdad es que usted las debe ver muy bien, pero a nosotros nos sorprende.

A mí cuando nos ha invitado a que vayamos a ver Cataluña y vayamos a ver las *colles castelleres* y todo eso, me ha dado mucho la sensación de que usted se cree que nosotros somos, no sé, como turistas que estamos de paso viviendo por aquí. (*Aplaudiments.*) ¡Yo he flipado! –¡yo he flipado! ¿A usted le parece muy normal? «Vagin a veure Catalunya i els castellers.» Es una retórica tan nacionalista, tan despreciativa hacia los demás... Oiga, pero ¿usted qué se cree? ¿Usted qué sabe de mi vida? ¿Usted qué sabe de mi vínculo con Cataluña y por dónde he paseado y por dónde no? Usted supone que como soy una bestezuela de esas que grita y pone recursos, pues, no me he ido a ver un puñetero *castell* en mi vida. Bueno, pues no sé, siga usted con sus creencias –siga usted con sus creencias–, señor Torra.

Es difícil, desde esa perspectiva con la que usted ve el mundo, que nos ha expresado en múltiples de sus escritos, es difícil que nos lleguemos a entender. Por eso tenemos que priorizar aquello en lo que sí que seguramente estaremos de acuerdo, porque al menos a nosotros nos parece de recibo que nos hemos de ocupar de todos los catalanes, de los que vienen de paso, de los que tienen alma de turista, de los que son independentistas y de todos –de todos.

Mire, repito, medidas que deben resultar de este Pleno, a juicio de Ciudadanos: comprometámonos a respetar a todos los catalanes. Gracias por su invitación a los *castells*. Yo le invito, pues, no sé, a ver en Navidad cómo se nada en el puerto de Barcelona la natación libre esa. No sé si usted lo habrá visto alguna vez. ¿Usted debe ser de Blanes? En Barcelona hacemos estas cosas, también.

Segundo: decir la verdad –decir la verdad– y no defraudar a la mitad de los catalanes, también, o casi la mitad, porque no llegan ustedes, que les vota a ustedes. Dígalos también la verdad. A nosotros nos preocupa mucho –y es motivo de este cisma, que vivimos en Cataluña, colectivo–, esta frustración colectiva, estas esperanzas que se les ha insuflado a muchas personas de cosas que no van a ocurrir, que son imposibles, de años de calentar la calle, de años sin gobernar para todos. Esta es una de las razones por las que tenemos esta fractura social.

Tercero: condenen la violencia –condenen la violencia–, que usted lo ha hecho aquí, y tal, pero condene también la de los CDRs. Condene también, por ejemplo, lo que dijo la señora Núria de Gispert el otro día. Vamos a traer para que se vote si el Parlamento considera que una expresidenta del Parlamento tiene que decirle a una jefa de la oposición que se largue. La señora De Gispert ya no pasa ni por enseñarle

los *castells* a la señora Arrimadas, ya le dice: «Mira, directamente puerta.» Es que ni viendo *castells*.

Entonces, le pedimos que ustedes condenen también ese tipo de actuaciones tan supremacistas y tan feas, tan ultranacionalistas. Condenen lo de Núria de Gispert, condenen los CDRs, condenen y paren las amenazas a la revuelta si las sentencias no dicen lo que a ustedes les parece. Eso es muy sano, democráticamente –eso es muy sano.

Cuarto: respeten la simbología en las instituciones. Respétenla. Respeten la neutralidad de las instituciones.

Quinto: lleguemos a ese pacto, para que en aquello en lo que no nos vamos a poner de acuerdo –es que vamos a estar peleados–, pues, lideremos desde aquí a la sociedad catalana en cosas en las que todos podamos estar de acuerdo, que las hay, y muchas, las hay. Estoy seguro de que hay muchas cosas sociales en las que podemos estar de acuerdo. Pues, prioricemos esa agenda social. Después de todas las intervenciones, todos los grupos presentaremos medidas en este aspecto. Veamos en cuáles podemos estar de acuerdo, que seguro que priorizando esas medidas podremos llegar a pacificar o apaciguar un poco esta fractura que tenemos en Cataluña; pero el diálogo siempre dentro de las reglas del juego, señor Torra, eso sí. O sea, no vale que unos se crean por encima de las normas, de las reglas de juego, y los otros tengan que cumplirlas.

Entonces, vamos a respetar todos el marco jurídico, hablemos dentro de él y hagamos las cosas para trabajar para todos los catalanes. El diálogo es importantísimo que se dé primero, el diálogo, entre los propios catalanes. Eso es también este Pleno: intentar que dialoguemos entre nosotros para sacar adelante las medidas sociales en las que todos estamos de acuerdo. Es que insisto hasta la saciedad en esto: ahí sí que tenemos puntos de encuentro todos. Lo hemos dicho mil veces: la cola del paro es la misma, seas independentista o no; la lista de espera es la misma, seas independentista o no. Hablemos de eso, porque favoreceremos al resto de ciudadanos.

Por último, señor Torra, se lo digo ya... Acabo ya. Si este Pleno ha de servir para algo, tendría que servir para que ustedes hagan ese gesto para condenar todas estas actitudes que hacen sentir a tantos catalanes como si no se contase con ellos, como si se les considerase extranjeros en su tierra o como si se les considerase enemigos. Hagan otra cosa. Hablemos de las cosas que nos unen, hablemos. Esta es la ocasión. Pero usted, entonces, no omita todas aquellas cosas que yo le pido que condenen, que se pongan las pilas, no las omita y me salga con..., pues, bueno, con cosas que no son ciertas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ramon Espadaler. Quan vulgui.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, membres del Govern, senyores i senyors diputats, la veritat és que, d'entrada, en el moment que estem vivint, cal agrair el to de les intervencions, que ens porten a un debat que certament és de posicions molt, molt, molt enfrontades; però, en qualsevol cas, jo crec que és positiu aquest to, i cal donar-ne constància i, d'alguna manera, destacar-ho.

Tot i així, anant ja més al contingut, la primera pregunta que em ve al cap, abans no em marxi el senyor president, és què faria el món independentista sense Ciutadans i què faria Ciutadans sense el món independentista? Perquè escoltades, una mica, les opinions d'un i altre costat, el que hem anat veient és, doncs, com una retroalimentació permanent, i sembla, i tenim la sensació, que estem atrapats en aquesta mena de

cercle en el qual cadascú es justifica només contraposant-se a l'altra part, havent-hi raons per a una i altra part, perquè efectivament aquestes raons hi són.

De fet, no calia –no calia–, doncs, massa perspicàcia per endevinar que, probablement, el debat aniria molt per aquí, que esmentaríem just els grans temes socials, però que entrariem en allò que, d'alguna manera, s'hauria de debatre en aquest debat, que és, doncs, si hi ha o no hi ha fractura en aquest país.

I nosaltres creiem que hi han elements preocupants, des d'aquesta perspectiva, en el conjunt del país, i lamentem profundament que, per un costat, la bancada de Ciutadans es limiti simplement a posar el procés en l'origen de tots els problemes, menystenint o obviant –obviant– que el 47 per cent dels ciutadans d'aquest país han fet opcions per al món independentista, de la mateixa manera que el Govern de la Generalitat prescindeixi que el 53 per cent de la ciutadania no ha fet aquesta opció i reclama al Govern, precisament, aquestes polítiques també socials, sense deixar de costat un debat que és central, evidentment, doncs, al nostre país.

I d'això, d'alguna manera, doncs, és del que nosaltres també voldríem aprofitar per parlar, de la necessitat de fer aquestes polítiques socials, de la necessitat de no fracturar-nos com a conseqüència de l'absència o de la insuficiència de les polítiques socials, perquè aquest és un risc real que tenim com a país, però també, evidentment, de la necessitat de no fracturar-nos més per la divisió en funció del que pensem cadascú de nosaltres –i això és molt respectable, només faltaria– respecte a l'esdevenidor, al futur del nostre país, no?

Des de la perspectiva del grup parlamentari que em plau representar, els Socialistes i Units per Avançar, creiem que –i començo per les polítiques socials– han estat doblement penalitzades. Les polítiques socials han estat doblement penalitzades, per un costat, per les retallades que d'ençà del 2010 s'han mantingut i no hem estat capaços de revertir –i això també té, evidentment, responsables–, però també han estat penalitzades, les polítiques socials, perquè sempre les hem vist subsidiàries o secundàries, davant el gran objectiu... Només cal haver-se fixat en quin era l'eix central en la intervenció del molt honorable president, que ho sustentava tot, ho posava tot al servei de l'objectiu, en definitiva, de la república.

Hi ha una figura que serveix una mica per explicar el que hem estat vivint: és la fallàcia del nirvana. La fallàcia del nirvana va estar molt teoritzada per Voltaire i consisteix en contraposar d'alguna manera unes solucions que podrien ser reals –i que, per tant, molt probablement seran imperfectes– amb el que és una alternativa perfecta. Per vostès, el món independentista, l'alternativa perfecta, la solució, és la república, i, per tant, ens donarà solució a tots els altres problemes –gairebé ho ha dit així mateix el president de la Generalitat– i, per tant, això subordina evidentment totes les altres propostes. Fixin-se, si no..., i d'exemples en trobaríem, en trobaríem moltíssims; jo n'he escollit tres, perquè ajuden a fer aquesta reflexió i a situar-nos, d'alguna manera.

S'ha parlat de pobresa energètica. Que hi ha una certa deixadesa sobre la pobresa energètica ho demostren les xifres i les respostes del mateix Govern. Que després de la legislació, que ha estat complexa de fer, que ha estat recorreguda, etcètera, es faci una partida de fins a 10 milions d'euros per atendre la realitat dramàtica de la pobresa energètica i només se n'exhaureixin 6,4 milions d'euros, és a dir, que un 36 per cent no s'esmerci, vol dir que no és la prioritat –vol dir que no és la prioritat. Tenen un instrument, tenen la partida en aquest cas, que no és gens menor, i a l'hora de la veritat això no arriba, perquè probablement s'estan priorititzant altres coses o no s'està donant la importància que tenen aquestes polítiques.

I torno a la legislació –segon exemple del que intento dir. D'alguna manera, vostès han legislat matèries sensibles socialment, amb un objectiu..., també amb un objectiu, no dic exclusivament, però també amb un objectiu de contraposar-se a un suposadament insensible govern central, aleshores en mans del PP; que ho era, en moltes coses ho era. Però moltes vegades s'ha perseguit més aquesta conflictivitat

competencial, conscients d'allò que s'anava a fer, que no pas intentar, doncs, fer de la legislació un veritable element per solucionar els problemes reals que tenim com a país, no?

I em podria remetre a algun correu electrònic d'algun membre d'aquesta cambra que va a la conselleria d'Economia i que es va fer públic i que deia: «No patiu pel desenvolupament reglamentari d'aquesta llei, si al minut zero serà tombada pel Constitucional...» I aquesta és una realitat. Per tant, aquí també hi ha un intent deliberat de subordinar-ho tot al que és aquest adveniment de la república que suposadament ens ho solucionarà tot, no?

I encara un parell d'exemples més, declaratius, en boca tant de la consellera Artadi com del mateix president de la Generalitat, a l'entorn de la primera reunió després de la moció de censura amb el president Sánchez per part, doncs, del molt honorable president de la Generalitat. Llegeixo la cita, perquè és literal, de 3 de juliol de 2018, de la senyora Artadi, davant dels mitjans de comunicació; diu: «Els presidents han de tenir una discussió política elevada i, si existeix, si existeix aquesta discussió política elevada, considerarem treballar bilateralment pels temes parcials. El que no farem és posar-nos a treballar en temes parcials centrant-nos en debats sectorials.» Altra vegada: per a vostès les polítiques sectorials són en certa forma parcials, en certa manera secundàries.

Però és que el president de la Generalitat, l'endemà mateix de la reunió amb el president Sánchez, encara va ser més explícit i avala aquesta tesi que jo els plantejava. Va dir literalment a Catalunya Ràdio: «El 90 per cent del temps de la reunió vam parlar de l'autodeterminació, perquè és aquest, el tema» –«el 90 per cent del temps vam parlar de l'autodeterminació, perquè és aquest, el tema»– «i no em puc entretenir» –la cita és literal– «en altres que són prioritats menors.»

Doncs mirin, pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, ni aquests temes socials són prioritats menors ni són temes secundaris; són molt importants. I també els ho diem a la gent de Ciutadans. I no han d'anar en detriment del debat que necessita aquest país. No es pot obviar un 47 per cent de ciutadans d'aquest país que han fet una opció. Altra cosa és si allò que els han posat davant és possible o no és possible. Nosaltres creiem que no ho és i creiem que el que està passant aquests dies, aquestes últimes hores, en aquest Parlament demostra que no és possible. I, per tant, algú haurà de tenir el coratge de dir als ciutadans i ciutadanes que tot allò que havia d'anar tan de pressa, que tot allò que era tan fàcil, que tot allò que seria tan meravellós, doncs, d'alguna manera, com a mínim en els termes en què s'ha plantejat, això no és possible.

Per tant, per nosaltres, hi insisteixo, aquests temes no poden esperar, en definitiva, l'adveniment de la república, entre altres coses perquè aquest evidentment no vindrà i aquestes necessitats s'incrementaran encara més si no som capaços de donar-los respostes.

I són temes que requereixen certament més recursos, conseller d'Economia, certament, vicepresident del Govern, requereixen més de recursos, requereixen clarificació competencial. I aquest és un camí que s'ha de recórrer i en què s'aprecia voluntat, doncs, per part del Govern Sánchez, segurament imperfecta des de la seva lògica, però, en qualsevol cas, voluntat de desconflictitzar en l'àmbit legislatiu. I requereixen, evidentment, aquest increment de recursos que es pot fer..., que no es farà de cop i volta, però en qualsevol cas s'ha de fer assistint –i abans algú els ho recordava–, doncs, no només a les comissions bilaterals, que també, i ben vingudes, sinó també a aquelles comissions multilaterals. No pot estar, el Govern de la Generalitat, absent d'aquelles taules on es parla dels nostres recursos, que, com bé deia el president, no són els recursos del Govern de la Generalitat, són els recursos que van a mans de les ciutadanes i ciutadans d'aquest país en forma, en aquest cas que avui ens ocupa, de polítiques socials, no?

Però, en qualsevol cas, i sobretot, aquests temes requereixen evidentment ser prioritats. I fer política, al capdavant, doncs, en definitiva, és prioritzar, i per nosaltres prioritzar és, com li deia, senyor vicepresident del Govern i responsable de la cartera d'Economia, anar a tots els fòrums on es debatin aquests aspectes. Representa també ser més eficients en la lluita contra el frau fiscal i l'elusió fiscal. Cal també, evidentment, ser molt més eficients en la gestió de les administracions i dels recursos, en definitiva, públics; aquest és un deure que no pot defugir-se de cap manera, no? I cal que les bones intencions votades en el debat de política general, en definitiva, tinguin la seva concreció en el debat de pressupostos.

Però aquesta mateixa claredat que demanem, doncs, per al Govern de la Generalitat també ens veiem amb cor d'exigir-la a la gent de Ciutadans. Perquè és molt fàcil venir aquí i fer la llista dels reptes que tenim des de la perspectiva social com a país, però amb l'altra mà, quan estan votant a nivell del Congrés dels Diputats, limiten el sostre de despesa, amb la qual cosa –i això ho pateix i ho coneix bé el vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya– ens priven de molts recursos que podrien servir per fer aquestes polítiques socials que vostès demanen. Sis mil milions menys, en definitiva, aquest diferencial entre l'1,1 i el 2,1, que seria admès per la Unió Europea, representa, doncs, que les comunitats autònomes no rebran 4.800 milions més de què es podria, d'alguna manera, disposar en aquest daixò. Per tant, el que demanem en aquests debats que són complexos, que són espinosos, en què hi han implicacions personals –i és evident que és així–, doncs, que hi hagi aquest rigor i aquesta sensibilitat i que les polítiques socials les puguem atendre, però també, evidentment, sent coherents aquí i allà.

Em sap greu que no hi hagi el president de la Generalitat, perquè enfilo la segona i darrera part de la intervenció. Ell és una persona, doncs, que estima els nostres clàssics i que acabava amb una cita, posada en veu de Josep Rull, d'un dels nostres poetes, d'Espriu. Jo voldria també fer una altra referència al poeta Espriu quan a la *Primera història d'Esther*, l'Altíssim, adreçant-se a tothom, diu: «Penseu que el mirall de la veritat s'esmicolà en fragments petitíssims, i cadascun dels trossos recull tanmateix una engruna de la llum», és a dir, una engruna de la veritat.

Doncs, mirin, nosaltres com a grup parlamentari no ens creiem amb la veritat absoluta. Nosaltres tenim la nostra veritat, i la defensem i la defensarem fins al final. Però som capaços i hem de fer l'esforç i els convidaria a tots plegats que fessin l'esforç d'entendre que hi ha veritats, hi ha veritats a les files de Ciutadans quan diuen que hi ha molta gent angoixada; hi ha veritats a les files de Ciutadans que nosaltres podem compartir quan diuen que hi ha servidors públics que per allò del què diran no s'atreveixen a no baixar o no..., i hi ha veritats quan diuen que s'insulta persones, doncs, certament, perquè no combreguen amb el que és legítim, que és aquest horitzó independentista de república. Com hi ha veritats també dramàtiques en la part de l'independentisme, quan es refereixen a la injustícia d'una presó desmesurada, d'una mesura absolutament desproporcionada de presó provisional. El que no farem, i això forma part de la nostra veritat, és convertir aquesta opinió, que podem entendre perfectament, en un mandat parlamentari des del poder legislatiu cap al poder judicial. Perquè el dia que trenquem les regles de joc ens quedarem sense possibilitats, en definitiva, de poder avançar, no?

I, per tant, des de la nostra veritat el que oferim és una posició que en primer lloc és no frontista, en primer lloc és una posició no frontista, i em sembla importantíssim, evidentment, com totes les expressions que se sentiran avui des d'aquesta tribuna, que rebutgem i reclamem el rebuig radical de tota la violència, vingui d'on vingui i s'adreci a qui s'adreci. En això crec que evidentment estem tots d'acord.

I la nostra veritat també diu, i la posem damunt..., a la consideració de tots vostès, és aquella que diu que la política s'ha de fer dins les institucions, no des dels CDRs, no des del carrer. I s'ha de fer en el marc de la legalitat, aquella legalitat que podem transformar si no la compartim, i és legítim no compartir-la.

Però, en qualsevol cas, aquestes són les nostres veritats, com ho és la necessitat, per un costat, de respectar la llibertat d'opinió, només faltaria —és un dret constitucional o fonamental, diguin-ne com vulguin, a una i altra banda de l'hemicicle—, però això tampoc es pot convertir en un monopoli de l'espai públic. Jo sé què és sentir a la plaça de Vic aquesta veu que vostè deia, i sé què senten les persones que no compartien probablement aquesta manera de fer. No es pot fer aquest ús monopolístic de l'espai públic. Tampoc es pot impedir que hi hagi una lliure expressió per part de molts ciutadans de la meua ciutat, rotundament majoritaris, que pateixen i comparteixen aquesta visió.

I crec que és només des del respecte i la capacitat d'entendre que la veritat no és propietat de ningú però que tots plegats tenim una responsabilitat molt gran davant el conjunt del país..., perquè, d'altra manera, l'únic que farem és acabar-ho de trinxar tot. I em sembla que això no està en l'esperit de ningú. Aquesta és la nostra proposta...

El president

Senyor Espadaler...

Ramon Espadaler i Parcerisas

...des d'aquí, en definitiva: siguem capaços de construir, de respectar-nos, d'avançar dins dels paràmetres del que és la legalitat, de fer la política dins les institucions, de respectar aquells drets que, en definitiva, són fonamentals i de poder dir als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, doncs, que aquesta cambra és on es fa la política, més que no pas al carrer, i aquesta cambra els donarà solucions...

El president

Senyor Espadaler, se li ha acabat el temps.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, bon dia a totes, president, presidència. En la meua primera intervenció com a diputada en aquest hemicicle ja vaig expressar la sensació aquella que tenia d'estar vivint com una mena de màquina del temps, que tot el temps ens porta cap enrere, en lloc de cap endavant. En aquella ocasió era amb motiu del decret que recuperava una part de la paga als funcionaris del 2012, i ja vam viure allò de que pensaves que debatries una cosa i després resulta que no es treu de l'ordre del dia i t'ho tornen a fer un altre dia. De fet, seguim bastant al mateix punt, perquè encara està pendent, precisament, agendar el pagament del que queda pendent del 2013 i el 2014.

Jo, des de dijous tinc la mateixa sensació una altra vegada de viatge al passat. Ara ens n'anem al juliol, quan es va suspendre un ple perquè hi havia manca d'acord entre les forces del govern a l'hora d'establir el mecanisme de substitució dels diputats i diputades suspesos pel jutge Llarena, i semblant al que va passar dijous passat, que moltes pensàvem que també passaria ahir, i que, per sort, no; per sort, ahir, vam poder concloure el debat de política general. Llàstima que van faltar quatre vots. I sí, sí, hi van faltar, per això reitero la petició que aquest grup va fer al Grup Parlamentari Junts per Catalunya, perquè, si us plau, trobin la manera per donar compliment a l'acord del Ple de la setmana passada i puguin tenir aquests quatre vots, perquè volem que les majories resultants el 21 de desembre es respectin, perquè és el seu dret, però també és el seu deure.

Amb aquest Ple també fem un viatge al passat. Tornem una altra vegada al juliol, al ple que va proposar el Grup Parlamentari de Ciutadans. Com que són el grup pro-

posant, em permetran que els dediqui, pràcticament sencera, la meua intervenció. Vam tenir l'oportunitat de dedicar-li al Govern la setmana passada el debat de política general, però en aquest cas, crec que s'ho mereixen, i jo m'he pres el temps i la dedicació per poder-ho fer.

Perquè sembla que hi ha una gent en aquest Parlament a la que no li agrada massa com s'ha construït la convivència, quin és el model de convivència i de cohesió social que hi ha a Catalunya. No els agrada la generositat que caracteritza bona part de la societat catalana, que aprèn a viure i conviure amb els seus veïns i les veïnes. Potser perquè consideren que aquesta situació no els dona prou rendiment electoral. Un grup parlamentari que vol atiar el conflicte, una vegada i una altra, perquè és que sense conflicte segurament només tindrien encara tres diputats. Ara en tenen trenta-sis, però els serveix exactament del mateix que els servia, perquè estan sols i són incapaços de liderar cap acord, cap proposta que vagi més enllà de vostès mateixos. Cap. Han guanyat les eleccions a Catalunya, però no poden ni podran governar-la així: no, a partir del conflicte.

Perquè igual que els partidaris de la república imaginària deixen fora i ignoren una gran part de la majoria social a Catalunya, doncs vostès fan el mateix, també deixen fora una gran part de la societat catalana que sí que se sent identificada amb el que va suposar l'1 d'octubre per a molta gent. I així no, així no es construeix un projecte de país cohesionat; No. Es fa amb generositat. Així es construeix el conflicte, que és el que sí que fan.

El seu únic pla en aquests deu mesos que porten de legislatura ha estat precisament fer més gran l'esquerra, o intentar fer més gran l'esquerra que pugui viure la ciutadania catalana. De fet, són anys en els quals no han parat d'estimular l'odi dins de Catalunya, i també dins d'Espanya, perquè justament l'odi és el contrari de la convivència, però és que això, vostès, es creuen que els dona rèdits electorals. Ara bé, els ha crescut VOX per la ultradreta. Pot ser que ni tan sols tinguin bons resultats electorals gràcies a aquesta polarització i a aquest conflicte. Facin-s'ho mirar, perquè és que potser ni això aconseguiran a partir del conflicte.

I la prova que els agrada el conflicte... –m'agradaria comparar les intervencions del senyor Carrizosa d'ahir i la d'avui, no? Ahir se'l veia com fluix, com amb poques ganes, no? I és que, clar, ells esperaven una altra vegada que s'aixecarien, que marxarien del Ple, que farien tot, i no ho van poder fer, no van tenir aquell moment que tenen, no?, ens aixequem i amenacem amb portar a la justícia i tot això.... I, llavors, va estar com una mica tebi. Avui no, avui estava en plena forma, eh?, ha tornat al seu pur estil del conflicte, d'un cert ressentiment i fins i tot un cert desig de venjança, semblava.

Perquè vostès parlen de recuperar la convivència. Quina convivència? Potser la que posa en perill, amb les seves excursions, la senyora Arrimadas i el seu equip, quan van a visitar els diferents pobles de Catalunya aquest estiu, amb les seves ti-sores «tallallaços». I amb el senyor Rivera de convidat estellar. És que no hi ha hagut ni un sol conflicte al carrer, no s'ha vist ni un sol conflicte on vostès no estiguin implicats d'alguna manera, sigui abans, sigui durant, sigui després. Sempre hi ha en algun moment que apareix Ciutadans en aquestes situacions de conflicte. Sempre tenen alguna cosa a veure.

Parlen de recuperar la convivència. Segons la RAE, la «convivència és l'acció de conviure.» Conviure és viure amb els altres. Quan s'ha deixat de fer això a Catalunya? I és una pregunta sincera: de veritat, quan s'ha deixat de fer? Però vagin pel carrer, vagin a les places, vagin als mercats, vagin a les festes majors. És que aquesta realitat que vostès han descrit no és la que viu la majoria de la gent, no es viu: no és així. La convivència a Catalunya forma part del cada dia, forma part perquè la gent creu en el seu carrer, creu en els seus veïns i veïnes, i els agrada viure. Els agrada viure bé, els agrada viure dignament, i els agrada viure en pau. I quan hi ha hagut moments de crisi, quan hi ha hagut enfrontaments entre veïns i veïnes i dintre de les famílies, han sigut aquests

espais els que han resolt la millor manera de fer-ho. Des d'on? Des de l'empatia, des de la generositat, des d'aquell exercici de posar-se a la pell de l'altre, i això és el que els demano, que alguna vegada facin aquest exercici de posar-se a la pell de l'altre. Igual que els ho demano als partidaris de la república imaginària, que també farien bé de posar-se en algun moment en la pell de l'altre per intentar construir un espai per a tothom. Empatia, és com en diuen, que és una cosa bàsica per a la convivència.

Saben què és el que posa en perill la convivència a Catalunya, i també a la resta d'Espanya? Quan desnonen una família per no poder fer front a la hipoteca o al lloguer abusiu que tenen, això posa en perill la convivència, i a Catalunya això passa més que a cap altre lloc de l'Estat. Això sí que posa en perill la convivència.

També quan no es pot pagar la llum, quan no es pot pagar l'aigua, quan es passa fred, es passa set o una no es pot dutxar quan vol perquè és víctima de la pobresa energètica. Això també posa en perill la convivència.

També, quan les forces de seguretat de l'Estat utilitzen la força, la força desmesurada i injustificada per reprimir una mobilització social pacífica. I no parlo només de l'1 d'octubre, parlo també del 15 de maig i de moltes altres mobilitzacions que hem viscut en els darrers anys.

També quan Ciutadans i el Partit Popular sol·liciten, desesperadament, una vegada i una altra, una nova aplicació del 155 per posar ordre una altra vegada. Vostès saben perfectament com va afectar a una gran majoria de la població de Catalunya aquest 155, aquest retrocés de l'autogovern, que no va servir per a allò que vostès volien i, en canvi, ho tornen a demanar. Però quina convivència és aquesta que volen recuperar? Així la volen recuperar?

Tampoc és convivència, i tampoc s'ajuda a recuperar la convivència, quan hi ha un partit, o dos, que demanen la il·legalització d'un altre partit només perquè pensa diferent i actua diferent, i quan no tenen en compte els milers de ciutadans i ciutadanes als quals representa aquest partit. Això també posa en perill la convivència.

Però sobretot –sobretot, sobretot–, el que més posa en perill la convivència és quan s'ataca el model d'escola pública catalana, que és del que vostès han fet el seu principal bastió, i els dic que és indignant. És el consens més gran que s'ha construït en aquest país des de la restauració de la democràcia, el més gran, de totes les forces polítiques fins que van arribar vostès. I això ho dic com a filla d'emigrants del sud, d'Extremadura, de l'interior de València, que va arribar aquí i que es va escolaritzar en part dintre d'aquest model que fomenta, i sí, utilitza el català com a llengua majoritària de l'educació. Sí, és així.

Però també els ho dic com a mare d'una nena de vuit anys que va a una d'aquestes escoles, públiques, inclusives i de qualitat. Si ataquen aquest model i ataquen aquesta convivència, estaran sols a Catalunya, seguiran sols, com ho ha estat fins ara. Deixin les escoles en pau. Deixin-les. Deixin els pares i les mares que resolguin les seves diferències, els seus conflictes, les seves ganes de trobar consensos sobre l'educació dels seus fills, sobre el que vulguin. Les escoles a Catalunya tenen problemes d'infraestructura, tenen problema de manca de professorat, tenen problema de manca de recursos de formació, tenen problema de manca de patis inclusivament, de patis verds. Tenen problemes perquè tenen segregació, i perquè també tenen molts estudiants i molts alumnes que estan en famílies que pateixen pobresa energètica, que pateixen desnonaments, que no poden tenir una alimentació segura. Aquests són els problemes de les escoles a Catalunya, no la convivència. Les escoles de Catalunya no tenen problema de convivència, el problema potser el tenen vostès.

Per sort, per sort, vostès no han aconseguit, i no s'ha aconseguit trencar aquesta convivència, perquè davant d'això el que hi ha és la solidaritat i la fraternitat de la gent que treballa junta. De la gent que atura desnonaments, de la gent que surt al carrer en solidaritat amb les víctimes de La Manada, de les que demanem més drets laborals o l'1 d'octubre, també de la gent de les marees antiretallades, i també dels que van sortir l'1 d'octubre a defensar les escoles quan no hi estaven d'acord, quan

no volien votar, no volien participar, quan no es creien que allò era un referèndum, però van sortir quan van veure que apallissaven les seves veïnes i els seus veïns, i van sortir a defensar les seves escoles.

I si tot aquest punt de voler recuperar la convivència no deixa de ser irònic i fins i tot sarcàstic, ara passem a l'altre punt, que és encara més irònic i més sarcàstic. No sé si em donarà temps a enumerar totes les contradiccions que volia posar sobre la taula. Com poden venir aquí a parlar de prioritats de l'agenda social quan fan el que fan a Madrid, l'únic lloc on realment tenen capacitat d'incidència real en quines polítiques es fan, quines polítiques s'aproven i en quines no es fan. I faré una ràpida enumeració: han votat en contra d'un reglament de millora de les pensions de viudetat, del rebuig a la privatització dels serveis públics de salut, que denunciava la corrupció de l'aigua, i que demanava l'eliminació de les portes giratòries; de la iniciativa legislativa popular per la renda bàsica; d'una proposició de llei sobre la protecció d'atur; de la creació d'un pol bancari públic a partir de Bankia, Banc Mare Nostrum i l'ICO; s'han abstingut de votar la proposta per derogar les reformes laborals del 2010 i 2012; han votat abstenció en la Proposició no de llei relativa al desenvolupament del sector de les cures com una política d'ocupació, recuperació econòmica, social i d'igualtat prioritària. Això sí, van votar a favor d'una versió 2.0 del desnonament exprés, que deixa sense alternativa d'habitatge les famílies, amb els companys del PDECAT. I van vetar la Llei d'habitatge de la PAH.

Han aturat la proposta per regular el mercat de lloguer d'habitatges i per impedir els increments abusius de les renovacions, amb increment de durada dels contractes. Ni tan sols van ser capaços de votar a favor de fer fora Mariano Rajoy. Són vostès els que segueixen fet pinya a la Mesa del Congrés amb el Partit Popular, i han paralytitzat un total de trenta-sis propostes de caràcter social, com la proposició sobre el salari mínim o la ILP sobre l'atenció a persones en situació de dependència, les dues de caràcter social, i són només dos exemples de trenta-sis. De veritat volen parlar de polítiques socials? Volen fer alguna cosa més que parlar de polítiques socials? Votin a Madrid en conseqüència al que presenten aquí a debat.

També són vostès els que han sol·licitat flexibilitzar el camí pressupostari fins que hi hagi 2.500 milions menys al pressupost per a les comunitats autònomes. D'aquests, 500, per a Catalunya. Vostès volen que Catalunya inverteixi, però aturen aquesta inversió. L'aturen. Tenen alguna proposta real en matèria social? Real, real, eh? Mentre aquí es fa *show*, ens aixequem, tornem, ens aixequem, tornem i el Govern es baralla, a Barcelona s'assumeixen responsabilitats de donar resposta a molts dels problemes que té Catalunya, i és així. Mentre que es bloqueja el Parlament, l'Ajuntament de Barcelona es connecta a la seva pròpia energètica. Quina és la seva proposta per deixar de dependre dels monopolis de les elèctriques, que han fet les pujades de tarifes més grans de la història? Mentre Catalunya es paralitza, Barcelona aprova una mesura pionera a tot l'Estat per obligar les noves promocions privades d'habitatge al fet que el 30 per cent d'aquestes siguin a preu assequible. Som el primer ajuntament que ha frenat el fons d'inversió i les Socimi per *mobbing*, impedit que els especuladors assetgin els veïns. Quina és la seva proposta en matèria d'habitatge i per impedir que segueixin pujant els lloguers? Quina?

Mentre vostès segueixen amb l'espectacle, l'Ajuntament de Barcelona ha fet un pla contra el frau fiscal que ha permès recaptar 56 milions a grans empreses, a grans monopolis. Fan tan poques propostes, tan poques, que per a Barcelona han hagut d'anar a buscar un fitxatge estranger, allò del mercat d'hivern, a més, un fitxatge al que no li estava anant massa bé al seu país, un fitxatge que, malgrat coincidir ideològicament amb vostès, no acaba de dir que es presenta amb Ciutadans i que és de Ciutadans, sinó que és una plataforma. Vull dir, és que jo crec que ni el senyor Valls pensa que vostès tenen propostes reals, ni per a Barcelona ni per a Catalunya.

Aquí som nosaltres els que aportem solucions, i ho veuran en el debat de les propostes de resolució, propostes per millorar el finançament de les polítiques socials,

per revertir la política de retallades, per incrementar la despesa social i per reconèixer el món local i els ajuntaments com les veritables institucions del canvi a Catalunya. Si vostès aposten per desbloquejar la prioritització de l'agenda social, deixin de desbloquejar les lleis i les propostes socials a Madrid, si no, el que entendrem és que només volen seguir amb el *show*, amb més *show*, i no volen solucionar res, ni de convivència ni de problemes socials ni de res.

Així que acabo, aprofito que em queda poc temps per fer-los un suggeriment per a la propera vegada que vulguin fer un ple com aquest. Un títol. Crec que el títol que més l'escauria a aquest Ple..., y utilizaré el refranero español para que vean que podemos hablar perfectamente y dominamos la cultura también los que hemos estudiado en catalán, y creo que el título sería: «Dime de qué presumes y te diré de lo qué careces.» Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula el senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda a totes. Amb Ciudadanos, per no compartir, no compartim ni tan sols la segona part del títol que donen al present ple monogràfic. Diuen «per a la recuperació de la convivència social entre els catalans». Diem que no ho compartim, evidentment, perquè la convivència social entre els catalans i les catalanes no s'ha perdut.

Nosaltres els podem dir que en relació amb les nostres famílies, els nostres veïns i veïnes, els nostres companys de feina, els nostres companys de centre d'estudi, no hem perdut convivència. I pensem que no és únicament amb relació a nosaltres, sinó a la majoria del conjunt del país. Ens agradaria també pensar que a vostès no els ha passat, i si els ha passat, el que els hem de dir és que la nostra experiència és en un sentit contrari.

Manifesten també, Ciutadans, en el text de convocatòria d'aquest Ple, i ho llegeixo textualment: «Amb el resultat de la pèrdua de més de quatre mil empreses que han decidit traslladar-se a altres parts d'Espanya.»

No hi ha hagut, i vostès ho saben, quatre mil empreses que hagin tancat la seva activitat a Catalunya i que hagin decidit traslladar aquesta activitat a l'Estat espanyol, és absolutament fals. El que hi ha hagut, i vostès ho coneixen, és que hi ha hagut tota una sèrie d'empreses que han decidit canviar el seu domicili social. I, evidentment, nosaltres no estem d'acord amb això, i no ens agrada, però que no ens agradi no significa que no anem a situar quina ha estat autènticament la causa.

Primer motiu d'aquesta causa: el primer motiu és un canvi normatiu, que vostès hi van donar suport i que va fer el Govern del Partit Popular a nivell estatal.

Segon motiu: tota una sèrie d'empreses que tenen relacions polítiques amb els partits del 155 i que, evidentment, han promogut aquest procés.

I tercer element: aquelles empreses del que anomenem «sectors regulats», que veient el que passava un dia, quan es retiraven dipòsits, van tenir molt clar quina era la consigna que s'estava donant per part d'alguns partits polítics.

Curiosament, també en aquest text, i que vostès plantegen per al debat d'avui, ens parlen de «neutralitat en l'espai públic». I, mirin, vostès s'han passat tot un estiu demanant neutralitat a l'espai públic ocupant aquest espai públic amb actes partidistes. I, evidentment, nosaltres estem absolutament a favor que vostès ho puguin fer, però han de ser coherents, perquè no es pot sortir a cridar a l'espai públic amb actes partidistes que l'espai públic ha de ser neutral; mantinguin un mínim de coherència.

Això sí, els hi tornem a dir: ens sembla de meravella que facin actes polítics en l'espai públic. Però nosaltres considerem que l'espai públic no ha de ser neutral, ha

de reflectir la pluralitat política del país, i si no reflecteix la realitat política del país ens situem en altres realitats que són les no democràtiques.

Ens parla també, Ciutadans, de fractura social, i nosaltres els negarem que hi hagi fractura social derivada del que és el procés de construcció nacional del nostre país.

Però sí que pensem que hi ha una altra fractura social que es dona també a la resta d'estats del nostre entorn. I aquesta fractura social és una fractura social de classe: lllindar de pobresa, 24 per cent de catalans i catalanes; fractura social de la classe treballadora, amb una quarta part de catalans que no tenen un salari per sobre dels 1.000 euros, en el cas de les dones, inferior. Fractura social de les dones que pateixen, perquè són assassinades per ser dones, la violència masclista; són violades, són assetjades i són discriminades per l'únic fet de ser dones. Fractura social de les persones migrades, que arriben al nostre país i no se'ls reconeixen tots els drets polítics, i també dels catalans i les catalanes que marxen. Fractura social de les classes populars, en les llistes d'espera de la sanitat, i en l'expulsió per qüestions econòmiques de la universitat pública. I fractura social de la realitat del nou model immobiliari, en la qual se'ns expulsa dels nostres barris. Aquesta és l'autèntica i única fractura social.

Això sí, ens plantegen, vostès, una agenda de caràcter social. Doncs què ha fet Ciutadans els darrers anys per aquesta agenda? Mirin, no sobre el que han votat, sinó el que no han deixat votar: un total de trenta-sis normatives a nivell estatal –trenta-sis–, simplement per recordar-los algunes que vostès han bloquejat: pujada del salari mínim, pujada de totes les pensions segons l'IPC o millora de la Llei de dependència. Però, més enllà d'això, què proposen vostès des d'un punt de vista social?

Doncs proposen el desnonament exprés, per una banda, i, per una altra banda, el contracte únic, que és acomiadament únic, sense causa i amb una indemnització més reduïda. Aquesta és l'agenda social que vostès han desenvolupat a nivell estatal.

Però què han votat aquí, en aquesta cambra? Simplement, una referència del que no han votat a favor: no han votat a favor del Projecte de Llei d'universalització de l'assistència sanitària, de la Proposició de Llei contra l'abús bancari, de la limitació del contracte de transferència de treballadores del sector sanitari públic al privat, de la constatació de l'increment de la islamofòbia o de la realització d'estudis per poder veure el pas de l'escola privada concertada a la xarxa pública. Això és al que no han votat a favor, i encara vostès ens parlen d'una agenda social.

A banda, no volem oblidar que en aquest Parlament s'ha intentat, per activa i per passiva, amb tots els seus defectes, desenvolupar normativa social. I què ens ha passat amb relació a la majoria d'aquesta normativa social? Doncs el que ens ha passat ho coneix tothom: que el Tribunal Constitucional s'ha encarregat de suspendre o anul·lar la majoria d'aquesta normativa.

Nosaltres hem intentat, més enllà del que faci el Tribunal Constitucional, continuar a recuperar aquestes lleis. I vam presentar una proposta de resolució que es va votar en aquest Ple, i vostès..., hi havia un primer punt, que era el que feia referència al 9-N, que van decidir no votar-ho. És coherent en aquest cas, sí; són coherents i és legítim, però hi havia tres punts més i en la resta de punts hi havia un punt que deia molt clarament «recuperar lleis socials, lleis suspeses, lleis anul·lades» i vostès van decidir no votar. És legítim, però, evidentment, assumeixin les seves responsabilitats.

També els diem que continuarem, en tot cas, lluitant per polítiques socials en aquest Parlament.

Però volem dirigir-nos també al Govern, i al Govern li hem dit sempre que no són possibles polítiques socials profundes amb les polítiques de la troika i amb l'Estat espanyol, però sí que són possibles algunes polítiques socials que poguessin donar resposta a la situació que pateix la classe treballadora: llistes d'espera de sanitat o situació de l'ensenyament públic requereixen de polítiques socials urgents i que sí que són possibles. I no estem rebent respostes per part del Govern amb relació a aquesta qüestió.

I insistim en aquesta idea, tenim molt clar que no són possibles polítiques profundes amb o dins de l'Estat espanyol; però, a la vegada, considerem que és necessari per fer créixer el número de catalans i de catalanes disposades a la construcció de la república que en la centralitat de l'acció governamental es situïn polítiques per afavorir a les classes populars.

I, per últim, sobretot per al sentiment que té bona part del nostre poble amb el que ha passat la darrera setmana, reflexió: és cert que, al llarg de la nostra història, sempre els drets socials –i la república també és un gran dret social– s'han conquerit amb mobilitzacions al carrer, amb vagues i amb processos d'autoorganització. Aquest serà el mecanisme a través del qual tindrem la república. Aquesta no es farà efectiva, per desgràcia, des d'aquesta institucionalitat a dia d'avui absolutament buida de sobirania, sinó amb un poble organitzat, amb un poble mobilitzat i amb un poble que es doti de noves entitats d'institucionalitat alternativa.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Este debate vino en su momento precedido de una moción sobre convivencia que también había presentado el Grupo de Ciudadanos, y tuve la oportunidad también de posicionar a mi partido en la misma. Y era una intervención más corta, era de cinco minutos. Y, no se me asuste la señora Segovia, pero la construí coincidiendo con ella entorno de la idea de la empatía, el respeto, el ponernos unos en el lugar de otros. Y acababa diciendo que parte de la solución, no toda, pero parte tenía que pasar por entender que todos teníamos sentimientos. Era lo que decía en aquel momento.

Lo que ocurre es que esa actitud de empatía es condición absolutamente necesaria pero no suficiente. Para que haya convivencia se tienen que dar también una serie de condiciones que podríamos calificar de sistémicas. Algunas de las que diré, pues, sé que hay gente que nos les gusta, pero es que son absolutamente imprescindibles y la historia lo demuestra: el imperio de la ley, el principio de autoridad –entre otras cosas porque de ellas dos emanan otras dos: acatar las resoluciones judiciales, aunque no nos gusten, y aceptar que en democracia solo las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado tienen el monopolio de la violencia. Lo que no significa, en efecto, impunidad. Son los tribunales los que tienen que decidir si esa violencia es ejercida de manera proporcional o adecuada. Y con esa vuelta a los tribunales se cierra un círculo virtuoso de la convivencia.

El pasado 1 de octubre se asaltó, o se intentó asaltar el Parlament de Cataluña. Se ha hablado mucho de este episodio, pero creo que no se le ha dado a veces el valor simbólico que tiene. No sé si se ha reparado en ello. También volviendo a la historia, a lo que significa asaltar un parlamento democrático. Significa muchas cosas. Ha sido el precedente de cosas terribles en la historia de las democracias mundiales. Y aquí afortunadamente podríamos cualificar aquel episodio de una insurrección de baja intensidad porque, gracias a Dios, por los Mossos d'Esquadra no tuvieron que emplearse de manera dramática para poder disolver aquel asalto.

Yo recuerdo que, al acabar ese episodio, pues, navegando en las redes sociales, me llamó muchísimo la atención que no uno, ni dos, ni tres, sino muchísimos jóvenes que habían participado en ese episodio colgaron dos videos en sus perfiles bajo el título de «Los Mossos ya no nos representan». Diciendo, uno de los videos era, los mossos, pues, disolviendo con las porras el asalto. Y en el otro, eran veinte o treinta personas dando abrazos a los mossos, como si fueran teletubbies, ¿no?, *fes-me una abraçada*, estos ya no nos representan. A mí me sorprende muchísimo porque te da una idea de lo increíblemente confundidos que están muchos jóvenes con relación a

cómo funciona la sociedad y el estado de derecho. A la indignación que provocaban esas imágenes debo reconocer que se sumaba preocupación, incluso tristeza.

El pasado domingo, en una entrevista, muy recomendable, al neoyorquino Jonathan Haidt, que es un intelectual judío de izquierdas, que ha escrito mucho sobre convivencia y libertad, unas páginas extraordinarias, señalaba que algunos de los problemas de la convivencia actual son el maniqueísmo y la fragilidad de amplias capas de la sociedad. Y hablaba de jóvenes frustrados e irascibles, pero curiosamente frágiles. Irascibles pero frágiles, porque eran incapaces de entender que la convivencia está inextricablemente unida al imperio de la ley, al principio de autoridad y a la cultura del compromiso con las normas de juego. Están absolutamente convencidos, y por eso son irascibles, que en esta vida se hace lo que a uno le da la gana en cada momento, y si a mí me apetece ir a asaltar el Parlament, pues, asalto el Parlament.

Y es curioso que esa es la cultura que están ustedes difundiendo. Ahí está el problema. ¿Por qué este gobierno de Cataluña es absolutamente incompatible ya con la convivencia? Porque por desgracia no cumple ya ninguno de los requisitos a los que había hecho referencia al inicio de mi intervención.

En primer lugar, la actitud personal, esa empatía a la que nos referíamos. El presidente de la Generalitat..., el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha señalado que cometió un delito relacionado con esa empatía, aunque haya quedado prescrito. Pero es que luego continúan haciendo pedagogía de no cumplir las reglas de juego, pedagogía de la insurrección, pedagogía de incumplir la ley, de no aceptar el principio de autoridad. Con lo cual nos encontramos con un gobierno que, al hecho de no tener mayoría social, al hecho de haber perdido desde ayer la mayoría parlamentaria, le sumamos que a día de hoy no cumple ninguno de los principios éticos necesarios para seguir ejerciendo su labor.

Pero es evidente que el señor Torra, pues, no dimite. Yo se lo solicité el otro día. Y creo que..., en fin, me gustaría dirigirme a los compañeros de Ciudadanos: creo que este Pleno está muy bien, nosotros votamos a favor de su celebración, pero ha tocado ya la hora de presentar una moción de censura. Y ha llegado la hora de presentar una moción de censura porque nosotros hemos tenido discrepancias, sobre todo al principio de la legislatura, pero cuando se trata de defender la libertad vamos en el mismo barco. Y sé que nuestra aportación en número de escaños es modesta pero nuestra voz se escuchará muy fuerte para apoyar un cambio, si ustedes presentan una moción de censura.

Ganaremos el debate de la moción de censura en la calle, ante la opinión pública, por supuesto que sí, porque nuestras ideas son mejores y más fuertes. Pero es que incluso esta vez podemos ganarlo aquí numéricamente. Si somos capaces de, invocando al espíritu de los días 6 y 7 de septiembre, sumar esa alianza por la libertad, a los comunes y al PSC, como hicimos en aquellos días. Se puede conseguir. No se les ve muy predispuestos, pero hay que tener clarísimo que ahora mismo la dignidad de este Parlament y de las instituciones catalanas están en juego. Ha llegado ya la hora de acabar con esta agonía: presenten una moción de censura. Les puedo asegurar que, si nosotros tuviéramos treinta y seis escaños, la presentaríamos ahora mismo.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Avui celebrem un ple sobre la prioritització de l'agenda social i la convivència a Catalunya. I és bo debatre els dos temes junts perquè un país més igualitari és un país més cohesionat. Però aquest és un ple també per dir prou als

que tenen la confrontació com el seu únic projecte. Fins i tot, diria que és el seu oxigen i el necessiten a tota hora per poder seguir respirant.

I, per començar, sí, recordar que a Catalunya hi ha desigualtats que s'han de combatre per tenir una societat més cohesionada i més justa, però el que no hi ha és una fractura per raó d'identitat. N'hi ha que han construït tota la seva carrera política i eixamplant la seva presència parlamentària precisament en l'arc de la divisió. I no som el primer grup parlamentari que els ho està esmentant.

Ciudadans no ha tingut mai una agenda política o ideològica d'ampli abast sobre la majoria de qüestions públiques. Ha crescut únicament gràcies a l'onada de la divisió lingüística «surfejant» sobre algun malestar soterrat i que ha anat atiant per fer-lo gros. Al llarg del seus dotze anys d'experiència ha justificat la seva presència en el panorama polític per donar veu a un problema, segons vostès, però no per resoldre'l, ni per buscar-hi solució, sinó per viure-hi.

La idea de fractura social és tan poc fonamentada en el cas català, perquè no reflecteix la realitat social que s'hi viu a molts nivells. Dir que hi ha fractura equivaldria a menystenir els lligams sòlids, construïts al llarg de molts decennis, d'associacionisme actiu al voltant dels parcs públics, de les escoles i tants altres espais de convivència que s'han guanyat a pols en les barriades. Invocar la fractura és traïr la pròpia història. Reconec que ha estat una història no relatada en les grans pàgines de l'Enciclopèdia Catalana, però és una història viscuda i que és a la pell dels qui van viure la repressió arreu del territori, al centre de Barcelona o des dels barris perifèrics, on van sortir a defensar també la nostra llibertat d'expressió el dia 1 d'octubre, fóssim votants del sí o votants del no. També, és clar, aquesta història forma part de la memòria biogràfica dels qui no van acudir a les urnes perquè no estaven d'acord d'excedir els límits constitucionals.

Tenim una societat cohesionada. I no vull aquí utilitzar «cohesió social» com a mantra per deixar el tema tancat, com si fos una qüestió definitiva. No. La cohesió social es treballa dia a dia, i és reversible. Com deia abans, la invocació de la fractura és performativa. Precisament per això, deia també que el concepte és perillós –senyors de Ciudadans, és molt perillós aquest àmbit que vostès obren–, perquè vida quotidiana i política no són compartiments estancs. Hi ha un mèrit que és de justícia que els hi hem de reconèixer: vostès són els reis de la confrontació, de la generació de la divisió, de la provocació. Viuen còmodes en el conflicte i incòmodes en la Catalunya pactista i dels grans consensos, que s'ha construït entre tots, sense mirar on havia nascut la gent ni la llengua que parlava.

Nosaltres defensem un projecte construït entre tots i per a tots. Ho hem demostrat des dels ajuntaments, o des del Parlament, o des de la Generalitat. Per què, si no, la majoria de lleis anul·lades al Tribunal Constitucional la darrera legislatura? Per qui es pensen que eren les lleis de lluita contra la pobresa energètica, les lleis d'accés universal al sistema de salut, la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, la Llei d'impostos bancaris?

Quant de mal han fet les mentides d'alguns grups polítics, d'algunes entitats i del suport de determinats mitjans de comunicació i conglomerats econòmics. És lògic que ho facin, defensen els seus interessos econòmics, la persistència d'un sistema a favor de les elits, a favor de l'IBEX 35. Però sap greu, perquè no defensen els interessos de la majoria dels catalans, votin el que votin i pensin el que pensin, malgrat que ho afirmen.

I, sí, potser estariem d'acord que hi ha certs perills que ens poden portar a una fractura social, però ens diferenciem tant, de vostès, en l'anàlisi! I ho fem amb molt de gust i amb molt d'orgull. Analitzem les possibles causes que poden posar en risc la cohesió social, on tenim molt clar és on cal i on volem el focus d'atenció i esmerçar-hi tots els esforços. On sí ens trobaran és en els següents titulars. Causa 1. La fractura social que pot haver a Catalunya és la causada per la pobresa i l'exclusió social, i des del Govern, concretament, des de la conselleria de Treball, Afers Soci-

als i Famílies, hi estem treballant des de fa temps per evitar-ho. Per això, en un context on encara patim les conseqüències de les crisis, nosaltres, entre tots, vam crear un dret. Som així els catalans! Tots. Fem coses. Sí, en un context on no parem de veure com s'eliminen drets al nostre entorn, nosaltres en creem –la renda garantida de ciutadania–, de la mà de les entitats socials i acompanyant la societat civil. Però hem de recordar que la consellera Dolors Bassa, avui empresonada injustament, va agafar aquest repte i se'l va prendre com un objectiu del seu mandat. Per això, avui tenim un nou dret a Catalunya; un dret que avança per trobar solucions a les necessitats i preocupacions diàries de la gent; un dret que avança per posar els fonaments per preveure i atacar d'origen les causes que sí que ens poden abocar a una fractura social.

Segon titular –que això sempre els agrada a vostès: generar titulars. Causa 2. Sabeu quina és la fractura social que hi ha a Catalunya, però malauradament no en som cap excepció, sinó que és una fractura global? La que hi ha entre homes i dones. Per això el nostre compromís a treballar en aquesta línia, combatent la bretxa salarial i incrementant les mesures contra la violència masclista, per exemple. Per això, les conselleres Jordà, Vergés i Capella van fer les seves primeres visites oficials amb l'objectiu de visualitzar les dones. Per això un govern paritari. Aquest és un dels veritables reptes que tenim com a societat, i caldrà que tots ens hi posem a treballar de valent.

Causa 3, un altre titular: igualtat d'oportunitats com a eina potent per combatre fractures socials. Hem de mirar que la nova ciutadania se senti partícip, interpel·lada per la societat de la que han decidit formar part. Per això hi ha un ferm compromís per fer un pacte nacional de la interculturalitat. Perquè si no aconseguim aquesta interculturalitat, aleshores sí que tindrem un problema real de cohesió, no perquè a les escoles es parli català. Vostès s'han inventat un relat màgic a l'entorn de la immersió lingüística, quan tothom sap que, gràcies a la immersió lingüística, avui en Chakir és conseller, la Najat és diputada i la Jenn escriu llibres en català; incloent a tothom, sumant, buscant allò que ens uneix, construint a favor de la diversitat. No fem de la diferència una arma ofensiva, sinó cohesionadora. Per això som tan diferents de vostès.

Un dia, una part dels votants de Ciutadans s'adonaran que votant-los a vostès estan votant contra els seus propis interessos. Perquè un dia veuran que Ciutadans té votants de classes molt altes i de classes baixes, però que el seu programa és només per als primers. Un dia veuran, per exemple, que el sistema d'immersió lingüística es va crear en barris humils de parla castellana per construir una societat amb igualtat d'oportunitats; es va crear per afavorir que la gent que no sabia català l'aprenguéssim i així millorés les seves competències; es va fer per construir conjuntament. Mai hi ha hagut cap conflicte entorn de la llengua ni del model inclusiu de l'escola catalana fins que vostès ho van instrumentalitzar i en van fer la seva eina de divisió, quan aquí sempre havia estat una eina de cohesió.

Com a tall d'exemple, una conversa que vaig mantenir l'altre dia a peu de passadís amb una treballadora d'aquest Parlament que ens cuida a tots i ens fa l'entorn agradable. Cada dia ens saludem amb un somriure; jo amb un hola amb accent gironí del que no em puc deslligar; ella amb un hola amb arrels andaluses. Però ens uneix el somriure de cada matí, on comencem una conversa on van voltant les diferents llengües. L'altre dia, ella va començar en castellà i jo en català, fins que vàrem acabar la conversa, ella en català i jo en castellà. Els fa mal, molt mal, aquesta fotografia. No la volen, reconeguin-ho; no els agrada, no la volen. Però, malgrat que els pesi, aquesta és la veritable fotografia de Catalunya.

La societat catalana, es vulgui o no, és de tarannà obert, acollidor, integrador, pactista, i no es construeix mai a la contra, sinó sempre a favor de tothom i per a tothom. Som com som. Evidentment, mai millors que els altres pel simple fet de ser-ho; tampoc pitjors. Però nosaltres mai volem anar contra ningú, i encara menys contra qui considerem igual de catalans que nosaltres mateixos. Això sí, veiem que hi ha

discursos que intenten fer creure tot el contrari, intenten fer bones les tesis d'Aznar, i no ho podem permetre de cap de les maneres.

Deixin de mentir. Deixin d'atacar. Deixin de destruir. Deixin de dividir. Hi ha molts grups parlamentaris que abans han fet molt d'esment que reforçarien tots aquests verbs descriptius. Parin un moment i reflexionin: sempre estan enfadats, sempre parlen en negatiu. Mentre uns exposen un projecte i intenten construir, vostès destrueixen. Però, és clar, per això cal tenir un projecte propi. I el problema més important és que no tenen projecte concret, no tenen proposta, més enllà de dividir, i per això no poden construir. Es fan grans en escenaris de conflicte, s'engreixen generant odi i divisió, però si gratem una mica, el veritable problema és que no tenen res positiu a oferir. Tapen, amb el seu nacionalisme espanyol i la seva bel·ligerència contra un moviment polític com l'independentisme, la seva manca d'ideologia i projecte. Es mouen en funció de les enquestes, no tenen un ideari concret. I no els importa ni Catalunya ni els catalans, perquè el seu objectiu, parlem clar, és la Moncloa; en cap cas, la Generalitat.

El seu déu són els vots i la defensa de l'estatus quo, i per això no importa canviar, les vegades que calgui, de discurs, la coherència ja la defensaran uns altres. Un dia fan declaracions ben carregades de testosterona, i l'endemà, si una enquesta els ha dit que estan perdent vot femení, es declaren feministes. I tot sense que els caigui la cara de vergonya. Té mèrit. (*Aplaudiments.*) Funcionen a cop d'enquesta, no tenen ideari ni ideologia concreta sobre la majoria de temes. Funcionen a cop de titular, a cop de guió. Com l'altre dia a la sortida del Parlament, un guió que ja devia estar escrit a les deu del matí: reunió de treball al Parlament a la tarda. Fins aquí tot normal. Per casualitat –per casualitat, eh?– s'allarga fins més tard de l'habitual, coincidint –mireu per on– en l'horari amb la manifestació de la reivindicació de l'1 d'octubre. Ah!, això sí, qui primer surt a la porta és la cap de premsa, que després entra a avisar en quin moment és més idoni sortir, un cop ja s'havia avisat a tots els mitjans que sortirien envoltats d'ambient hostil.

Postdata: el guió escrit a les deu del matí també deia: «Sortir amb cara d'espanats.» *Show time*, això és el que els agrada, això és el que no construeix país.

Causa 4. I saben quin repte de cohesió social també tenim? Un repte generacional. Cada cop vivim més anys i amb més diversitat de cronificacions, conseqüentment, hi ha un ferm compromís per treballar en la confluència dels serveis socials i de salut, per tal de garantir el millor servei per a les persones grans, així com el Govern també es compromet a fer polítiques de proximitat amb la gent gran que permetin, entre altres objectius, envellir al propi barri, envellir amb qualitat de vida, envellir interconnectat amb la pluralitat de serveis i la vida que generen els nostres barris i ciutats. Volem estar preparats perquè tots aquests paràmetres són els que ens preocupen.

Causa 5. I saben què més no ajuda a la cohesió social? Les càrregues proporcionals desproporcionades de l'1 d'octubre, que provoquen la pèrdua de confiança en les forces de seguretat de l'Estat, que en principi t'haurien de respectar. Perquè aquesta violència –li faríem arribar a la senyora Arrimadas; en el seu cas, al senyor Carrizosa– encara avui no li hem sentit denunciar-la. Perquè, sí, veure com un policia nacional salta de quatre escalons sobre un ciutadà és violència gratuïta. Perquè, sí, veure com es carrega a l'alçada del cap a cops de porra és violència gratuïta i desproporcionada. Espero després escoltar-li dir que aquesta violència també la condemna. Senzillament, per voler votar, per voler manifestar, d'una manera pacífica i democràtica, una opinió.

I seguiria. Però per anar finalitzant, deixin-me acabar amb un símil esportiu, que encara és el que m'ajuda més a sintetitzar les idees. Diuen que si en un partit fas cinquanta faltes, te'n xiularan deu; si en fas deu, te'n xiularan deu. Per tant, hi ha qui juga a embrutir el partit per treure'n el màxim rèdit. Saben, però, qui opta per jugar a cinquanta faltes? Doncs, aquell que del talent no en pot fer la seva bandera. Per

a mi, aquesta seria la definició de Ciutadans amb referència a la seva promoció de la convivència social, el que ajuda a fer les cinquanta faltes i es queixarà a l'àrbitre cada cop que les hi assenyali.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Caula. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bona tarda. Gràcies, president. Diputades, president, Govern, personal del Parlament i ciutadans que ens acompanyen avui, des del Grup de Junts per Catalunya ens oposem radicalment a normalitzar la situació d'excepcionalitat en què estem vivint, amb part del Govern legítim a la presó i una altra part a l'exili. Ens oposem a fer veure que la repressió a l'independentisme no ha existit i no existeix. Aquest fet lesiona greument les llibertats i garanties democràtiques de l'estat de dret, en el qual pensàvem que vivíem. No hi ha normalitat democràtica a Catalunya. Desgraciadament, els podria citar molts casos, molts exemples d'aquesta repressió i de les persones que l'han patida. Avui, però, només recordaré un cas especial, el de la Tamara Carrasco. Com tots sabeu, és una jove confinada, confinada a la seva població de residència injustament, ho reitero, injustament. Saben per què? Per haver participat en una manifestació. Una democràcia té el deure de garantir els drets dels ciutadans. N'hi ha un de fonamental: el dret a la manifestació i la llibertat d'expressió. Tamara, tot el nostre suport, et volem lliure, a casa i fora de casa, allà on tu vulguis.

L'exemple de la Tamara il·lustra la paradoxa del debat d'avui, i és que avui assistim al debat monogràfic proposat pel Grup de Ciutadans, amb un títol pompós: «priorització de l'agenda social i recuperació de la convivència». I jo creia que els debats monogràfics eren això, monogràfics. Però es veu que no. Sembla que al Grup de Ciutadans tant se li'n dona naps com cols, i ens planteja un debat la primera part del qual –«priorització de l'agenda social»– ja donaria per a un únic debat.

L'agenda social, certament, és una prioritat per a tots, i ho és per a la majoria parlamentària d'aquesta cambra, però Ciutadans no vol debatre realment sobre les necessitats socials d'aquest país i, conseqüentment, sobre les accions polítiques que hauríem de fer. Aquest no és el seu propòsit, com queda reflectit a la segona part del títol: «recuperació de la convivència». De quina convivència parlen? Si el que volen és debatre sobre l'acció del Govern parlamentàriament, van plantejar-ho a deshora, a l'últim ple del mes de juliol, quan ja se sabia que el proper ple seria el de política general, que se celebra després que tots els consellers del Govern han passat per totes les comissions a explicar les seves propostes. I això no vol dir tenir el Parlament tancat, no enganyin els seus votants. Fer comissions, debat de ponències i fer reunions també és treballar. Tot plegat, no té sentit, si no és que es refereixen a una altra mena de convivència, que és el país de Matrix que tenen instal·lat al cap.

Si vostès llencessin a la paperera els cúters, les tisores, les escales, i no s'afegissin als escamots arrencallaços que es vesteixen com el Ku Klux Klan, no tindrien cap argument per plantejar aquest debat. *(Aplaudiments.)* Si reconeguessin que la societat catalana és madura i democràtica, i que està disposada a defensar els drets i les llibertats democràtiques de tothom d'una manera cívica, pacífica, per aconseguir resoldre un conflicte polític per vies polítiques i no repressives, llavors tampoc caldria preocupar-se per res.

Però en aquest Parlament, com en tots els parlaments del món, s'ha de poder debatre i parlar del que sigui, perquè, en democràcia, els debats són lliures i enriquidors, i s'ha de poder votar sense estar condicionat per les amenaces. Presentar querelles, coaccionar els grups parlamentaris o intentar suspendre el dret dels diputats electes mitjançant els tribunals és, senzillament, una distorsió de la democràcia. És,

en definitiva, un intent de vulnerar els resultats electorals. El Parlament de Catalunya és sobirà, i els seus debats, mocions i lleis també ho han de ser.

Però, bé, centrem-nos en la primera part de la proposta del debat. Si ens centrem en la prioritització de l'agenda social, com ja ha comentat el molt honorable president Torra, el pla de govern de Catalunya contempla, evidentment, un seguit de mesures socials de gran calat. Els esmentaré alguns exemples, que han de tenir en compte que s'han fet en un escàs període, i tenint en compte també la complexa situació de partida.

En aquest temps, des que es va aprovar el Govern, des de la investidura del nou Govern, s'han aprovat quatre projectes de llei, entre les quals la Llei de contractes al servei de les persones, o la Llei de creació de l'Agència de Salut de Catalunya, dos decrets llei, nou decrets a banda dels d'estructura interna, entre els quals n'hi ha de clara orientació social, com el de la renda garantia de ciutadania, el registre de subvencions, el Consell Nacional de Lesbianes, Gais, Bisexuals, Transgènere i Intersexuals.

S'han creat set nous centres de secundària; s'han incorporat vuit-cents nous docents; s'ha creat el programa d'innovació ActivaFP; s'han destinat 14 milions d'euros compromesos per als dos cursos vinents contra l'absentisme escolar; s'han aprovat obres de millora en quaranta-quatre escoles i instituts. En l'àmbit de salut s'ha creat l'aplicació mòbil 061.

A Territori i Sostenibilitat s'han destinat 250 milions d'euros a la construcció i compra d'habitatge de lloguer social; l'Incasòl destinarà 30 milions d'euros per adquirir pisos en el parc públic de lloguer; s'han aprovat vint-i-sis expedients urbanístics la tramitació dels quals havia quedat paralitzada per l'aplicació de l'article 155.

En l'àmbit de la cultura, les arts i la llengua –sí, la cultura, les arts i la llengua–, que també cohesionen, que també són una eina de cohesió social i convivència, s'han donat ajuts per al foment de l'audiovisual del 2018, s'ha signat un conveni amb vint-i-quatre entitats per a la recerca etnològica, entre altres coses.

En l'àmbit de la justícia, s'han necessitat 7 milions per a la posada en marxa de catorze nous jutjats a tot Catalunya. A Treball i Afers Socials s'han realitzat 251 expedients aturats per l'aplicació de l'article 155 –un altre cop–; s'ha aprovat el Pla del poble gitano 2020 –sí, aquell poble gitano al qual el candidat, senyor Manuel Valls, al qual vostès donen suport, va voler foragitar de França–; s'han destinat 10 milions i mig addicionals per atendre l'arribada massiva de joves adolescents migrats no acompanyats.

En el camp de la indústria hi ha la tercera convocatòria del programa Indústria del Coneixement, convocatòria de vint-i-set noves places de personal docent i investigador en el marc del Pla Serra Húnter, o s'ha fet la reserva de 15 milions d'euros a contractes en centres especials de treball i empreses d'inserció social.

O també s'ha creat l'Oficina de Drets Civils i Polítics. O, per últim, s'ha aprovat el Pla anual de cooperació al desenvolupament per al 2018, amb més de 2.800.000 euros per a projectes de cooperació.

Els podrà agradar més o menys, hi podran estar més d'acord o menys, amb aquestes mesures, però estan plantejades i així volem executar-les. I només els he relatat unes quantes mesures socials entre la totalitat amb què el Govern de Catalunya està treballant. Però com que vostès no parlen ni parlaran de res de tot això, perquè, com jo he dit, no volen debatre.

Aquesta qüestió –tornem a la segona part, a la pretesa necessitat de recuperar la convivència–, com ja els he avançat abans, aquesta part del debat és una fallàcia, perquè no s'ha trencat mai la convivència a Catalunya, no s'ha perdut mai, malgrat vostès s'entestin a emetre una idea distorsionada de la realitat.

Dic que és una fallàcia, perquè la conclusió d'un estudi realitzat per l'Institut Català Internacional de la Pau, l'ICIP, un estudi realitzat fa tan sols dos mesos, desmenteix que a Catalunya la gent consideri que hi ha problemes de convivència. El

85 per cent dels enquestats considera que la convivència a Catalunya és bona o molt bona, i puntuen amb un 7,8 la convivència i un 7,2 la sensació de seguretat. Vostès s'haurien d'alegrar d'aquestes dades, les haurien de difondre arreu, en comptes de sembrar l'odi contra els catalans entre els ciutadans espanyols. Volem que els seus votants ho sàpiguen, perquè també són els nostres conciutadans, i el Govern governa per a tots ells.

Afirmo rotundament que a Catalunya no hi ha cap fractura social ni tampoc hi ha problemes de convivència. El que vivim, en tot cas, és un problema polític, un conflicte polític que vostès i altres partits d'aquesta cambra han volgut judicialitzar. Haver-se negat a dialogar, que és el que fa anys que fan, s'ha resolt amb una repressió política i social inadmissible. En una societat democràtica, això és inadmissible. I ens culpen a nosaltres, quan, de fet, són vostès els que no volen seure a dialogar i negociar.

Les discrepàncies que ens separen s'han de resoldre de manera dialogada. Per molt profundes que siguin aquestes discrepàncies, per molt agut que sigui el conflicte, la política té l'obligació d'intentar resoldre pacíficament les diferències d'opinió.

Vostès converteixen en sagrat la unitat de la pàtria, en el que, en realitat, és una convenció política. Espanya no fa tres mil anys que és Espanya. I quan allò sagrat està per damunt de la raó, llavors és quan la política fracassa. Fins que assumeixin que no hi ha política sense conflicte no entendran la naturalesa de les controvèrsies que el generen. La diversitat d'opinions, la discrepància política i fins i tot el conflicte polític no trenquen la convivència. Al contrari, enforteixen la pluralitat i el respecte. I és que vostès estan obsessionats en la llengua catalana, converteixen el plurilingüisme en un conflicte permanent, quan en realitat el multilingüisme és la solució a tots els conflictes de convivència al món, tal com proposa, des de fa anys, la UNESCO. Per cert, senyor Carrizosa, quan anomena el guanyador del Quebec, se li ha oblidat dir que, precisament, en el seu programa electoral incorporen l'obligatorietat de saber el francès per treballar i viure al Quebec.

El que trenca la convivència no és defensar una llengua minoritària o reclamar el dret de l'autodeterminació, que és un dret proposat pels liberals de primera hora que propugnaven que els individus es realitzin col·lectivament sense necessitat de dissoldre's. El que trenca la convivència és, si de cas, un grup de policies cantant l'«a por ellos», quan emprenen el viatge cap a Catalunya. Si comencem així, és lògic que després estomaquin a cor què vols ciutadans que es disposaven a introduir un vot en una urna. El que trenca la convivència és, diguem-ho clar, que un cap d'estat, el rei d'Espanya, justifiqui la repressió policial contra una part dels seus súbdits, com si encara estiguéssim en el temps de les croades. Tot això sí que és un atemptat a la convivència. L'altera, la violenta, la reprimeix i converteix els conflictes polítics en un vòmit de bilis.

La ciutadania els dona una lliçó de democràcia en l'enquesta que ja he esmentat. Més d'un 80 per cent de catalans defensa la resolució dels conflictes mitjançant la mediació i no pas amb l'exèrcit. Som una societat pacífica i democràtica, com ja va quedar clar a les manifestacions del «No a la guerra» el 2003. Barcelona es va convertir en la capital de la pau mundial. I les actituds no canvien tan de pressa.

No hi donem més voltes. Saben vostès el que malmet la violència? Que vostès surtin cada dia a aquest faristol per titllar-nos de supremacistes i altres barbaritats, mentre assisteixen junts a manifestacions amb els feixistes de Vox, i de bracet es fan la fotografia del tripartit del 155. O quan el senyor Alejandro Fernández diu, com acaba de dir: «Nuestras ideas son mejores y más fuertes.» I després s'atreveix a dir que som nosaltres, els supremacistes. (*Rialles.*)

El que trenca la convivència és el tripartit del 155, quan aplaudeix la repressió i amenacen, un dia rere altre, amb una nova intervenció de l'autonomia. Aquest cop, amb més contundència destructiva, per assimilar-nos i esborrar del mapa l'autogo-

vern. Els recordo que són diputats d'una institució d'autogovern, haurien de defensar-la, vostès també. *(Aplaudiments.)*

Si volen discutir de veritat sobre el futur dels ciutadans de Catalunya, en primer lloc, respectin la veritat. Encara que estiguem a l'època de les *fake news*, facin un esforç. Respectin els mètodes democràtics per resoldre els conflictes. Nosaltres som aquí per fer-ho. Estem molt segurs de la nostra força, de la força de la gent i del fonament democràtic de la nostra reivindicació.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies.
Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Diputats, diputades, els demano que vagin seient als seus escons, si us plau. Començarem...
(Pausa.)
Gràcies, seguim.

Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (continuació)

255-00001/12

A continuació, tindrà la paraula per respondre als grups parlamentaris el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

D'acord amb l'article 154.4 del Reglament, obrim ara, per tant, un nou torn d'intervencions dels grups i subgrups parlamentaris.

Abans, però, té la paraula el vicepresident del Govern; quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Molt bona tarda, senyores i senyors, president del Parlament. President Torra, conselleres, consellers, diputades, diputats, prenc la paraula per al torn d'aquesta rèplica a les intervencions dels grups parlamentaris en aquest debat sol·licitat pel Grup Parlamentari de Ciutadans, sobre l'agenda social i la convivència. En la que la primera constatació que hem de fer és que l'ordre i la quantitat de temps esmerçat en aquests dos conceptes ha estat totalment inversa a tal com estava plantejat. És a dir, ha parlat molt del que segons vostès..., hi ha una fractura social, i molt poc –molt poc– d'agenda social.

Nosaltres en parlarem. N'ha parlat el president Quim Torra, aquest matí, i en parlaré jo, ara mateix, en aquesta rèplica, en nom del Govern. Deixin-me començar per uns principis generals de l'actuació del Govern, que m'agradaria destacar. Destacar, tal com ha fet també el president aquest matí, en primer lloc: la convivència en aquest país és sagrada. La cohesió social, la igualtat d'oportunitats, els drets i llibertats per a tothom són una de les divises d'aquest Govern, d'aquesta majoria parlamentària i, m'atreveixo a dir que va molt més enllà, que el comparteixen les institucions i la ciutadania d'aquest país. La convivència és sagrada.

La convivència, la cohesió social estan per sobre dels projectes polítics. I el nostre projecte polític..., vull dir que precisament és per enfortir aquesta cohesió social, per enfortir els drets i les llibertats per a tothom, que plantegem el nostre projecte polític d'independència, de constituir Catalunya en un estat independent. En segons lloc, cal situar la política on toca: als parlaments i en el debat ciutadà, i fora dels tribunals. Mentre es mantingui el debat polític en uns procediments especials, una causa general impulsada pel Tribunal Suprem amb col·laboració amb el Jutjat d'Instrucció número 13, i mentre s'imposi la via penal –s'imposi el Codi penal– per fer callar la dissidència política, no podrem avançar en el debat polític. S'està aplicant a l'independentisme la doctrina del Codi penal de l'enemic.

Els procediments es canvien, la definició dels delictes s'altera, les proves apareixen i desapareixen, els aforaments també canvien constantment al tribunal predeterminat per la llei. Per tant, prou d'aplicar el Codi penal de l'enemic a l'independentisme. Tots sabem que la rebel·lió de la que s'acusa els nostres companys diputats, els nostres companys de Govern, és inexistent. Ho sabem tots, per molt que s'entesti la instrucció portada a terme pel Tribunal Suprem a definir-ho així. Ho saben les jurisdiccions europees, on s'ha passat la prova del cotó. No hi ha rebel·lió. Ho saben i ho repeteixen els diputats que van participar en la redacció de l'article de rebel·lió en l'actual Codi penal, que no hi ha aquesta rebel·lió.

La malversació ha estat negada pel ministre d'Hisenda del moment, repetidament; i ara hem conegut, aquests darrers dies, que una de les parts més importants d'aquesta malversació, doncs, és negada fins i tot per l'empresa que, suposadament, havia rebut els diners. Per tant, cal situar la política fora dels tribunals. Mentre això no passi, aquest país no estarà en una situació de normalitat per afrontar els debats polítics de futur.

En tercer lloc, governem per a tothom. La nostra vocació és de Govern per a tot el país. I ho és tant, que volem totes les eines per fer-ho possible, tots els recursos. I poso alguns exemples, que avui s'han posat sobre la taula, de qüestions del dia a dia, que afecten la ciutadania i que s'ha demanat comptes al Govern –com ha de ser–, de com hi actua, però que no podem prescindir de la manca de recursos, de la manca de capacitat normativa i de recursos econòmics per fer-hi front. Poso uns exemples: s'ha dit que cal atacar la precarietat laboral. Tenim un atur al voltant de l'11 per cent, però malgrat això, aquesta reducció de l'atur no va acompanyada d'un augment de salaris, i, per tant, el fet que hi hagi cada vegada més treballadors que, malgrat treballar, malgrat tenir feina, estiguin en situació de pobresa, ens preocupa i volem canviar-ho. Però no tenim les competències en matèria laboral; no tenim les competències per canviar aquesta reforma laboral que, Ciutadans, defensa. I, de fet, defensen tant, que encara volen precaritzar més, amb el contracte únic, el nostre mercat de treball. Volem més recursos per a la inspecció.

Un altre exemple: volem fer una bona intervenció pública en el mercat de l'habitatge. Hi ha iniciatives impulsades pel conseller Calvet en aquesta línia. Volem fer front a la bombolla del lloguer, hem impulsat reiteradament la dació en pagament des d'aquest Parlament, però no tenim les eines normatives per fer-hi front. I hem hagut de treballar conjuntament amb l'Institut Català de Finances, per poder posar finançament, perquè el pressupost per part de l'Estat ha estat absolutament insuficient.

Tercer exemple: volem una bona política de dependència. Avui s'ha exposat, per part de diversos grups: com és que l'aplicació de la Llei de dependència és, segons aquests grups..., no és una de les prioritats del Govern? Doncs, diguem les coses com són: la llei estableix finançament paritari, 50 per cent la Generalitat, 50 per cent l'Estat. Avui, la Generalitat de Catalunya està assumint el 80 per cent del finançament de les prestacions de dependència. És més, avui, en l'aplicació de la Llei de dependència, el copagament que fan els usuaris en el conjunt del sistema suposa més diners dels que posa l'Estat.

Per tant, tres exemples: habitatge, precarietat laboral, dependència, que demostren que necessitem totes les eines per poder intervenir i per governar per tothom. I aquests haurien de ser els elements que haurien de centrar aquest debat, perquè avui, els riscos sobre la cohesió social, sobre la convivència al nostre país, no és una fractura social inexistent per motius polítics o ideològics. Avui els riscos sobre el nostre país són que aquesta recuperació econòmica que des d'un punt de vista global, agregat a Catalunya, és potent, no som capaços de redistribuir-la en la nostra societat, tal com voldríem. Avui, aquesta recuperació econòmica no arriba a tothom i, per tant, són les desigualtats, és la fractura social per la via de la falta d'igualtat d'oportunitats que poden posar en risc la cohesió social al nostre país. No si algú penja un símbol polític o algú pretén retirar-lo; això no és el que pot posar en perill la cohesió social d'aquest país.

Per tant, ens hem de preguntar: com és que avui celebrem aquest debat? Per què es produeix aquest debat? Doncs és claríssim, el grup que ho ha impulsat, Ciutadans, en el moment en què veu que a partir del juny, la seva valoració a les enquestes comença a baixar, sap que ha d'anar a l'estratègia de la tensió, per tornar a recuperar protagonisme polític. I coincideix exactament en el temps, el moment en què els llaços grocs, que han estat presents en aquesta cambra i que han estat presents a tants llocs del nostre país, que molts portem llaços i símbols grocs per denunciar la situació de presos polítics, que durant molts mesos no han causat cap mena de debat, rebuig per part d'algunes forces polítiques, però no un debat, no hi ha hagut una tensió al carrer..., això es produeix orquestrat, a partir del moment en què les enquestes indiquen que Ciutadans deixa d'estar al capdavant de les projeccions de vot a nivell de l'Estat. Quan perden les enquestes, tensionen el carrer.

I jo els pregunto: aquest és el preu, de tensionar al carrer? Quatre vots més a la resta de l'Estat? Vostès són un partit que funciona molt per enquestes –suposo que tenen molts recursos per dedicar-hi–, el preu és trencar la convivència a Catalunya? Intentar-la trencar? Fer-ho conscientment? Per tant, crec que, a vostès, això els hauria de fer una reflexió –una reflexió–: si el preu de tenir quatre vots més..., tampoc els auguro gaire futur en aquest sentit, perquè quan entres a competir en aquests àmbits, t'acaba sortint algú que encara està més a l'extrem que tu. Per tant, vagin fent aquest discurs de tensió, que encara Vox se'ls menjarà els vots. Per tant, els pregunto: aquest és el preu? Reflexionin.

Per tant, nosaltres, convençuts que qui ha intentat trencar la convivència a Catalunya és l'actuació de l'Estat espanyol en contra dels drets i llibertats; el fet que hi hagi presos polítics i dirigents a l'exili, amb aquesta actitud de persecució judicial, i la violència policíaca de l'1 d'octubre. Són aquests poders de l'Estat els màxims responsables de la tensió que s'ha produït als carrers. Hem de tenir present també que l'aplicació de l'article 155, el control econòmic de les finances catalanes i tot el que va venir acompanyat, va suposar una greu afectació dels serveis socials a Catalunya, que són, precisament, els que garanteixen la cohesió social i la convivència al nostre país. Què ataca la cohesió social? El fet que quan aquest Parlament aprova lleis per avançar en l'àmbit social són recorregudes sistemàticament davant del Tribunal Constitucional? Quan aquelles mesures que aprovem aquí per àmplia majoria o per unanimitat són interrompudes per un tribunal constitucional clarament esbiaixat cap al partit que en aquesta cambra té només quatre diputats? Per tant, això és el que també ens hauria de fer reflexionar.

Dit això, i a través d'aquesta introducció, passo a respondre o a comentar algunes de les intervencions que els diferents grups parlamentaris han fet aquest matí. El senyor Carlos Carrizosa, de Ciutadans, el diputat Carrizosa, deia, diu: «Necessitem parlar per trobar solucions.» I jo hi estic d'acord, però necessitem parlar en llibertat per trobar solucions. Vostè ha fet una defensa de l'electorat que representa, el màxim respecte, només faltaria. El màxim respecte a l'electorat i el màxim respecte que vostès puguin defensar les seves idees en aquest Parlament. El problema, i ho

convindrà amb mi, és que tenim els dirigents de tota una altra part molt significativa del país, que és majoria política i majoria parlamentària en aquest Parlament, que no poden parlar amb la mateixa llibertat, que estan empresonats o a l'exili.

I vostès saben perfectament que aquesta situació d'empresonament i exili dificulta una sortida dialogada, dificulta que es pugui parlar de les coses amb normalitat. Vostè ha fet també referència –i ho ha fet, insistentment– al conseller Bargalló, amb aquest discurs de que a l'escola catalana s'adoctrina, que l'escola catalana és un instrument per introduir la política a les aules i manipular els joves estudiants d'aquest país, cosa que demostra una manca de confiança en els estudiants d'aquest país, que tenen un gran esperit crític. Mentre el senyor Carrizosa feia aquesta intervenció, doncs, es coneixia un informe de la Fundació Jaume Bofill. La Fundació Jaume Bofill que, com sap, ha estat crítica amb algunes de les polítiques educatives que han portat a terme els diferents governs de la Generalitat i què deia, mentre vostè parlava, aquest informe que es feia públic? Doncs que el 70 per cent de les famílies i els docents creuen que les controvèrsies polítiques i socials s'han de tractar a l'escola. Que el 29,3 per cent dels docents diu que li agradaria treballar educativament l'actualitat social i política a l'aula, però que darrerament ho evita, perquè no sap com s'interpretarà. Per tant, vostès, que sembla que siguin partidaris de la censura, en el que són les nostres aules, haurien de mirar-se aquest informe. Si vol, després, li reenvio.

Vostè també ha explicat –i, doncs, ha fet públic– la situació que s'ha produït, no?, quan diu: «No podem passejar lliurement pels carrers, ja sigui el cas de Canet, el cas d'Alella.» Miri, òbviament, nosaltres sempre defensarem el dret a passejar amb tota la tranquil·litat del món, vostè, la senyora Arrimadas, tots els seus diputats, per qualsevol lloc de Catalunya. Sempre, ho defensarem sempre.

Però no m'equipari el que és passejar tranquil·lament per una localitat de la meua comarca, amb anar-hi acompanyat de les persones que quinze dies abans van participar en agressions a la platja d'aquella comarca. D'anar-hi acompanyat i fer-se fotos –i estan publicades i, si ho vol, després li ensenyaré, per part de la senyora Inés Arrimadas– amb algun dels participants d'aquella agressió, que porta un cartell que humilia Oriol Junqueras, el vicepresident del Govern. Aquest senyor mateix, amb qui Inés Arrimadas es feia fotos a Canet, portava aquell mateix dia un cartell, no?, amb un dibuix, doncs, clarament ofensiu a una persona que està a la presó i que no es pot defensar.

Vostès van a Alella on, per cert, no tenen ni un sol regidor, arriben les càmeres abans que vostès –ja sembla la Guàrdia Civil quan fa diferents actuacions a Catalunya, que primer arriben les càmeres i després arriba la Guàrdia Civil–, es presenten allà, a anar a treure llaços grocs. Per tant, és aquesta actitud d'anar a tensionar els carrers.

Aquella setmana va ser una setmana *horribilis*, per vostès, perquè van començar anant a Alella, on no tenen ni un sol regidor, ho repeteixo, a treure llaços grocs; després, la ciutadania –perquè és l'expressió natural de la gent que ha decidit posar-los– els va tornar a posar, un cop van marxar les càmeres; de fet, alguna ho va captar i tot. I, després, aquella mateixa setmana, en nom d'aquesta convivència, convoquen una manifestació no gaire lluny d'aquí, que acaba amb un càmera de Telemadrid agredit perquè es pensaven que era de TV3. I la gran justificació és: «No, és que no és de TV3.» No, no, no..., és a dir..., i vostès haurien d'haver sortit clarament a expulsar les persones que participen de les seves manifestacions que tenen aquestes actituds agressives. Ho haurien d'haver fet i no ho van fer. (*Aplaudiments.*) Després, les excuses no valen, senyor Carrizosa –no valen.

L'ús dels mitjans de comunicació per gestionar aquesta..., no?, per afavorir aquesta tensió social és com l'ús dels mitjans de comunicació i les filtracions interessades que hi ha de procediments judicials, amb la indefensió que provoca per molts de nosaltres, que coneixem que estem sent investigats per la Guàrdia Civil perquè

ho llegim en una nota de premsa. Això és separació de poders? Això és confiar en l'estat de dret? Un estat de dret es pot permetre que les persones que suposadament estem enmig d'un procediment, que no hem rebut cap notificació –i parlo del meu exemple personal, que és molt menor, una investigació de la Guàrdia Civil–, ho he de saber pels mitjans de comunicació? On està el dret de defensa? On està la presumpció d'innocència? Presumpció d'innocència que vostès, a les seves intervencions d'avui, referint-se a diputats d'aquesta cambra que estan investigats, suposadament, perquè tampoc han rebut re, per part del Tribunal Superior de Justícia per revelació de secrets, vostès ja els donaven per condemnats. El principi de la presumpció d'innocència, fonamental en un estat de dret, vostès, sembla que això tampoc els importa gaire.

Vostè deia, senyor Carrizosa, que hi ha persones que a Catalunya es senten assenyalades pel seu posicionament polític, i que això els genera una incomoditat. I jo puc entendre-ho i m'afegeixo a vostè a denunciar, a denunciar totes les persones que es puguin sentir assenyalades pel seu posicionament polític. Però si denuncio, si denunciem, aquest Govern, que algú es pugui sentir assenyalat políticament, hem de denunciar encara amb molta més força que pugui haver-hi persones que estiguin empresonades i que hagin estat forçades a l'exili per qüestions polítiques.

Vostès avui també han tornat a fer..., a assenyalar els mestres de la nostra escola com uns adoctrinadors. Nosaltres... (*veus de fons*), sí, sí, perquè quan parla de l'escola, quan diu que a l'escola s'adoctrina, quan diu que hi han diferents debats a l'aula, qui es pensa que va fer aquests debats a l'aula? Va el conseller Bargalló, passejant-se per les escoles i intervenint a les aules? No. Les aules, com ha estat sempre, com és a totes les escoles, d'aquí i d'arreu del món..., qui hi ha a les aules són els mestres, són les mestres, són els professors i les professores. Per tant, confiança en els mestres d'aquest país. Sort en tenim dels mestres d'aquests país! Sort en tenim de l'esforç que ha fet l'escola d'aquest país, que ha mantingut sempre la cohesió social! (*Aplaudiments.*)

Avui, en..., un exemple, un exemple més d'aquesta confusió que a vegades tenen entre el que és la normalitat del país i el que vostès en diuen «politització». Avui, una diputada del seu grup en la sessió de control al Govern, diu: «S'estan polititzant les aules.» I ha ensenyat un informe que diu: «S'estan polititzant perquè en aquest informe es diu que el català ha de ser la llengua d'ús a l'escola.» Utilitzar el català és politització? És a dir, l'existència del català i l'ús de la llengua catalana és politització. Per tant, el que és normal, el que hauria de ser normal és no utilitzar-lo.

Per tant, jo crec que vostès tenen realment –realment– un problema; un problema que ha estat definit..., o una característica –no un problema, una característica– que ha estat definida àmpliament en la literatura acadèmica. El seu és aquell nacionalisme banal, el nacionalisme que ja es dona per assumit, aquell que creu que la bandera espanyola, automàticament, per ser la bandera oficial, és la que tothom s'hi sent identificat; que la nació oficial, aquella que està present en les lleis, aquella que es proclama en l'article segon de la Constitució, que per fer-ho, això, tots l'hem d'assumir com a pròpia, anant en contra del mateix pluralisme polític que hi ha reconegut a la Constitució espanyola.

N'ha dit altres, de coses, ha dit: «No són presos polítics.» Doncs, escolti'm, revisi's les interlocutòries del jutge Llarena quan denega les peticions de llibertat dels presos, que hi han motius polítics. Parla del programa polític d'aquests diputats d'aquí; parla de la situació política a Catalunya, però no són presos polítics –no són presos polítics. De fet, cap estat reconeix que tingui presos polítics, mai ha reconegut que hi hagi presos polítics. Per tant, és normal que vostè digui que no existeixin presos polítics. Però revisi les interlocutòries i ja veurà que estan plenes de motius polítics. Que no se'ls manté en presó preventiva per les seves actuacions, sinó pel risc derivat de la situació política. Si això no són presos polítics, jo no sé vostè en què creu que ho siguin.

I, després, crec que hem assistit, al llarg de les darreres setmanes, en mostres continuades d'inhumanitat cap a persones que estan a la presó. No pot sortir la senyora Arrimadas, que defensa una opció política que respectem, que defensarem que sempre la pugui expressar, que sempre ho pugui fer, no pot sortir aquí i parlar de la presó on estan els nostres companys com «la trena». Quina banalització! Quina banalització del patiment que estan tenint moltes famílies i moltes persones que tenim, amics i companys nostres, i representants polítics (*aplaudiments*) que hem votat, a la presó. Quina banalització!

I, després de dir tot això, i de denunciar la corrupció –i aquí em sumo a vostè, senyor Carrizosa–, vostè ha denunciat situacions de corrupció i aquí li garanteixo el compromís del Govern amb zero corrupció –zero corrupció. Hem actuat claríssimament, i actuarem sempre, perquè, en cas que hi hagi un cas de corrupció, la persona sigui apartada, i ho farem sempre. I aquest Govern està més aplicat que mai en treballar per la transparència, per la millora de la contractació pública, sempre, sempre, sempre per eliminar qualsevol rastre de corrupció.

I ha defensat el diàleg. Perfecte, però ho ha fet només de paraula. Jo li torno a dir el que li ha dit el president de la Generalitat: parlem. Vinguí vostè i la senyora Arrimadas, vinguin al Palau, els rebrem el president i jo i els membres del Govern, que també ens acompanyaran, i vinguin a parlar, demostrin que volen parlar, vinguin a parlar.

Perquè vostè sap tan bé com jo que no van a parlar quan hi ha càmeres davant, perquè quan no hi ha càmeres bé que mostren aquesta voluntat de parlar. Vostès han vingut, oficialment, consta en agenda, per tant, no estic revelant res, al Departament d'Economia a parlar, perquè no hi havia les càmeres. Poden venir al Palau de la Generalitat. I no em diguin l'excusa del llaç, perquè a l'entrada del Departament d'Economia hi ha, com no podria ser d'una altra manera, es manté el que van posar els treballadors, que és una imatge del vicepresident Junqueras amb el comptador. Per tant, prou excuses, vinguin a parlar, vinguin al Palau de la Generalitat. I estic convençut que el president i jo mateix estarem encantats de poder passar totes les hores que calguin per poder dialogar amb vostès.

I després hi ha un argument, que jo he de rebutjar, i el rebutjo no només per un posicionament polític, sinó també fins i tot per una qüestió personal. Vostès constantment diuen: «Hi ha gent que tracta els nostres votants, o la gent que nosaltres representem, com a estrangers a la seva terra.» Doncs no, no. «I ho fan apellant als orígens, a la llengua que parlem, al que pensem, als projectes de futur de nosaltres i de les nostres famílies.» Doncs jo li dic que no. Que no i que això per nosaltres és una línia vermella. Aquí a Catalunya ningú és estranger –a Catalunya ningú és estranger. I ho demostrarem amb els fets. Ho demostrarem amb els fets quan volem impulsar un projecte de país, nosaltres sempre facilitem la participació de tothom i a l'hora de defensar drets ningú és estranger a Catalunya tampoc en la salut, tampoc en l'accés al sistema de salut de Catalunya. I per això nosaltres vam impulsar la universalització de la salut també per les persones que legalment puguin tenir una situació d'estrangeria però que han de tenir els mateixos drets per a nosaltres. Per cert, vostès no hi van donar suport –no hi van donar suport–, recordi-ho.

I nosaltres rebutjarem sempre totes aquelles opinions que diguin que algú ha de marxar fora de Catalunya per les seves idees. N'han fet referència vostès. (*Aplaudiments*.) N'han fet referència vostès a algunes declaracions, les rebutgem. No ens representen. Les rebutgem totalment. Ningú ha de sentir-se estranger a Catalunya per les seves idees perquè el nostre projecte és un projecte de país, integrador i per a tothom. Nosaltres volem construir aquesta república d'oportunitats per a tothom –per a tothom.

El diputat Espadaler, del PSC i Units per Avançar, ha fet una intervenció en la que ha parlat de la necessitat d'entendre'ns els uns amb els altres i d'empatia, d'aquesta veritat que està repartida, doncs, en bocins, no?, en bocins molt petits i que

cadascú té la seva, no?, aquesta idea de la veritat, d'aquell *Mirall trencat* que Mercè Rodoreda va escriure tan bé, no? Bé. Hi coincideixo. Però crec que, perquè puguem entendre'ns tots, hem d'estar en igualtat de condicions. I quan els ministres diuen que la presó preventiva no s'hauria d'haver produït, quan diuen que no..., i el mateix president del Govern de l'Estat diu que no s'hauria d'haver actuat penalment com s'ha actuat... Aquestes paraules s'han de traduir en fets –s'han de traduir en fets–, i mentre no es tradueixin en fets creiem que quan vostès diuen això no són sincers del tot, no són honestos del tot, i voldríem que fossin honestos del tot i sincers del tot per poder parlar amb llibertat amb vostès.

I nosaltres no prescindim dels ciutadans de Catalunya que no volen la independència. Nosaltres treballem per tots els ciutadans de Catalunya –per tots. I en els pressupostos que portarem en aquest Parlament en què hi haurà una aposta clara, com van ser els darrers pressupostos, de polítiques socials, en l'àmbit d'ensenyament, en l'àmbit salut, en l'àmbit de benestar, al costat de les polítiques de creixement econòmic, ho tornarem a demostrar.

I ha situat la necessitat de parlar de polítiques socials, de cohesió social, d'igualtat d'oportunitats en aquest país. I nosaltres hi coincidim –hi coincidim–, però també diem que això no es pot tractar, prescintint que hi ha hagut unes polítiques d'austeritat aplicades pel Partit Popular i que continua aplicant el Partit Socialista mantenint una regla de la despesa inflexible que limitarà la capacitat de recursos de la Generalitat per al proper any, quan hi ha aquesta austeritat, limita aquesta capacitat de poder parlar i acordar polítiques socials. Quan hi ha un dèficit fiscal equivalent al 8 per cent del nostre producte interior brut, això limita la nostra capacitat de recursos. I això genera frustració, aquest dèficit fiscal, perquè la ciutadania veu com en termes macroeconòmics, en termes agregats, la nostra economia funciona però que no controlem prou PIB des de la Generalitat de Catalunya per redistribuir-lo entre la ciutadania.

La Generalitat de Catalunya té un pressupost final de polítiques públiques, de polítiques de despesa no finalista –és a dir, no la part del deute, despesa no financera–, equivalent a l'11 per cent del producte interior brut. Extremadura el té del 25. Per tant, té molta més capacitat d'incidir. I això es produeix perquè hi ha una transferència de rendes entre territoris excessiva, que s'ha de corregir. Per tant, o això ho veiem o no tindrà cap mena de sentit, o podrem parlar de política social però després no les podrem aplicar, que és el que ens passa moltes vegades en aquest Parlament. Perquè nosaltres el que volem és que aquest país es governi a si mateix, que es governi amb totes les eines per poder fer front als reptes que tenim.

I deia que posem les polítiques socials al servei de la independència. És al contrari: necessitem la independència, que és un mitjà per fer bones polítiques socials. Perquè podrem tenir capacitat normativa en tots aquells àmbits en que ara no hi som, podrem tenir la capacitat de tenir recursos que ara mateix produeix el nostre país però que no en podem disposar i podrem tenir una veu directa a Europa i al món per defensar la nostra societat, per defensar els interessos de la nostra societat, de la nostra economia, del nostre país.

I diu: «Cal parlar d'aquests altres temes.» Sí, però sense substituir. Nosaltres sempre hem dit que estem disposats a parlar amb el Govern de l'Estat de tots els temes que es plantegin, però que ningú pretengui que avançar en qüestions sectorials, que són importants, en qüestions de les relacions financeres amb l'Estat sigui la substitució del necessari diàleg i negociació que s'ha de produir, que és el reconeixement, des del nostre punt de vista, de l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Parlava de desconflicтивitzar. L'hi torno a repetir: tots els ministres que han parlat d'aquesta qüestió han reconegut que la presó és un problema per avançar. Doncs si hi ha un reconeixement actiu, moguïn-se. No és coherent dir això i després que l'advocacia de l'Estat la setmana passada estigués d'acord... –no la Fiscalia, que em poden donar arguments formals de que no segueix les indicacions del Govern–, l'ad-

vocàcia de l'Estat, que depèn directament del Govern de l'Estat, la setmana passada estava d'acord amb que no sortissin de la presó les persones que els ministres diuen que el fet que estiguin a la presó és un problema. Per tant, necessitem coherència en aquest àmbit. Llibertat per poder parlar, llibertat per poder dialogar.

I ens repetia: «No podem intervenir en el poder judicial.» Però és que venim d'una intervenció que sí que s'ha produït en el poder judicial i desentendre'ns vol dir que continuï un procediment basat en aquesta intervenció. Cal que ho recordi? Cal que recordi que el ministre Rafael Catalá anunciava amb dies d'antelació el que s'acabaria decidint al Tribunal Suprem? Cal que recordi que hi va haver un..., es va orquestrar en el cas dels Jordis, que comença el portaveu del Govern espanyol, el senyor Méndez de Vigo, parlant de *tumultos* i que després automàticament la Fiscalia General de l'Estat presenta una acusació per sedició, creant el marc? Cal que ho recordi? I allò va ser una intervenció directa, i ara fer veure que el Govern de l'Estat no ha d'intervenir: «No hem d'intervenir perquè...» Primer, per no intervenir i per garantir la separació, haurien de desmuntar la intervenció anterior que hi ha hagut. I aquesta és la valentia que demanem al Partit dels Socialistes, si realment creu en la separació de poders i si realment és sincer. (*Aplaudiments.*) I crec que tenim un camí per avançar, en aquest sentit; crec que tenim un camí per avançar si el diàleg és honest, si hi ha voluntat de negociació.

Nosaltres sempre hem tingut, sempre, sempre, sempre, el diàleg sobre la taula. Fins i tot en els moments més complicats d'ara fa un any, en les situacions de més tensió, el president Puigdemont i el vicepresident Junqueras sempre van posar el diàleg a damunt de la taula, sempre –sempre–, i nosaltres evidentment el continuarem posant, perquè sabem que la solució no estarà en l'enfrontament, la solució no estarà en l'aplicació de l'ús de la força, la solució no estarà en deixar que s'apliqui el Codi penal de l'enemic. La solució estarà en la negociació política i validació democràtica pels ciutadans de Catalunya.

A la diputada Segovia, de Catalunya en Comú Podem, he de dir-li que coincidim amb molt bona part de la seva intervenció; en part també l'ha dedicada, en bona part, doncs, a contraposar-se amb Ciutadans, i, evidentment, com que tampoc coincidim amb Ciutadans, doncs, en aquest aspecte coincidim amb molt bona part de la seva intervenció.

Estic convençut que tenim molt de camí a recórrer plegats, que l'hem tingut en acords que hi ha hagut en el debat de política general i que l'hem de tenir, també, d'ara endavant. Ho hem fet i ho volem fer. Evidentment, no li puc acceptar, i permeti'm que no li accepti, l'expressió aquesta de «república imaginària». No l'hi accepto –no l'hi accepto–, perquè el projecte de república catalana és un projecte prou important, prou sentit, prou defensat per tanta gent, defensat, fins i tot, amb unes conseqüències, doncs, que tots plegats coneixem, per no categoritzar-ho com una república imaginària, que des del nostre punt de vista banalitzaria el nostre projecte polític. Per tant, jo no puc estar d'acord amb vostè quan fa servir aquesta expressió. Per la resta, crec que tenim molt de camí a recórrer.

Coincideixo amb vostè que els principals riscos sobre la convivència, sobre la cohesió social d'aquest país estan en l'àmbit de les majors desigualtats; que no són úniques de Catalunya, que es produeixen arreu del món, fruit de tot el procés de globalització, de canvi en les relacions de treball, de canvi en les relacions del consum, de transformació del paper dels treballadors, dels processos de robotització, de digitalització, que estan transformant les nostres vides, del canvi demogràfic que s'està produint. Per tant, són reptes que compartim, i als quals hem de respondre amb més justícia social, més capacitat redistributiva i més capacitat redistributiva. En tindrem l'oportunitat amb els pressupostos. I crec que hem de fer l'esforç per poder treballar conjuntament, per poder donar resposta a aquests reptes que vostè plantejava, i que hi hagin senyals clares en aquests pressupostos.

Estem totalment d'acord que la convivència es posa en perill quan hi ha pobresa –quan hi ha pobresa, es posa en perill–, quan hi han desnonaments, quan hi ha gent gran que no pot arribar a final de mes i que s'ha de fer càrrec de la seva família perquè no té ingressos, quan hi han diferents camins d'oportunitats a la vida en funció de la renda dels pares. Tot això, evidentment, ho hem de treballar. No ho solucionarem de cop i volta. No tenim totes les eines per fer-ho. Però creiem que hem donat senyals clars, en aquest sentit, en el passat, i que també en donarem en aquests pressupostos. Per tant, oberts a treballar-ho. Parlem-ne.

Coincideixo amb el diputat Vidal Aragonés, de la Candidatura d'Unitat Popular, que no hi ha fractura, que no la percebem. I, de la mateixa manera que el diputat deia «nosaltres no la percebem en el nostre entorn, en el nostre àmbit laboral, en els companys d'escola, no ho percebem a la nostra família», nosaltres tampoc. Creiem que hi ha una construcció mediàtica d'aquest relat, i que, precisament, els reptes que tenim, com deia abans, en l'àmbit de la cohesió social, de les desigualtats creixents, són el que ho poden posar en risc.

I, evidentment, aquí la CUP i el Govern tindrem una diagnosi en bona part compartida, i algunes receptes seran diferents. És probable, però crec que hi ha espais de col·laboració: ens estem entenent a molts ajuntaments. A molts ajuntaments les forces que donem suport a aquest Govern ens entenem en actituds davant dels reptes que hi han, en polítiques concretes, i crec que també tenim l'oportunitat de fer-ho. Evidentment, si el que volem són resultats concrets, i estic convençut que en tots aquests àmbits la CUP vol resultats concrets de transformació del dia a dia, no només paraules que després no es puguin aplicar. I, per tant, de la mateixa manera que ho estem fent junts a Sabadell, que ho hem fet junts a Badalona, ho podem fer junts també aquí en el Parlament.

El diputat Vidal Aragonés ha fet el llistat de tot el que no ha votat Ciutadans, i ha fet que hagi de suprimir una part del meu discurs, perquè realment jo també volia posar sobre la taula aquesta contradicció que hi ha, per part d'un partit que ve aquí a parlar de Convivència però que després són els primers a capar el sostre de despesa i que no es pugui augmentar; els primers en proposar una reforma laboral encara més regressiva, amb el contracte únic, i que han fet totes les propostes per reduir ingressos de la Generalitat i totes les propostes alhora per augmentar despeses, per tant, fer inaplicable les seves propostes.

I vostè deia: «No tenim resposta del Govern en les llistes d'espera ni a l'escola pública.» Els pressupostos que presentarem en aquesta cambra tindran com a prioritat quantitativa, com no pot ser d'una altra manera, les polítiques de salut, les polítiques d'ensenyament. Ho seran, ho van ser en els anteriors i ho tornaran a ser ara. I, per tant, seran una prioritat dels pressupostos, evidentment acompanyades de totes les altres polítiques de foment de l'activitat econòmica, de la cultura, de millora de la funció pública. Per tant, crec que aquí tindrem l'oportunitat també de poder-ne parlar.

El representant del Partit Popular ha fet referència a una entrevista publicada a *El Mundo*, em sembla, aquest cap de setmana, a aquest filòsof, Jonathan Haidt, i parlava: «Ja les condicions sistèmiques per a la convivència són l'imperi de la llei i el principi d'autoritat.»

Sobre l'imperi de la llei, vostè creu que es pot mantenir el consentiment perquè s'apliqui un marc constitucional sobre un territori, quan hi ha una majoria dels seus ciutadans que el rebutja sistemàticament? No es pot mantenir –no es pot mantenir. Veig que fa que no amb el cap, per tant, deu coincidir amb mi. (*Veus de fons.*) Molt bé! Doncs votem en referèndum i ho veurem! –votem en referèndum i ho veurem!

En tot cas, la majoria a favor de mantenir l'*statu quo* és totalment inexistent –és totalment inexistent. En aquest Parlament només suma 41 diputats, de 135, mantenir l'*statu quo*. Fins i tot, el Partit dels Socialistes, que va participar del 155, creu que això d'ara tampoc s'aguanta, i, per tant, caldrà canviar-ho. (*Veus de fons.*)

El president

Diputat, ara no té la paraula.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Vostè creu que reclamar insistentment l'aplicació de l'article 155, quan fins i tot des d'un punt de vista amb ulleres de l'advocat de l'Estat, de la brigada Aranzadi més dura, no s'ha produït cap dels supòsits, és contribuir a la convivència?

Vostè creu que proposar la illegalització de la força política que té al seu costat, atribuint una suposada connivència, totalment inexistent, de la CUP amb la violència és... (*Veus de fons.*) Puc acabar de parlar? Sí? Gràcies. Doncs, vostè creu que atribuir aquesta suposada connivència, imaginària, de la CUP amb la violència, per apellar a la illegalització és afavorir la convivència? Vostè ho creu? (*Aplaudiments.*) Una força política que té més alcaldies a Catalunya que vostès. Pensin-s'ho!

I he volgut llegir l'entrevista, perquè una lectura tan interessant com la que ens ha suggerit, doncs, s'havia de mirar. I he trobat... Una entrevista feta –per cert, actuant com a periodista– per Cayetana Álvarez de Toledo, em sembla, que no és gaire proindependentista, eh? Però, en tot cas, li fa la pregunta: «¿La libertad de expresión está en riesgo?» I lleixo de l'original: «Las ideas o la libertad de expresión no han cambiado, pero en la práctica sí hay un retroceso, gravísimo: se ha convertido en práctica habitual» –i atenció, ara imagini's el que han dit vostès durant els darrers mesos, escoltin bé– «se ha convertido en práctica habitual y, lo que es peor, legítima, acallar opiniones discrepantes con el argumento de que resultan ofensivas.» Com el que vostès deien d'aquests llaços grocs. Gràcies per recomanar-me aquesta entrevista, senyor Fernández, moltes gràcies.

Vostè deia: «Guanyarem el debat al carrer.» Jo crec que els debats s'han de guanyar als parlaments, evidentment. I vostè ha fet una proposta que és clarament utilitzar la intervenció del Tribunal Suprem sobre els resultats del 21 de desembre per fer un canvi de govern i per impulsar una moció de censura. Per tant, vostè..., aquest regal enverinat que ha fet a Ciutadans –aquest regal enverinat que ha fet a Ciutadans–, si es portés a terme... –que crec que no li compraran, eh?, perquè saben que és un regal enverinat, però–, si es portés a terme, que tampoc tindria prou suports, però suposant que es pogués portar a terme, seria utilitzar aquesta intervenció del Tribunal Suprem sobre el resultat del 21 de desembre –unes eleccions convocades pel seu partit en aplicació de l'article 155– per fer un canvi de govern, seria un 155 «a la Llarena», segurament. Per tant, jo el que li dic és que aquest Govern seguirà treballant, aquest Govern seguirà ferm, aquesta majoria parlamentària continuarà treballant, amb totes les aliances possibles. I que ja li dic ara que aquest canvi de govern, basat en la intervenció del jutge Llarena no es produirà –no es produirà.

Han intervingut també, en nom del Grup Parlamentari Republicà i de Junts per Catalunya, les diputades Anna Caula i Aurora Madaula, amb les que coincideixo, hi coincidim el Govern, en tot el que han estat explicant, com no pot ser d'una altra manera.

I m'agradaria destacar dues coses: una de les fractures importants en aquest país no és una fractura ideològica, no és una fractura geogràfica, no és una fractura de classe social, sinó que és una fractura de gènere. Volem tenir totes les eines perquè la normativa de gènere que aprovem en aquest Parlament es pugui aplicar, i que no ens passi com amb algunes de les normatives que hem impulsat en els passats mandats, que no s'han pogut acabar d'aplicar perquè hi ha intervingut el Tribunal Constitucional. Per tant, volem també, i hi estem compromesos aquest Govern, reduir aquesta fractura de gènere i, per tant, que hi hagi igualtat d'oportunitats per a tot-hom, independentment del gènere que siguis.

I també la diputada Madaula ha fet referència a la situació de Tamara Carrasco, en aquest confinament que hem conegut aquest dilluns que l'Audiència Nacional confirmava. I, des del Govern, evidentment, volem deixar ben clar que és una mesu-

ra que no compartim, que denunciem i que considerem que és restrictiva dels drets i de les llibertats, perquè és a partir d'haver participat en una manifestació, sense proves, per un tribunal no competent, i fer una mesura restrictiva de llibertat d'aquestes característiques creiem que va en contra dels principis de l'estat de dret.

Aquest Govern, doncs, està compromès a avançar cap a la igualtat d'oportunitats, cap al progrés econòmic i cap als drets i les llibertats dels seus ciutadans, i també, evidentment, els drets i les llibertats col·lectives del dret a l'autodeterminació. Però també estem en el dia a dia i en les properes setmanes aquest Govern, al costat de tota l'altra feina que estem fent, estem treballant perquè sigui així. En les properes setmanes es posaran en funcionament nous jutjats de família per atendre les situacions de dificultat que pateixen moltes famílies en el nostre país, i millorar la resolució judicial quan, a vegades, doncs, s'ha d'arribar a aquest cas, no?, que la resolució judicial de conflictes de família en l'àmbit del dret civil. I, per tant, es posaran en funcionament nous jutjats a Terrassa, el Vendrell i a l'Hospitalet de Llobregat, i l'any que ve dos a Sabadell. S'ha iniciat ja, i es posa en marxa..., i la consellera Capella va ser a Tarragona l'altre dia per comprometre's en aquest sentit, per iniciar el projecte de centre obert de Tarragona.

Seguim impulsant tots els sectors econòmics del nostre país. I m'agradaria citar un sector econòmic que durant tota la crisi econòmica ha fet una contribució positiva al PIB, i que avui, degut també a onades proteccionistes i també a elements propis de la seva activitat, està en dificultats, que és el sector agrari. La consellera Jordà impulsarà el Pla estratègic del sector forestal, que s'aprovarà al desembre; el Pla de la biodiversitat cultivada, al novembre; el Pla de bioeconomia de Catalunya, al desembre; tots aquests elements que estan en el nostre Pla de govern.

Però també hem de fer front a reptes que tenim nous, i en què les estructures legals, les estructures administratives que hem tingut fins al moment no han estat suficients. Avui, durant totes les intervencions que hi han hagut, hem sentit molt poc a parlar d'un aspecte, d'un fenomen que, evidentment, està sobre la taula quan parlem de cohesió social, que són els menors no acompanyats, en què hi ha hagut un esforç de les entitats del nostre país, del Govern, amb el Departament de Treball i Afers Socials i la DGAIA al capdavant. I per això s'impulsarà un decret llei, per donar una resposta de país en l'acollida i integració dels infants i adolescents migrants sense referents familiars.

S'han obert les polítiques del nostre país en visió de gènere, també, com abans ho deia la diputada Caula. Per exemple, tractant problemes fins ara massa invisibilitzats i que només pateixen les dones, com l'endometriosis, amb un pla específic d'actuació. Hem també estat compromesos, com he dit reiteradament, en fer arribar l'accés universal a la salut a tothom, i s'ha aconseguit treballar, i ho ha fet la consellera Vergés i també hi ha participat, en aquestes converses, la consellera Artadi, per la retirada del recurs interposat al TC contra la Llei d'accés universal a la salut.

El nou Joan XXIII de Tarragona té un compromís de 48,5 milions del Govern per a la primera fase de la seva construcció. En les darreres setmanes hem inaugurat la nova UCI de l'Hospital de la Vall d'Hebron; s'ha posat en funcionament; la més gran de l'Estat espanyol, que es comporta com una UCI intel·ligent, amb un valor de 20 milions d'euros. Dimecres que ve posem la primera pedra del nou CAP de Santa Eulàlia de l'Hospitalet de Llobregat, una de les zones més congestionades d'habitatge al nostre país i amb més demanda, i que és una clara aposta per situar les polítiques de salut també en la línia de reduir les desigualtats existents al nostre país. El president de la Generalitat va poder presentar el nou centre d'atenció primària a la Mina, amb aquesta inversió de 9 milions d'euros.

En l'àmbit d'ensenyament, avui, hi ha més docents que mai al servei de l'escola d'aquest país –més docents que mai. Es recuperarà en els propers pressupostos una aportació de la Generalitat per al zero-tres, malgrat que l'Estat segueix eliminant els recursos a l'educació zero-sis; del tres al sis, hem anat posant diners des de la Gene-

ralitat; del zero a tres, hi ha hagut un esforç dels ajuntaments. Per tant, hi seguirem apostant.

Hem recuperat la presència exterior, impulsarem el Pla Europa, renovarem el Memoràndum d'entesa amb la UNESCO i el reglament que desplega la Llei transparència.

Hem treballat i seguirem treballant per revertir els efectes del 155 sobre el Cos de Mossos d'Esquadra i el compromís perquè el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers puguin seguir fent la seva feina. I seguirem compromesos, com hi ha estat el conseller Buch, amb les campanyes i amb totes les actuacions derivades..., no només campanyes de propaganda, sinó les campanyes i l'acció efectiva sobre el territori del Servei Català de Trànsit per reduir els accidents de trànsit, que, malauradament, aquest any han anat en augment.

S'impulsarà, com ja es va anunciar, amb el lideratge de la consellera Artadi, el Pla nacional contra la violència masclista, liderat des del Departament de Presidència i que estarà compartit per molts altres departaments del Govern, perquè és una política transversal.

Seguirem treballant per recuperar recursos per a l'habitatge amb protecció social al nostre país. Dos-cents cinquanta milions d'euros que va estar treballant el conseller Calvet, que aconseguim derivar de l'Institut Català de Finances a finançament, per primera vegada després de molts anys, de promoció de l'habitatge social; acompanyat de la Llei de territori, que presentarem al llarg dels propers mesos, que serà aquest codi del territori, a Catalunya, i que servirà per tornar a pensar amb mirada llarga, amb focus ample sobre com ordenem el territori al nostre país. Serà la primera llei completa en l'àmbit urbanístic, amb visió general, després de l'esclat de la bombolla immobiliària. Ens hem de repensar i això ho estem fent amb el lideratge del conseller Calvet, a Territori i Sostenibilitat.

Seguirem compromesos amb la internacionalització de l'economia catalana, batenent rècord d'exportacions any rere any. El valor absolut de les nostres exportacions no deixa de créixer i seguirem compromesos amb la innovació, a través de la bona feina de la consellera Chacón, al Departament d'Empresa i Coneixement.

Hem tornat a situar la cultura en el frontispici de l'acció de govern, de *tota* la cultura del país. A nosaltres, no ens molesta cap expressió cultural del país, no ens molesta i les fem nostres totes –totes– i, fa unes setmanes, vam tenir aquí un intent fallit (*el vicepresident riu*), ho diria així, d'intentar fer veure que no és així, no? I intentar, doncs, per bona mostra, donar lliçons sobre *El Quixot* a una de les majors expertes d'*El Quixot* de Catalunya. I aquesta visió que la nostra cultura és tota la que es produeix a Catalunya és el que està fent la consellera Borràs al Departament de Cultura.

I hem avançat, com avui ha anunciat el conseller Puigneró, en l'àmbit de la funció pública amb acords. Amb acords que, evidentment, tenen un impacte econòmic, que hem de poder encaixar en els propers pressupostos, que ho farem. I que han de seguir amb més acords i, aquí, tots hi estem compromesos.

I farem pressupostos. Farem pressupostos i els portarem en aquest Parlament perquè puguin ser aprovats.

Per tant, tenim un govern compromès, compromès amb les polítiques socials i d'igualtat d'oportunitats. Creiem que davant de les intervencions..., hem d'aixecar-nos i derrotar les intervencions de fora de la cambra en aquesta cambra; que, davant de les amenaces, hem de ser més forts, i el Govern està compromès que sigui així. És la millor manera de contribuir a la convivència i a la cohesió social del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. I, ara, com hem dit, és un torn de rèplica per part dels grups parlamentaris. Un torn de cinc minuts, i seré estricte amb el compliment

d'aquests cinc minuts per grup parlamentari, i dos i mig, òbviament, per subgrup parlamentari. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Sí, senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, ¿no debía ser tiempo proporcional a la intervención que ha efectuado el Gobierno, que ha sido de cincuenta y dos minutos? Por lo tanto, nos corresponderían a cada uno de los siete grupos, pues, por lo menos, siete minutos.

El president

Està regulat així. Està passat per la Junta de Portaveus, és tal com ho vam acordar i, per tant, és tal com ho farem. En tot cas, li correspon a vostè iniciar aquest torn. Senyor Carrizosa, quan vulgui.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Nosotros no tenemos tanto tiempo como para responder a todos los oradores que se han referido a nosotros y, además, a la réplica del Gobierno. Sí que hay algún comentario que se ha repetido tanto desde Esquerra Republicana como por otros oradores, que nos decían que nosotros crecemos al amparo del conflicto. Nos decían como que nuestro crecimiento se debe a la que ustedes han liado, básicamente. Yo no sé si esto será así, pero, desde luego, no será así..., y no será así y se verá cuando se vean los resultados de las próximas elecciones andaluzas o cuando se vea el resultado de las elecciones generales. No son ustedes el ombligo del mundo. No creo que, en Andalucía, nos voten a nosotros por lo que estamos haciendo aquí. (*Remor de veus.*) Pese a que usted, (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*) con su foto esta de «cada segon Espanya ens roba 450 euros», pues, decir que los andaluces o que los murcianos o que los riojanos nos roban, pues, ciertamente, debe doler allí. Pero yo estoy seguro de que la gente debe primar, allí donde vota, la gestión de lo propio, por mucha simpatía que puedan tener a aquellos que realmente contestamos por la dignidad de muchos andaluces, extremeños, vascos, gallegos que se sientan ofendidos por los modos que ustedes gastan aquí, cuando dicen que España nos roba. (*Aplaudiments.*)

Ustedes nos han recriminado también, por parte de Esquerra Republicana: «Las leyes que nos han anulado y que hubieran ido tan bien para los más desfavorecidos y que el Tribunal Constitucional nos las anuló y que las traeremos otra vez aquí.» ¿A qué leyes se refieren, señores de Esquerra Republicana? ¿A aquellas que el señor Salvadó rezaba para que el Tribunal Constitucional las impugnase, porque no valían para nada? ¿A esas leyes se refieren?

Nosotros condenamos la agresión de un cámara de Tele Madrid y hemos condenado las que hayan padecido todos los cámaras. De hecho, muchos periodistas se han visto abucheados y presionados y agredidos en todo lo que se ha liado con el *procés*; es parte, precisamente, de esta fractura social que nosotros les pedimos que solucionen.

Le recuerdo, señor Aragonès, que, en Pineda, donde usted es alcalde (*remor de veus*), ay, perdón, usted es concejal, ¿no?, sí..., o era —era— concejal..., hubo un episodio casi de intento de linchamiento de guardias civiles. En Canet pasó lo que pasó con la señora Arrimadas; ella puede que se hiciera fotos con alguien —que no lo sé, a lo que usted se refiere—, yo no sé..., esas fotos que se acerca cualquiera a nosotros y puede hacerse fotos. Yo sé las fotos que se hace el señor Tardà. (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Mire, este señor está condenado por terrorismo, es Otegi, y este otro es el que le puso una bomba en el pecho a Bultó. Los coge a los dos abrazados amigablemente. Esta foto es buscada, no es de un señor que se te acerca y se hace una foto contigo. (*Aplaudiments. L'orador mostra dues fotografies més a la cambra.*) Fotos con el terrorista de Bultó, también tiene el señor Torra; fotos con el terrorista Otegi, también tiene el señor Puigdemont. Para fotos... (*Aplaudiments.*)

Otra cosa, si Inés Arrimadas habló de «trena», ¿qué tiene de malo, cuando el señor Rufián habla de «trullo»? Entre «trullo» y entre «trena»..., por favor, que ustedes ven cosas donde no las hay; o dígaselo al señor Rufián, que él habla de «trullo».

Y, para acabar, miren, con el rollo este de la causa general contra el independentismo, el señor Aragonès ya, pues, dicta sentencia de que no hay rebelión, no hay malversación. Nosotros no somos jueces, ni ustedes ni nosotros. Esto lleva un procedimiento y ya se verá.

Digámoslo claro: lo que provoca la fractura es que ustedes, amparándose en un 47 por ciento de los votos, quieran quitar sus derechos, su pasaporte, su ciudadanía al otro 53 por ciento de la población, y eso genera, lógicamente, una fractura social. Hemos venido aquí para hablar, precisamente, de eso. La sociedad se fractura y, para evitarlo, en vez de negarlo, pues hay que hacer algo por parte de los políticos y nosotros hemos propuesto las cinco medidas que hemos llevado a este pleno: respetar a todo el mundo; decir la verdad; condenar la violencia; respetar las leyes y las instituciones, cosa que ustedes no hacen, ni con lo uno ni con lo otro y, por último, priorizar la agenda social, que es aquello que nos une...

El president

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

... y a lo que nos hemos referido en el resto de nuestro discurso.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Els confesso que jo no porto cap fotografia per ensenyar, però intentaré explicar-los quina és la posició del nostre grup. En primer lloc, agrair el to de la resposta i els arguments que ha posat, *contraposat* damunt la taula, doncs, el senyor vicepresident del Govern. Permeti'm aquesta..., eh?, un maresmenc com vostè no pot atribuir a Mercè Rodoreda una cita que és d'Espriu, sent veí seu..., la del *Mirall trencat*. (*Remor de veus.*) La referència del *Mirall trencat* que he fet jo, quan he llegit allò de l'altíssim. Vostè es referia al... (*Veus de fons.*) Perdoni, doncs, no ens havíem entès bé; en qualsevol cas, benvingut l'Espriu i benvinguda la Mercè Rodoreda.

Dit això, jo els confesso una certa perplexitat, no? No sé si vostès la comparteixen. Jo tinc una certa sensació que estem, d'alguna manera, mig repetint alguna cosa del debat de política general que vam fer ahir. Curiosament, un debat de política general, les resolucions polítiques més rellevants del qual són aquelles que, precisament, la cambra no va aprovar, ni la reprovació del cap d'Estat ni caminar cap al referèndum, com proposava una part d'aquesta cambra, no? I em sembla que no es tractava, evidentment, de reiterar aquest debat.

Em sorprèn també una altra qüestió. Quan vostè ve aquí i fa allò que, colloquialment, en diríem, «ens llegeix el "lístin" telefònic» de totes aquelles coses que està fent i totes aquelles que farà el Govern, home, ens preguntem si aquest Govern les pensa fer abans de la sentència. Perquè vostès, com a molt –com a màxim, m'atreviria a dir, i ho dic amb tot el respecte, però–, com a màxim, tenen vida política fins llavors, si no arriba abans; si ens atenem al que va passar ahir i al que ha passat aquests últims dies a la cambra, ni això. I no és una frase de qui els parla, em sembla que és una de les més rellevants prescriptores del procés que diu: «És que no s'ha trencat una vena qualsevol, s'ha trencat l'aorta.» Per tant, sentir a dir i a projectar totes aquestes qüestions de futur de la manera que ho ha fet, com a mínim, ens grinyo-

la, perquè tampoc sé amb quina mena de suports parlamentaris compten per poder fer això.

Però, entrant a les observacions que ha fet vostè respecte, doncs, la nostra primera intervenció, escolti, el fet que diversos ministres, representants del Govern, membres del nostre grup parlamentari, començant per qui el presideix i continuant per tots els diputats, jo crec que sense excepció, hagin dit que no entenen, que consideren desproporcionada la presó preventiva dels presos, no implica, no se n'ha de derivar la confusió de la separació de poders i nosaltres ens hi mantenim fermes. La democràcia, certament, és votar, com vostès diuen, però la democràcia és també i, sobretot, respectar la regles de joc, entre les quals la primera i més important és la separació de poders. I no ens cauran els anells, em sembla que ho deia l'altre dia Miquel Iceta i s'ha dit en més d'una ocasió, i ho va dir el mateix president de la Generalitat des d'aquesta tribuna, en el debat de política general, que ens dol i ens preocupa. I ho expressem, i expressant-ho també d'alguna manera es contribueix, sense confondre poders, sinó mantenint la separació..., que aquestes persones hagin de preparar el seu judici des d'una situació de presó preventiva que hauria de ser corregida.

Però no confonguin el fet d'expressar quina és la nostra opinió, que és crítica amb això, i ho posem damunt la taula, amb que això s'hagi de traduir en un mandat, doncs, del poder legislatiu cap al poder judicial o del poder executiu cap al poder judicial. Jo crec que són perspectives diferents, però que, d'alguna manera, les podríem entendre.

Deia: «Home, és que hi ha un problema de finançament important en moltes coses.» I té raó, no l'hi hem negat mai, però li diem: «Escolti, és que el camí és anar també, no només a les bilaterals» –que el felicitem pel fet d'anar-hi, i crec que s'ha d'agrair al Govern de Pedro Sánchez el canvi de rumb que hi ha hagut en aquest sentit– «però també s'ha d'anar a les conferències multilaterals, al Consejo de Política Fiscal y Financiera.» No s'hi val només anar a la part tècnica i després a la part política fer veure que no hi van. No, no, hem d'anar a totes, i el convidem a que tingui coratge per anar a totes.

I els convidem, a tots vostès, doncs, particularment al Govern i al seu president al capdavant..., jo crec que venen temps difícils i que haurem d'anar aterrant, molt particularment –i ho dic amb màxim respecte– vostès, cap a una realitat. El que ha passat aquests dies al Parlament no és innocu, s'ha trencat aquesta vena aorta, i vostès han de tenir el coratge de dir a les persones, doncs, que aquí al carrer, moltes vegades, estaven a la porta mateixa del Parlament, doncs, que el que els havien plantejat no serà possible, i que hauran de transitar d'una altra manera. No els demanem que renunciïn als seus ideals, en absolut. No tenim cap dret a fer-ho, i a més a més, hi cap, en el marc constitucional, aquesta defensa; els demanem que ho facin a dintre les institucions, utilitzant les eines que ens dona un estat perfectible, però, en qualsevol cas, un estat democràtic, social i de dret, perfectament homologable als estats, doncs, del nostre entorn europeu. Això és el que els demanem.

I els demanem aquest coratge, perquè si van mal dades, el paper del president de la Generalitat –el paper del president de la Generalitat– ha de ser introduir serenor. Si hi han altres grups que volen semblar, doncs, la discòrdia, s'equivoquen molt, però qui no pot fer-ho és qui té la primera responsabilitat al capdavant d'aquest país, i aquest és vostè, president Torra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la senyora Susana Segovia.

Susana Segovia Sánchez

Bona tarda. Resulta curiós, eh? Jo coincideixo amb aquesta idea de que el fet d'haver ajuntat aquest Ple amb el debat de política general fa que sembli que alguns temes els estiguem repetint. Com el fet que hagi estat tan *interruptus*, el debat de política general, fa que ens hàgim oblidat ja una mica del que vam parlar fa una setmana, tot i que en molts casos és completament vigent.

Resulta curiós veure com, sobretot també a partir de les intervencions que hi ha hagut darrere meu..., com és que aquí tothom diu que hi ha hagut un problema de convivència, o que hi ha un conflicte, però ningú assumeix la més mínima part de quina responsabilitat ha tingut en aquest conflicte. Tot és: els altres l'han fet més grossa. Tot és la palla a l'ull de l'altre i no la biga en el propi. I jo crec que aquí hi han unes quantes forces que també poden dir: «Potser ens vam equivocar en això.» Per exemple, amb una declaració unilateral d'independència; això potser també va contribuir a tensionar la situació política a Catalunya i la situació social. Això també. I hi han responsabilitats. I d'això també s'ha de dir en algun moment: «Potser ens vam equivocar», i s'ha de dir clarament, i no a vegades sí es diu, a vegades no es diu, a vegades tal...

Quan jo em referia a «república imaginària» –em sap molt greu si el concepte ha molestat– no és per menystenir la idea, l'anhel, el projecte polític, d'una república, que nosaltres a més a més compartim en molts sentits, és perquè no s'entén que estiguem tot el temps insistint en que estem en una república resultat de l'1 d'octubre, en que el 27 d'octubre es digués que s'havia proclamat una república. No estem ara mateix en una república, estem en una altra situació. Per això insistim i ratifiquem que nosaltres, com a grup, defensem el dret a l'autodeterminació, i que creiem que el referèndum amb garanties és la solució, més enllà dels resultats de les votacions a les PR d'ahir, que, com que eren aquestes PR enormes, «en plan» vaig a colar-ho tot, a veure si amb una mica de sort no me la voten perquè estic posant una cosa que és inassumible, després puc fer un discurs, que això es va veure en unes quantes de les PR d'aquí. Jo soc *novata* en aquests debats, però no m'imaginava que anessin d'això, em pensava que eren tres cosetes concretes on clarament diem el que volem, no aprofitem per ficar una mica de tot.

Nosaltres estem pel dret a l'autodeterminació, i ahir justament vam perdre la proposta que deia que primer en parlem aquí, de com ha de ser aquest referèndum, que arribem a un consens i a un acord aquí primer, per veure com el plantejem a Madrid. Per això no ho posem com a condició, ara mateix, en el pacte de pressupostos que vostè deia, senyor president, perquè, ja ho han dit, per fer-ho bé, cal temps, cal fer-ho bé, cal construir consensos, i això no es fa d'aquí al novembre, i això no es fa d'aquí al desembre. I els pressupostos els necessitem ja, i els necessitem ja a l'Estat, a la Generalitat i a l'Ajuntament de Barcelona, que, a més a més, és qui ha estat afrontant durant tot aquest temps el que no s'ha fet a l'Estat i el que no s'ha fet a la Generalitat.

Per això no és una condició, ara. Sí que és una condició la modificació de la llei que regula els lloguers per tal que es pugui regular l'augment abusiu dels preus, perquè això és una urgència immediata. I això és una condició que està sobre la taula, per això hem insistit tant en la retirada dels recursos. Ahir, aquesta proposta es va aprovar, però, des de Madrid ens diuen que el Govern ha fet ja una proposta al Govern de la Generalitat de la qual no en tenim informació, i que no hi ha una resposta, a la proposta de retirada del recurs de la 24/2015. Quan ens explicaran també tot això? D'això també n'hem de parlar, o sigui, d'aquest pacte a quatre, cal que totes posem per davant aquesta necessitat de construir la confiança. Jo parlo de pacte a quatre partits a tres nivells, però tant de bo en siguem més, tant de bo. O sigui, mai tancarem les portes a qui estigui disposat a treballar per un acord de pressupostos que doni resposta a les demandes de la gent, als serveis públics que estan aturats, a les llars d'infants, als hospitals. Ells posen els exemples, i nosaltres tenim els exem-

ples de tot el que no està funcionant, i vostès insisteixen en dir tot el que està funcionant. Però és que només cal anar a un CAP, o només cal anar a les escoles bressol per veure que no, que portem anys d'endarreriment, i que cal un esforç i una responsabilitat institucional a tots els nivells. I això és el que nosaltres estem plantejant, des de la responsabilitat d'un dels governs on estem, i des dels grups on estem fent oposició, tant al Parlament com allà.

No és només: «Posem-nos d'acord aquí en algunes cosetes i tindrem pressupostos a la Generalitat.» És molt més ampli, va molt més enllà. Parlem de construcció, de recuperar la convivència, parlem de la prioritat de les polítiques socials. Ara, després, votarem tota una sèrie de PRs, ara els hi demanem que tant les que es van votar ahir com les que es votin avui es concretin en els pressupostos a l'Estat, aquí i a l'Ajuntament de Barcelona.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del senyor Vidal Aragonès, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Vidal Aragonés Chicharro

Deia el que va ser milicià del POUM, Orwell, que en temps d'engany universal, dir la veritat es converteix en un acte revolucionari. I avui hi ha hagut com a mínim dos grups en aquesta cambra que, parlant de recuperar la convivència, el que han fet és traslladar falsedats objectives. Primera, parlar permanentment de «comandos», en aquest país, en els termes que vostès s'hi refereixen. La RAE, què diu de «comandos»? «Tropas de choque, grupo armado, mando militar.» No tenim aquests comandos dels que vostès parlen. Això és el que diu la RAE; parlin amb militars que els ho explicaran.

Segona, quan es passa de parlar de «intent d'assalt al Parlament» a «assalt al Parlament». L'assalt físic al Parlament és una falsedat, una falsedat objectiva. Però si vostès volen parlar d'un assalt, n'hem tingut un, en aquest Parlament, un assalt polític, que és el que, evidentment, ha fet Llarena amb relació a la sobirania d'aquest Parlament. *(Aplaudiments.)*

També, senyor vicepresident: vostè ens posava tres exemples; doncs, miri, nosaltres li contestarem els tres exemples que ens posava. El primer, no tenim competències sobre treball, però ahir, vostès, podien haver votat perfectament sobre allò que tenen competències amb relació a les subcontractes i les contractes del sector públic, que és garantir un salari de 1.200 euros, i hi van votar en contra. Primera alternativa que li donem. La segona: no tenim eines normatives per a l'habitatge. Doncs, mirin, van aprovar, aquí, amb el Subgrup de la CUP, els dos grups del Govern, una proposta de resolució per recuperar i fer efectives aquestes lleis suspeses. I sobre les lleis suspeses, el que vam signar, i el que vam aprovar era que en noranta dies es farien efectives. Els noranta dies van complir-se el 3 d'octubre. Per tant, donem compliment a les mocions que estan aprovades.

I, tercera qüestió. Diuen vostès, sobre la Llei de dependència..., doncs, miri, aquí li donem absolutament la raó: no hi ha competències. Ni amb desobediència directa tindríem una llei de dependència que pogués donar resposta real a totes les necessitats, però, saben com hi donarem resposta real? A través de la construcció de la república.

I li diem, en aquest cas, amb una pregunta, en un trasllat per al president o a vostè, el vicepresident. Podem construir república sense banca pública?, que és el que ahir no van votar, una banca pública catalana. Podem construir república sense control de les infraestructures essencials sota titularitat pública? O, al vicepresident, potser no estem d'acord en la denominació de «eixamplar la base social», però sí que deurem estar d'acord absolutament en que hem de ser més i hem d'organitzar-nos

més. Però, per això, evidentment..., passem perquè no pugui haver-hi un discurs permanent on no hi hagi respostes amb relació a les escoles bressol, a la sanitat o a les llistes d'espera a la sanitat, als barracots o a la situació de la universitat.

Ens parlava vostè sobre el número que hi ha ara mateix de professors. Clar que hi ha més professors i més mestres, perquè hi ha més alumnes, però la ràtio és inferior. Per tant, això serà...

El president

Senyor Aragonès...

Vidal Aragonés Chicharro

....el camí de construcció de la república.

(Alguns aplaudiments.)

El president

En nom del Subgrup Parlament del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández. Ho fa des de l'escó, entenc, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Des de l'escó. El senyor Pere Aragonès ha fet una emotiva condemna d'aquelles persones que vulguin expulsar gent de Catalunya, doncs, demà tindrà una oportunitat perfecta per demostrar que el que ha dit és veritat, perquè ja li avanço que hem presentat una proposta de resolució per reprovar la senyora Núria de Gispert, per haver demanat que la senyora Arrimadas marxi de Catalunya. Ja veurem el que vota, i allà es veurà... *(algú aplaudeix)*, la seva coherència.

La senyora Madaula m'ha dit que jo també –aquest «també» és significatiu– seria supremacista, perquè vaig dir –i efectivament ho vaig dir– que les nostres idees són millors. Doncs, bé, jo pensava que els 135 diputats d'aquesta casa pensàvem que les nostres idees eren les millors. Sembla ser que no, que en som 134; vostè no ho deu pensar. En fi, efectivament, té raó, les seves idees són manifestament millorables, ha tingut un rampell de lucidesa encomiable. Moltíssimes gràcies.

Ha tingut lucidesa, però, en canvi, no coherència, perquè ha fet també una emotiva i emocionant reivindicació, també impecable, de la llibertat de manifestació, poques hores després d'haver estat denunciada, vostè, curiosament, per boicotejar la manifestació «Hablemos español», per haver dit, textualment: «No podem permetre aquestes manifestacions, hem de posar un cordó sanitari.» Déu-n'hi-do, com defensa vostè el dret de manifestació, amb cordons sanitaris. Aquesta és la seva coherència i la seva lucidesa.

Gràcies.

El president

Ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Si volem una Catalunya de drets socials, la república és el camí, reivindicant les diferents lluites per la igualtat de drets, siguin laborals, serveis públics, feminismes, migracions, dret a la ciutat... Cosa que passa per construir una democràcia real, una Catalunya radicalment democràtica i socialment justa. Tanmateix, política és possibilitat, i, de la mateixa manera que uns aposten per la fractura, també es pot optar per evitar-la amb responsabilitat. Com en altres ocasions, la societat ha anat per davant dels lideratges polítics i, amb la força de la vida social en el pla quotidià, ha generat lligams que suporten des de fa dècennis la solidaritat entre diferents, sobrepassant el desacord en el terreny de la definició nacional. És precisament d'aquí d'on hem de beure els que volem refer el relat, per fer justícia a la història recent del país, però, sobretot, per salvaguardar el nostre teixit social.

L'aprenentatge de la pròpia experiència ha ajudat a distingir molt bé que la contraposició i la confrontació directa a l'Estat espanyol com a sistema polític no s'ha de traduir en confrontació a Espanya com a poble, com a societat. Reconèixer el patrimoni familiar i emocional vinculat a Espanya d'una gran part de les famílies catalanes és una tasca que tenim present com a imprescindible els principals exponents de l'independentisme avui, molt lluny de l'aspiració a la fractura social.

L'estratègia de Ciutadans és prou clara, i amb alguns objectius clars. Per un costat, fer impossible que quallin les vies de diàleg real que estem intentant obrir entre les institucions catalanes i el Govern espanyol, fent pressió, tant aquí a Catalunya com a Madrid, reclamant un nou 155. Exercir la provocació constant per tractar, precisament, de trencar la convivència i fer aparèixer episodis de violència que justifiquin el discurs de la justícia espanyola i la instrucció del jutge Llarena.

Imaginin..., fem un exercici d'imaginació, ara, per un moment. Imaginin que algú digués un dia, situació totalment hipotètica –els fets al voltant de l'aniversari ens donen força per dir que aquesta estratègia de provocació a vegades va més enllà. Imaginin que, en aquesta situació hipotètica, diguéssim: «L'associació Jusapol, que convocava la manifestació de suport a la policia espanyola no és gaire més que un instrument d'agitació anticatalana creat, impulsat i suportat des de Ciutadans. Jusapol és un braç armat de Ciutadans, igual que el mateix partit de Ciutadans ha acabat sent un braç armat del jutge Llarena, del Consell General del Poder Judicial.» Això és el que fan vostès constantment amb l'expressió «*comandos separatistas*».

A partir del canvi de Govern producte de la moció de censura contra Rajoy, Ciutadans ha perdut centralitat, i ha deixat de ser l'alternativa creïble per liderar les institucions espanyoles. Ciutadans necessita que el Govern Sánchez fracassi i, per això –com sempre fa la dreta espanyola–, utilitza la qüestió catalana com a argument i com a camp de batalla principal, al preu de trencar la convivència, d'intentar fracturar la societat catalana, de destruir el rol de l'escola catalana per construir la cohesió social, tal com ha fet des de la recuperació de l'autogovern als anys vuitanta. El seu nacionalisme espanyol, però, no trencarà la unitat social del poble català, que, entre tots, hem sabut assolir i preservar.

L'exemple escocès: ningú acusaria Escòcia de ser una societat dividida. Tampoc ho faria ningú si hagués guanyat el «sí» en comptes del «no», perquè el que crea divisió no és celebrar un referèndum amb una demanda àmplia i majoritària; el que crea divisió és frustrar-lo enviant policies a atonyinar votants; el que crea divisió és empresonar polítics per fer política. I així també ho veuen els catalans.

Segons el baròmetre de La Sexta, un 71 per cent dels enquestats a Catalunya es van manifestar en contra de la presó preventiva. Segons el sondeig de GAD3, per a *La Vanguardia*, d'aquest juliol, un 77 per cent volen la llibertat dels presos polítics, incloent un 45 per cent dels votants de Ciutadans i un 70 per cent dels votants del PSC. Així, doncs, no són els llaços grocs als nostres carrers els que creen malestar social, sinó la injustícia que pateixen els presos i exiliats. Els llaços grocs al carrer i a les institucions només reclamen el que vol una immensa majoria.

Tanmateix, sempre ens parlen de que podríem fer més equipaments, que podríem treballar més per al nostre país. Una dada que no ens recorden mai: el desplegament policial de l'1 d'octubre va costar 87 milions d'euros. Ara els explicarem què es podria fer a Catalunya amb 87 milions. Podríem fer 16 instituts (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), podríem fer 21 escoles, podríem...

El president

Senyora Caula, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

...fer 32 CAPs, podríem fer 32 parcs de bombers.

Des d'Esquerra, orgullosos de ser tan diferents de vostès; des d'Esquerra, orgullosos, tanmateix, de defensar...

El president

Senyora Caula...

Anna Caula i Paretas

...i creure al cent per cent en la pluralitat i la riquesa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, de la senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; bona tarda. Bé. Saben el que trenca la convivència? Menystenir l'altre –menystenir l'altre– constantment: «el lío», «el chiringuito», «Matrix», «el rollo», «la tre-na», i dir mentides. Ningú ha dit en aquesta seu parlamentària, des que jo soc diputada, que els espanyols ens roben, ningú ho ha dit; però vostès ho segueixen repetint, i ho repeteixen. Bé. Només els demano que, com a filla d'una catalana nascuda a Extremadura, no posin els extrems o els andalusos o la gent que no ha nascut a Catalunya en la seva boca per dir aquestes mentides. *(Aplaudiments.)*

I, precisament, de mentides, parlem quan ara ens assabentem que a Madrid, vostès, senyors de Ciutadans, han entrat una interpellació on diu «la escalada de la violència en Catalunya». Això és construir un relat fals –això és construir un relat fals–, quan parlen –i els hi han comentat en anteriors intervencions– de «comandos», quan parlen «d'atacs», de «violència». Això és construir un relat fals que fa que creïn una falsedat d'estat, unes mentides d'estat, precisament per justificar l'intent d'illegalització de la CUP o de qualsevol altre independentista. Això és molt perillós. Això, aquesta creació de falsos relats d'estat és més pròpia d'organitzacions criminals que no pas d'un estat que es fa dir «democràtic». Vigilin molt amb les illegalitzacions i amb les amenaces, això ja ho hem viscut en altres territoris d'aquest Estat que es diu Espanya –vigilin.

Perquè a Catalunya, ja els ho he dit abans, som un país democràtic, som una societat cívica, pacífica, democràtica. El problema que tenen vostès és que sempre estan recordant... Sí, quan... *(Veus de fons.)* Sí... Sap què passa? Que això no és un diàleg. *(Carlos Carrizosa Torres, des de l'escó, mostra una fotografia a l'oradora.)* Aquest és el meu torn d'intervenció, i vostè ha tingut el seu. Si està ensenyant coses, jo no li contestaré ara mateix.

El que passa és que vostès són ètnics, sempre s'estan referint a l'origen de la gent –són ètnics. Nosaltres no ens referim a l'origen de la gent, als seus orígens, sinó a un objectiu comú, a un futur conjunt *(aplaudiments)*, a una república compartida –a una república compartida– on el que importa no és l'origen sinó el futur, on volem anar tots junts. I els convido a vostès a venir amb nosaltres a la república compartida. *(Rialles.)* Hi ha una república... –si volen; per descomptat, en democràcia és la voluntat de cadascú. A una república que sigui democràtica i on totes les persones puguin manifestar-se lliurement.

I de les manifestacions, que defensem, les manifestacions que vostè ha parlat, senyor Alejandro Fernández, jo encara no he rebut la denúncia. Digui'm vostè com és que té aquesta informació. *(Remor de veus.)*

I, de tota manera... *(aplaudiments)*, d'això els parlava abans –d'això els parlava abans–, de les amenaces, de les constants amenaces. Jo, per aturar el feixisme, sortiré cada dia al carrer si fa falta, però deixaré... Per aturar el feixisme, sí, perquè per aturar el feixisme... El feixisme no se'l desperta per ser independentista, el feixisme se l'ha d'acabar, s'ha d'acabar amb el feixisme. *(Remor de veus.)* Però al feixisme

—sí, senyor, sí— se l'ha d'aturar —se l'ha d'aturar—, i qui no hi estigui d'acord no és un demòcrata. (*Carlos Carrizosa Torres, des de l'escó, torna a mostrar una fotografia a l'oradora.*) I aquest és el seu problema, que és els que no estan d'acord, els que trenquen la convivència, els que trenquen aquestes famílies que no poden discutir, potser és que tenen un problema entre democràcia i repressió.

Facin vostès aquesta reflexió. No és el mateix posar un llaç que arrencar-lo; no és el mateix plantar una flor que treure-la; no és el mateix posar una pancarta on diu «democràcia» o «llibertat», o convidar a arrencar-la, com han fet regidors del seu partit, Ciutadans.

Senyors del..., bé, senyors del tripartit del 155, la república és per fer polítiques socials, com ha dit el vicepresident del país, i la república es farà perquè hi ha el dret a l'autodeterminació. I els drets es defensen, els drets no s'aconsegueixen si no es defensen, i els drets són sempre lícits, legals i tenen un recorregut i una reconeixença internacional, com és el dret a l'autodeterminació. Són les nacions les que han de fer la defensa i el desenvolupament d'aquest dret a l'autodeterminació. I nosaltres per la república catalana no ens rendirem.

(*Aplaudiments.*)

El president

Acabat aquest debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada a la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució serà fins a la suspensió del Ple d'avui, quan acabi al voltant de les sis de la tarda; la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà quinze minuts després de la finalització d'aquest Ple, i un cop hàgim fet aquesta Mesa, i el termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a la una del migdia.

Els recordo que, tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest és un termini improrrogable.

També els informo que la comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes de transacció admeses a la Mesa es farà demà a un quart de dues de la tarda. I la presentació i votació d'aquestes propostes, de les propostes de resolució i les transaccions, serà demà a la tarda, previsiblement, cap a les cinc de la tarda.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania

202-00010/12

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, en lectura única, de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de renda garantida de ciutadania.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar va sol·licitar la tramitació en lectura única d'aquesta iniciativa legislativa i la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, proposa en el Ple la tramitació pel procediment de lectura única, seguint allò que estableix l'article 138 del Reglament. En primer lloc, doncs, procedirem a la votació sobre la tramitació de la lectura única d'aquesta proposició de llei.

Passarem, per tant, a votar la lectura única. S'entendrà, ara cridarem a votació, però en tot cas saben perfectament que s'entendrà que els vots favorables són favorables a la tramitació per lectura única i els vots negatius òbviament en contra. Per tant, cridarem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passarem ara a la votació. Si us plau, diputats, diputades, passarem ara a la votació; la votació sobre la tramitació per lectura única.

Comença la votació.

La proposta de tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Un cop aprovada, per tant, la tramitació per lectura única passarem, ara sí, al debat, que, d'acord amb l'article 138.3, s'ha de substanciar segons les normes establertes per al debat a la totalitat.

Per tant, comencem el torn amb el grup parlamentari que presenta aquesta proposició. És a dir, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat, senyor Raúl Moreno. Quan vulgui... (*Remor de veus.*) Si us plau, si han d'abandonar l'hemicicle, ho facin ràpidament.

(*Pausa.*)

Quan vulgui, diputat.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, consellera, l'objecte de la proposició de llei que portem avui a debat en aquest Parlament té a veure amb una situació que va afectar, que afecta encara avui tres col·lectius molt importants. Per una banda, les dones víctimes de violència masclista, per altra banda, també, les persones sense llar i les persones amb malalties mentals. El que volem fer amb aquesta proposta de resolució és donar-los la possibilitat de que puguin accedir a la renda garantida de ciutadania que fins ara, fins avui, aquests col·lectius no hi poden accedir.

Fa un any, saben vostès, que vam aprovar el 15 de setembre de l'any passat aquesta renda garantida de ciutadania. Hem fet, fa poques setmanes, un any d'aquesta posada en marxa, l'aprovació va ser el mes de juliol, el 15 de setembre la vam posar en marxa. I la discussió de la ponència, quan fèiem les discussions de les ponències tots els grups parlamentaris, a més a més, recordo que va ser una llei aprovada per unanimitat, ho van fer pensant justament que aquesta renda garantida de ciutadania havia d'anar als col·lectius més desafavorits de la nostra societat. Ningú dels grups pensava que amb aquell redactat s'estava deixant fora a aquests col·lectius.

Quan nosaltres diem moltes vegades que s'està fent des del Govern una interpretació restrictiva d'aquesta llei, ens fixem justament en aquests col·lectius. Són persones que estan vinculades a un recurs residencial i que, pel fet d'estar en un recurs residencial, la interpretació que ha fet el Govern de la llei fa que no tinguin dret a rebre aquesta prestació. I quan vam pensar en el recurs residencial, pensàvem justament en les persones de la tercera edat, gent gran que està en un recurs residencial i que té les seves necessitats bàsiques cobertes, tant d'alimentació com d'higiene com d'allotjament. Fins i tot, vam dir..., i vam posar a la llei l'article 7.3, que diu: «Qualsevol persona que no compleixi els requisits que estableix la renda garantida de ciutadania, amb un informe dels serveis socials podrà accedir a aquesta llei.» Perquè sabíem que, segurament, fer una llei que arribés a tots els col·lectius seria molt complicat, i, per tant, vam deixar aquesta porta oberta a que els professionals ens poguessin dir quins col·lectius podien beneficiar-se'n i que no estiguessin inclosos en aquesta llei.

Doncs bé, la situació que tenim en aquests moments és que justament el Govern s'agafa a l'article de les prestacions de les persones que estan en recurs residencial per dir que aquelles dones víctimes de violència de gènere, aquelles persones sense llar, com estan en un recurs residencial no tenen dret a la renda garantida de ciutadania. Jo crec que..., he posat el tema sobre la taula perquè crec que és molt important saber per què fem la modificació d'avui.

Fa, com us deia, un any del funcionament de la posada en marxa de la renda garantida de ciutadania. Jo ara no faré un balanç de com ha anat la renda garantida. Tenim la Comissió d'Afers Socials, Treball i Famílies on ja hem demanat la compareixença per fer una anàlisi molt més acurada de quina ha estat aquesta evolució, però sí que voldria donar algunes dades per tal de saber la situació en la que estem.

Setanta-una mil sol·licituds: 40.000 denegades, 5.000 aprovades i 16.500 persones, famílies que estan esperant a la llista d'espera. Una de cada deu sol·licituds aprovades han estat aprovades de les que han estat valorades. El 7 per cent aprovades del total de les sol·licituds presentades –el 7 per cent. L'any 2011 teníem 34.000 rendes mínimes d'inserció; ara en tenim 7.000 menys que l'any 2011; 3 de cada 10 sol·licituds es deneguen perquè superen els barems de renda; 2 de cada 10 pel fet de treballar a jornada completa. Tenim altres problemes: llargs temps d'espera, lentitud, denegacions poc justificades.

No hi ha 114.000 persones, com deia el president de la Generalitat l'altre dia, que es beneficien de la renda garantida de ciutadania. Aquí inclouen els antics beneficiaris de la renda mínima d'inserció, complements de rendes del treball, complements de pensions; només hi han 5.000 noves persones que cobren la renda garantida de ciutadania. És a dir, 15 persones al dia que han vist aprovada la seva renda garantida de ciutadania; 110 persones al dia que han vist denegada la seva renda garantida de ciutadania.

Avui estàvem fent un ple de convivència, de polítiques socials, i semblava que el missatge era que fins que no tinguéssim república no seria possible, doncs, aquesta societat fantàstica en la qual els drets socials estiguessin reconeguts. I, home, aquesta que ha estat una llei aprovada per unanimitat, que en tenim les competències i que tenim els recursos –cal recordar que és un dret subjectiu–, sembla que no és un bon exemple de com alguns gestionarien aquestes polítiques socials en aquesta suposada república.

Tenim una comissió de govern que encara el decret està fent el seu desplegament reglamentari. Per tant, els propers dies, setmanes, mesos, tindran l'oportunitat –ara ja sí, un any i escaig després de la seva aprovació– de poder tenir la comissió de govern. I jo crec que, al final, si volem solucionar els problemes d'aquests col·lectius, que jo crec que és el que ens preocupa a tots nosaltres –més enllà de les picabaralles i del debat interessant, intens, que hem tingut durant aquests dies–, només ho podem fer des de la via de l'acord. I per això aquesta proposició de llei de lectura única per canviar un únic article l'hem volgut fer, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, amb l'acord del Govern.

Hi insisteixo: tant Junts per Catalunya com el Grup Republicà i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hem pogut fer una transacció que, hi insisteixo, va directament relacionada a que les persones, dones víctimes de violència masclista, que viuen una situació complexa per la violència que han patit, que han hagut d'abandonar en molts casos el seu habitatge, que han d'assegurar els seus ingressos, perquè, més enllà de les possibles prestacions que puguin cobrar, moltes vegades aquestes no són suficients per poder portar a terme un nou projecte de vida en un nou escenari, molt difícil i molt complex per a elles, perquè cal reconstruir la seva autoestima. Per això també creiem convenient poder posar de manera immediata, sense esperar els 270 dies de reglament que haurien permès a aquestes persones poder-hi accedir, que puguin cobrar ja, a partir d'aquesta modificació de la llei, la renda garantida de ciutadania.

O les persones sense llar. Milers de persones sense llar a Barcelona, que dormen als carrers, algunes d'elles dormen als recursos residencials –que en falten més–, amb situacions molt diverses: persones que no tenen compte corrent, que no tenen domicili fix, que necessiten un recurs residencial, que necessiten un acompanyament professional, per reconstruir la seva xarxa social, i també per sortir, en alguns casos, de les addiccions que poden tenir o bé dels problemes mentals que es poden associar a una situació de sensellarisme. No podem tenir col·lectius d'aquestes característiques sense accedir a la renda garantida de ciutadania. No hauria fet falta fer aquesta proposta de reforma, aquesta proposició de llei per canviar la renda garantida de ciutadania, si des del Govern s'hagués tingut més sensibilitat cap a aquest tipus de col·lectius.

Però bé està el que bé acaba. I avui jo crec que donem un pas endavant, fruit de l'acord entre el Govern, entre els grups, en aquest cas, de l'oposició, perquè jo crec que tots hem de tenir al davant no perdre l'objectiu fonamental del que estem fent aquí, que és intentar arreglar les condicions de vida de la gent. I segurament aquest és l'únic acord efectiu que avui farem des d'aquest Parlament, que canviarà d'alguna manera concreta la vida de col·lectius molt complicats. Per tant, més enllà, hi insisteixo, del debat interessant que hem fet, també caldria traslladar a la població, de tant en tant, que aquest Parlament és capaç de posar-se d'acord per intentar arreglar la situació que viuen milers i milers de famílies al nostre país que estan esperant, d'una vegada per totes, que donem respostes als seus problemes concrets. I jo crec que aquesta és una.

Per tant, aquestes persones, aquests col·lectius, no poden esperar fins al reglament. Celebraré, si és que així ho decideixen vostès, que avui puguem aprovar aquesta reforma de la llei, per tal de donar sortida a situacions tan greus que formen part del nostre dia a dia i de la nostra realitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per defensar l'esmena presentada conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà, té la paraula, en primer lloc, el senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé, gràcies, president. Diputats, diputades, membres del Govern, treballadors i treballadores de la casa, estem aquí per debatre sobre la renda garantida de ciutadania i sobre aquesta proposta de modificació de la llei que ha presentat el Partit dels Socialistes. Nosaltres, quan vam rebre aquesta proposta, la vam estudiar i vam veure que ja en el mateix reglament això seria efectiu. Com el reglament encara no està desplegat, doncs, vam buscar la fórmula per tal de trobar una proposta conjunta i que fos transaccionada amb el grup proponent, que és el Grup Socialista.

El reglament, que ja resolvia aquesta qüestió..., per tant, no és una manca de sensibilitat per part del Govern, sinó que recordem que venim d'un període força convuls, amb un 155 que ha bloquejat i ha impedit moltes de les decisions i de l'operativa d'aquest Parlament i també del mateix Govern fins que no es va arribar a constituir..., doncs, fa que durant un llarg període de temps no haguem pogut tramitar tots els passos necessaris per tal que aquest reglament ja sigui efectiu a hores d'ara. Però molt aviat ho serà.

De fet, ja s'ha acordat amb totes les entitats, s'ha acordat amb el Col·legi de Treballadors Socials, i també s'ha acordat amb els sindicats, el format i el contingut d'aquest reglament. I, per tant, molt aviat veurà la llum, i esperem que tingui el suport de tots els grups parlamentaris, com de ben segur continuarem treballant.

És d'interès general, aquesta llei. La consellera Bassa en va fer, en el seu moment, el seu principal cavall de batalla. Volia que aquesta llei sortís, sí o sí, durant el seu mandat, i finalment ho va aconseguir. I actualment el conseller El Homrani és la persona que té el repte de dur-la a terme, de desplegar-la. El conseller El Homrani, que va ser un dels ponents d'aquesta Llei de renda garantida de ciutadania, la Llei 14/2017.

Per tant, és evidentíssim el compromís del Grup Republicà, és evidentíssim el compromís de la gent d'Esquerra Republicana perquè això tiri endavant. I per això mateix vam presentar una proposta que millorava, fins i tot, la proposta inicial del Partit dels Socialistes i Units per Avançar. Una proposta on nosaltres anàvem més enllà i hi incorporàvem altres col·lectius. I ho fèiem a partir de la mateixa voluntat de la llei, que era l'elaboració d'un pla de treball per aconseguir l'emancipació social i

econòmica, i també amb una voluntat molt clara d'apoderament de les persones que malauradament s'han d'acollir a la renda garantida de ciutadania.

Per nosaltres això és cabdal, perquè no volem polítiques assistencialistes. No volem que el nostre Govern treballi a partir de l'assistencialisme. Volem que el nostre Govern apoderi les persones, apoderi els ciutadans i les ciutadanes. Volem –volem– ser ciutadans i ciutadanes lliures en tots els sentits. I la renda garantida de ciutadania és aquest coixí necessari i segurament imprescindible que permet –que permet– que no abandonem en la màxima de les desigualtats, en la màxima expressió de les desigualtats, persones que malauradament han tingut molts i molts problemes en la seva vida. I això no ens ho podem permetre –això no ens ho podem permetre. Per això és tan important que aquesta llei es desplegui. I per això és tan important que els grups parlamentaris aquí presents tinguem conjuntament la mateixa sensibilitat al respecte, i que acompanyem el Govern. I que, lògicament, exigim al Govern, que és la nostra obligació –som al Parlament de Catalunya. Però, sobretot –sobretot–, tinguem present que d'aquesta llei no en podem fer demagògia, i que d'aquesta llei no podem utilitzar les situacions tan greus que viuen conciutadans i conciutadanes nostres.

És per això que també apellem a aquesta sensibilitat col·lectiva, que, de ben segur –i molt més després del debat que acabem de tenir–, a partir d'ara hi haurà en aquesta seu parlamentària. Perquè, de fet –de fet–, la voluntat de tots i totes quan ens trobem i, en efecte, ens mirem als ulls per arribar a un acord, és aquesta. I ho notem –i ho notem. Quan seiem a parlar de com podem millorar el desplegament de la mateixa llei, ens adonem que tots tenim el mateix objectiu, que totes tenim el mateix objectiu.

Malauradament..., també hi ha una esmena dels Comuns que malauradament no podem acceptar, perquè considerem..., tot i compartir-ne plenament el fons –compartim plenament el fons al qual fa referència respecte als menors, als menors no tutelats–, sabem perfectament que la problemàtica va més enllà d'això i que tampoc la resoldríem incorporant-ho aquí, però n'hem de parlar, n'estic convençudíssim. Perquè sabem que aquests menors, quan entren en els diferents espais d'acollida, troben un refugi i comencen la seva fase d'apoderament personal i se senten ciutadans. Però arriba la majoria d'edat i aquí és on tenim un problema. I sabem que tenim un problema.

Per tant, és evidentíssim que nosaltres també hem de posar tot el que estigui al nostre abast per resoldre aquesta situació. Però, malauradament, aquesta esmena que es presenta des del Grup dels Comuns no..., creiem nosaltres que no enfoca directament cap a l'arrel del problema, però n'hem de parlar i ho hem d'aprofundir.

S'han presentat dades. Aquestes dades estan penjades, són dades del passat 18 de setembre, i, per tant, són dades força actualitzades. Durant tot el període de peticions, ens hem adonat que en la fase inicial hi ha hagut una gran allau de peticions. A mesura que han anat transcorrent els mesos, aquestes peticions, doncs, han anat disminuint. Amb tot, és cert, el bloqueig del 155 ha bloquejat també moltes d'aquestes resolucions. I, a més, també ens trobàvem amb una altra casuística –i aquí sí que demanem als companys socialistes que també donin un cop de mà, perquè aquí poden fer-ho– i és que aquelles persones que rebien una prestació per part de l'Estat, si des del Govern se'ls pagava la renda, se'ls atorgava la renda, perdien aquesta prestació. I, per tant, fins que no s'ha aconseguit desbloquejar aquesta situació, aquí hi han hagut una sèrie de tramitacions que no han pogut tirar endavant perquè si haguessin tirat endavant, en lloc d'afavorir la persona sol·licitant, el que fèiem era acabar perjudicant-la.

Per tant, estem agraïts que amb el Grup Socialista hàgim pogut transaccionar amb el Grup de Junts per Catalunya, que des del Govern hi hagi una voluntat clara perquè això sigui un èxit, però també estem convençudíssims, estem convençudíssims que això no serà un èxit si, des d'aquest Parlament, no ajudem que també sigui un èxit.

Per tant, els emplaço a seguir treballant, a seguir fent la nostra feina, que la fem molt i molt bé, i també a encoratjar el conseller El Homrani que, com a ponent d'aquesta llei, sap perfectament com n'és d'important i sap perfectament com la consellera Bassa la va ubicar en una de les prioritats màximes del seu Govern.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Albert. A continuació té la paraula la senyora Saloua Laouaji, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bona tarda. Senyor president, diputades, diputats, consellera, conseller, treballadores i treballadors, i persones convidades, em toca, avui, abordar la posició del nostre grup, Junts per Catalunya, amb relació a la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, que serà tractada i votada pel procediment de lectura única, com ja s'ha dit abans. I no hem d'interpretar això com una falta d'interacció amb els experts, perquè considerem que hem de posar en relleu aquesta fórmula que dona l'avantatge i la possibilitat d'una execució immediata de les modificacions acordades i que seran aprovades.

Treballem per assegurar els mínims d'una vida digna a les persones que es troben en situació de risc de pobresa, d'exclusió social i de violència, per tal de promoure llur autonomia, ajudar-les a tenir una millor autoestima i participació activa en la seva vida quotidiana i en la nostra societat.

En primer lloc, reconeixem, agraïm i posem en valor l'esforç i la feina realitzada per la plataforma promotora de la iniciativa legislativa popular de la renda garantida de ciutadania. I esperem, dintre del marc de la voluntat..., el deure de millorar, estudiar per a més endavant la possibilitat de la contemplació d'altres col·lectius, perquè no hi ha cap intenció d'exclusió. I, especialment, que la llei posa al centre les persones, i perquè la nostra perspectiva s'emmarca en donar més importància a les persones, la seva dignitat i les seves condicions i no a les seves circumstàncies residencials.

A l'article 2, es defineix la renda garantida de ciutadania com una prestació social de naturalesa econòmica i percepció periòdica garantida, de dret subjectiu, que té com a finalitats desenvolupar la promoció de la persona, el seu apoderament i superar les condicions que l'han dut a necessitar aquesta prestació. I, responent a aquest article, hem fet, conjuntament amb el Grup Republicà i el Grup Socialistes i Units per Avançar, l'esmena transaccional, que consisteix en la modificació de l'apartat e de l'article 7.1, incloent en la renda garantida de ciutadania, de manera específica, les persones sense llar, les persones beneficiades d'una prestació pública o privada, de servei residencial permanent de tipus social, sanitari o sociosanitari, com ha comentat el senyor del Grup Socialista, i les dones víctimes de violència masclista. I, amb referència a aquest darrer punt, hem de tenir molt en compte que les violències masclistes són el màxim exponent de la desigualtat estructural del nostre entorn social i són un problema molt greu, que, estructuralment, representen un atemptat persistent a la dignitat i als drets humans d'una part important de la població de la nostra societat.

No volem dir que totes les dones que han patit o pateixen la violència masclista són pobres, però tots els casos ens parlen de factors de desigualtats, encara major, que situen les dones en una major vulnerabilitat. Si que constatem que estem davant d'una xacra greu que té el nostre país, igual que molts altres llocs de la resta del món.

La lluita contra la violència que s'exerceix envers les dones és una prioritat que ens obliga a tota la societat en el seu conjunt, una obligació que correspon, en primera instància, als governs, a les administracions, però també als partits polítics, grups parlamentaris, sindicats, organitzacions civils i a les persones –homes i do-

nes—. I, per tot això, les dones víctimes de la violència masclista no podien ser en cap moment excloses del dret a la renda garantida de ciutadania.

Tornant a la modificació de l'apartat *e* de l'article 7.1 i per comentar-vos que un dels avantatges de les modificacions consisteix en que encara que la persona estigui acollida en un pis o alberg de serveis socials, té dret a percebre la renda garantida de ciutadania i no es considera que estigui en un establiment permanent de serveis socials, perquè els establiments que alberguen aquestes persones s'han de considerar sempre temporals. La finalitat és aixoplugar-les mentre no tinguin recursos econòmics que els permetin dur a terme una vida normalitzada i amb igualtat.

Que els ajuts d'habitatge que concedeix qualsevol administració pública, tant si és la Generalitat o a nivell local, no siguin imputats com a ingressos, atès que tenen una finalitat específica de compensació d'una despesa i no augmenten la renda disponible de les persones. Perquè, en temps anteriors, aquesta situació ha provocat que algunes persones, tot i el que indica la llei, hagin renunciat a la prestació d'habitatge per aconseguir la renda garantida de ciutadania, que representa un import superior. La conclusió d'això és que les persones que gaudeixen d'un servei residencial de prestació pública o privada no es vegin limitades en el seu dret de gaudir de la renda garantida de ciutadania.

Tornem a repetir i insistir que la renda garantida de ciutadania és un suport per a qui no té accés al que creiem que són els drets bàsics que permeten una vida autònoma i digna, un treball de qualitat i accés a l'habitatge. I, atès que el desplegament és fins al 2020, i tenint en compte la voluntat d'ampliar la cobertura d'aquest dret a altres col·lectius amb necessitat social, està previst que, amb els llindars previstos, la renda garantida de ciutadania serà una de les principals prestacions i mesures socials d'aquesta legislatura amb l'honorable senyor president Torra, tal com ho va ser en la legislatura anterior amb el Govern del president Puigdemont.

Com ja sabeu, és important –i ho hem de tenir en compte– que és una experiència recent i que ha sigut marcada, desgraciadament i injustament, per l'anormalitat democràtica del 155, que ha evitat el desplegament del reglament de la renda garantida de ciutadania i això ens ha perjudicat i ha distorsionat tant l'aplicació com la interacció amb normalitat amb les entitats que han de formar el consell de govern. Però, tot i així, no hem d'agafar aquesta circumstància com una excusa que ens impedeix fer autocrítica i hem d'anar a perfeccionar la nostra atenció a la nostra ciutadania i, sobretot, a la més necessitada i la que pateix situació de vulnerabilitat o violència, entre altres situacions desagradables.

Com vaig dir la darrera vegada que vaig intervenir des d'aquest faristol, la renda garantida de ciutadania és un tema de justícia social, que representa el nucli de la seva missió i la promoció del desenvolupament i la dignitat humana, i la seva missió principal és erradicar la pobresa i l'exclusió social, per compensar la desigualtat i promoure l'accés al benestar social per a tothom, a més és el seu principi fonamental per a la cohesió social i la convivència pacífica i pròspera.

I, per tot això, nosaltres votarem a favor de la modificació de la llei, que es proposa en aquesta lectura única que estem fent ara.

En el cas d'En Comú Podem, no votem en contra, però, senzillament, el propietari, que és el Grup Socialistes, ha considerat que negociar-les..., amb l'argument que poden estar molt molt bé, però no garanteix que es tanquin les necessàries modificacions. Si cal ampliar els temes a modificar, caldria fer-ho pel procediment llarg i no per la lectura única, que ens permet l'avantatge d'una execució immediata.

Per acabar, dic, no podem entendre la reivindicació de dret a una sobirania, a una democràcia i fer activa l'aspiració a un nou paradigma igualitari i equitatiu de millor justícia social, sense un projecte unitari d'autonomia econòmica, personal i col·lectiva, de millora de les condicions de la vida de totes les persones que viuen al nostre país, Catalunya.

I, per acabar, m'agradaria fer referència a la cita del filòsof i polític francès, Voltaire, sobre la justícia social, que diu: «Els pobles a qui no se'ls fa justícia se l'agafaran per si mateixos, més aviat o més tard.» I una justícia portada massa lluny pot transformar-se en una injustícia.

I també per citar el polític escocès Arthur Henderson, que diu: «Una altra part essencial de la pau universal i duradora és la justícia social.»

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bé. Aquesta llei –sempre ho recordo, perquè és important recordar-ho– va ser aprovada per *unanimitat* d'aquesta cambra, però, a més, venia d'una iniciativa legislativa popular que havia aconseguit 121.000 signatures. Per tant, estem parlant no de qualsevol llei, estem parlant d'una llei que té un suport amplíssim social i que, a més, desplega un dret molt sensible de ciutadania, que ha generat, a més, una gran expectativa a la nostra societat: una prestació econòmica pensada per donar resposta a les persones, a les unitats familiars en situacions de vulnerabilitat. La renda garantida de ciutadania.

Fa una mica més d'un any que la vam aprovar en el Parlament, un any que s'està desplegant. Certament, no era senzilla de desplegar, menys encara quan estàvem posant una urgència de temps tan complicat com el que vam posar en la mateixa llei, però ja portem un any, ara ja no hi ha excuses, amb la urgència. I, un any després, continuem tenint la sensació que hi ha una mala gestió –i ho hem de continuar dient– de la renda garantida de ciutadania. Hi ha una mala gestió d'una llei que ve amb aquest ampli suport social, que és aprovada per unanimitat d'aquesta cambra i que tracta un tema tan sensible com aquest dret per a uns col·lectius tan sensibles com els d'amplia vulnerabilitat, com són les persones o unitats familiars que no tenen recursos suficients per tenir un mínim de vida digna.

No hi ha bona gestió. Continuem amb respostes a sol·licituds que no arriben o sense bones justificacions, no ben argumentades, generant inseguretat, generant frustració, que tot això, a més, evidentment, rebotja en els treballadors i treballadores que estan a l'atenció directa, des del SOC, palliant i fent cada dia la seva feina amb aquesta situació.

Els reiterem també la denúncia que considerem que estan fent una aplicació restrictiva de la llei, dels criteris que fixa la mateixa llei, i que això està deixant molta gent que hauria de tenir dret a la renda garantida de ciutadania fora d'aquesta prestació.

I, evidentment, i del que estem parlant avui és que, a més, en aquest any també hem pogut evidenciar que hi havia alguns forats que eren fruit de la mateixa llei. Ens havíem oblidat o no havíem pensat en certs creuaments d'articles que podien acabar perjudicant col·lectius concrets i podien deixar fora col·lectius concrets d'aquest dret.

Bé, avui, a partir del Grup Socialistes, intentem resoldre-ho per a dos col·lectius concrets: víctimes de violència masclista i persones sense llar, que es trobaven, doncs, que si tenien un recurs habitacional, lògic i normal que ho necessiten, podrien quedar-se sense la renda garantida de ciutadania. Estem, evidentment, del tot d'acord amb la proposta que ha plantejat el Grup Socialista; eren dos dels col·lectius dels quals calia resoldre aquesta situació, i ens felicitem que avui ho puguem resoldre amb aquesta modificació. Però no només quedaven aquests col·lectius fora de la llei per errors de la mateixa llei. El nostre grup parlamentari ha presentat deu esmenes a aquesta proposició de llei del Grup Socialista, perquè hi ha més col·lectius que

hem detectat durant aquest any que quedaven fora i que potser podríem resoldre-ho amb millores en el redactat de la llei. No s'han admès, només se n'ha admès una a tràmit.

Pel fet que estiguem fent aquesta llei per lectura única, bé, entenem l'argument per no pervertir la lectura única, per fer les coses formalment correctes, que no hàgim pogut introduir tots aquests collectius i, per tant, totes aquestes esmenes en aquest debat. Però no volem que deixem de parlar-ne, que el tema formal no siguin els arbres que no ens deixin veure del bosc. Aquests collectius continuen estant fora, aquestes situacions personals que nosaltres posaven en les esmenes continuen estant fora del dret a la renda garantida de ciutadania per errors que hi ha en la llei i que cal resoldre. I que l'emplacem, conseller, i emplacem el Govern que ho resolguin via reglament.

De fet, els ho exigim, perquè no crec que fos l'esperit de la llei deixar fora de la renda garantida de ciutadania aquella gent que troba una feina a temps complert però durant un temps molt curt, els ingressos que els acaben comportant no els fan tenir ingressos superiors a l'indicador de renda de suficiència; però que, pel fet de que aquella feina que han trobat encara que hagi estat durant molt poc temps ha estat a temps complert, no poden rebre la renda garantida de ciutadania. I això no és l'esperit de la llei, almenys no del d'aquesta ponent de la llei quan ho vam estar debatent, i crec que tampoc ho devia ser, segurament, l'esperit del senyor El Homrani quan ho vam estar debatent. S'ha de resoldre amb el reglament.

Gent que no cobra res però que té dret a algun altre tipus de subsidi de l'Estat, o de prestació de l'Estat, però no el té tramitat. Evidentment, s'ha d'exigir que el tramiti, però el que no pot ser és que els deixem sense res mentre no ho tramita. No crec que fos aquest l'esperit, conseller.

Aquella gent que compleix tots els requisits però té un cotxe o un pàrquing de propietat d'ús habitual queden fora de la llei. Potser ho podem resoldre, no? Ho hem intentat amb una esmena, no ha estat possible, resolguin-ho amb el reglament.

Famílies amb fills a càrrec, que potser incompleixen algun requisit, però que poden comptar amb un informe dels serveis socials; no ho estan fent, conseller, no ho estan fent. Nosaltres volíem blindar-ho encara més a la llei, perquè tenim un problema de pobresa infantil en el nostre país, molt greu, i no pot ser que perquè els pares cometin alguns errors, els fills ho estiguin pagant tota la vida. Ho hem de blindar això, blindin-ho en el reglament.

I l'esmena que sí ha quedat viva: els joves extutelats. Menors de vint-i-tres anys. La renda garantida de ciutadania, la llei diu que has de tenir vint-i-tres anys per accedir-hi. Els joves extutelats a Catalunya reben una ajuda o de sis mesos o de tres anys com a màxim, com a joves extutelats. No arriben als vint-i-tres; als vint-i-un, els que siguin més afavorits, i hagin tingut tres anys d'ajudes d'extutelats, es queden sense aquest tipus d'ajuda. Si no tenen feina, que en el món en què vivim és bastant probable, o no tenen uns ingressos mínims, abans tenien la renda mínima d'inserció; ara, amb la renda garantida de ciutadania, s'han quedat sense res.

De debò –de debò– no podem resoldre-ho avui, a partir de l'esmena que el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, hem presentat en aquesta llei, i que aquesta sí que continua viva i la podem votar avui? És una esmena que hem treballat amb la Federació d'Entitats amb Projectes i Pisos Assistits, els que treballen amb aquests joves extutelats, i amb Save the Children. De debò avui el missatge que donarem des d'aquest Ple a aquests i aquestes joves és que no els donem cap solució i els deixem penjats perquè ja ho resoldrem per alguna altra via, ves a saber quan, ves a saber quina?

Votin l'esmena i introduïm-ho a la llei i blindem aquestes situacions. Crec que és de justícia.

A més, de quant estem parlant? D'uns centenars? De debò no podem donar-los resposta ja a aquests centenars de joves que han estat extrets de forma traumàtica

d'un ambient en el qual no se'ls garantia els drets? S'hi han invertit uns recursos públics, com a menors tutelats, i després com a extutelats, i després els deixem tirats? Potser perquè hagin sense més remei de tornar a aquell entorn del qual els hem extret?

Bé. Farem suport a la proposta dels socialistes, però crec que no podem perdre l'oportunitat que amb aquesta proposta també resolguem la situació dels joves extutelats.

I, sí, vull aprofitar també per avaluar una mica el que està passant amb la gestió de la Llei de la renda garantida de ciutadania, de les dades. Abans ho ha fet el diputat socialista, però hi vull insistir.

Cent tretze mil persones, sí, però desglossem-ho. Això vol dir 27.000 famílies que reben la renda garantida de ciutadania. Són menys famílies que les que rebien la renda mínima d'inserció el 2016. I vol dir 45.000 pensionistes o beneficiaris de prestacions estatals baixes que reben el complement. És més o menys la mateixa quantitat que ja ho rebien el 2016.

Ara reben més quantitat, cert, i no volem treure-li importància a aquest fet. Però, quants nous beneficiaris reals hi ha de la renda garantida de ciutadania, conseller? Cinc mil? Sis mil, sent generosos? De veritat, l'univers global de persones en risc de pobresa en el nostre país no ha augmentat, no és superior a aquell que ja era molt insuficient de la renda mínima d'inserció el 2016? Crec que no era això, companys, el que preteníem fer amb la renda garantida de ciutadania.

La renda garantida de ciutadania pretenia ser una eina per revertir la desigualtat, ha de continuar sent el nostre objectiu. És l'única eina aprovada en els darrers anys en aquesta cambra per atacar el problema estructuralment, per redistribuir la riquesa de forma real. Però vostès, amb l'aplicació que n'estan fent, estan pervertint aquest esperit.

Ja fa un any que dura, això. I ja no els queda temps de gràcia, conseller. L'han esgotat, i ja fa temps. Els responsables directes de la gestió (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) d'aquesta prestació són els mateixos avui que fa un any. Si no saben fer-ho millor...

El president

Senyora Ribas, se li ha acabat el temps.

Marta Ribas Frías

...potser que hi posin algú que sàpiga fer-ho.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

A continuació té, per un torn en contra, la paraula el diputat senyor Raúl Moreno. Quan vulgui.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. En primer lloc, voldria contestar la diputada Marta Ribas que, diguem-ne, les esmenes presentades, a l'estar discutint en aquests moments una proposició de llei de lectura única, nosaltres ja, com a grup parlamentari, ja vam advertir que les esmenes que es rebien s'havien de cenyir a aquest article, havien de fer referència a l'article que estàvem modificant perquè sinó no tenia sentit la lectura única.

I, per tant, de les deu que van presentar-ne vostès, n'ha quedat una en la que vull fer referència i que ens demanen fonamentalment dos coses: que aquells joves tutelats per la Generalitat, que passen a ser extutelats per la Generalitat, sense requisit mínim de temps de tutela, poguessin rebre la renda garantida de ciutadania. Per tant, quan diem «sense requisit mínim de tutela» no parlem d'uns centenars, parlem de bastants més, perquè aquí s'inclouen nous col·lectius, menors no acompanyats que

passen a ser tutelats durant un temps per la DGAIA i després ja compleixen la majoria d'edat. Per tant, parlem d'un univers molt important.

I és un debat molt interessant. I estic bastant d'acord amb la seva proposta, però jo crec que la renda garantida, ens faríem un flac favor si l'agafem com una espècie de llei on tots els col·lectius poden, d'alguna manera, estar representats, perquè desvirtuem, jo crec, l'objectiu fonamental de la llei, que és fer-la el més universal possible. I existeix la llei de prestacions –la llei de prestacions– que és la que diu quines són les prestacions que han de tenir els menors tutelats i extutelats de la Generalitat.

I, per tant, si hem de fer un canvi, jo des del punt de vista formal m'estimaria més fer-lo a través d'aquesta llei que no a través de la renda garantida de ciutadania. És un debat que podem tenir. Però, en tot cas, considerem, almenys el nostre grup parlamentari, que la renda garantida de ciutadania no és el lloc preferible per poder donar i dotar de drets aquests joves sinó que ho hem de fer a través d'una altra llei, la de prestacions. I no només és des del punt de vista econòmic. El més important és que hi hagin plans d'inclusió social i plans d'inclusió laboral perquè puguin sortir de la seva situació d'exclusió.

I la segona proposta que ens feia era que aquelles persones o aquells joves que es trobessin en situació de greu exclusió social, mitjançant un informe dels serveis socials, poguessin rebre la renda garantida de ciutadania, que és tot just el que diu l'article 7.3 de la llei, al que vostè en feia referència, que és: qualsevol persona tot i que no compleixi alguns dels requisits, sempre que tingui un informe dels serveis socials, podrà accedir a la renda garantida de ciutadania. I, per tant, és un article que ja està a la mateixa llei i que és necessari per desplegar-lo que hi hagi reglament. Això és veritat, perquè no es pot fer de manera global.

I el reglament, per les informacions que he pogut compartir amb el conseller El Homrani, ja recull, d'alguna manera, de quina manera es podrà fer. I esperem que es pugui aprovar aviat. No és que els vulgui posar pressa, és que segurament amb el reglament podrem solucionar moltes de les coses que tenim ara però, clar, quan ens diuen que hem d'esperar al voltant de dos-cents dies... Clar, la gent no es pot esperar dos-cents dies. I, per tant, si hem de fer alguns canvis des del punt de vista legislatiu perquè els col·lectius amb més risc d'exclusió puguin tenir solucionada la seva possibilitat d'entrar a la renda garantida, doncs, així ho farem.

I, per tant, aquestes són les raons per les quals, senyora diputada Ribas, nosaltres no hem admès aquesta esmena.

I al senyor Jordi Albert i la senyora Saloua, bé, coincideixo amb les seves exposicions, amb algunes matisacions. La proposta que vostès feien, senyor Albert, millora el text inicial, sí. Per això l'hem transaccionat, efectivament. Seria inútil pensar que «no, no, això és meu, ho he dit jo». Si la proposta que ve del Govern millora, perquè inclou, a més a més, les persones amb malaltia mental i especifica de quina manera i a quins col·lectius va destinada aquesta prestació, no haurem d'esperar al reglament per poder desenvolupar-ho. Per tant, jo crec que el redactat permet fer-ho de manera ràpida.

Ara, també li haig de dir, em preocupen dos coses fonamentalment. És relativament senzill poder donar una prestació econòmica, el que és bastant més difícil és que aquestes persones puguin trobar un pla d'inclusió laboral –pla d'inclusió laboral– perquè puguin reinserir-se a la societat. I aquí, això és el que val diners. Això és realment el complicat i aquí és on hem de posar l'esforç si no volem fer polítiques assistencialistes. Aquesta és la clau.

I acabo. Vostès fan servir sempre el *comodín del público*; quan la cosa va malament és el 155. Li recordo, el senyor Josep Ginesta, secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies, en un mitjà públic de comunicació va dir que el 155 no va tenir cap tipus d'incidència –cap tipus d'incidència. Vostès tenien signatura, vostès tenien signatura des del Govern. Poden haver-hi alguns problemes, però no ens poden dir que com ha estat el 155 només n'hem pogut donar cinc mil. Ho veurem

d'aquí a uns mesos, a veure si sense 155 quina capacitat ha tingut el Govern de donar resposta a la situació de moltes persones en el nostre país.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, per fixar el seu posicionament, dels grups parlamentaris restants i subgrups, i, en aquest cas, és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Noemí de la Calle. Quan vulgui, diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Bona tarda a tothom. Hoy debatimos una propuesta de modificación de una ley que, como se ha dicho, entró en vigor poco más de un año. Una ley que es fruto de mucho esfuerzo. Esfuerzo de todos los implicados en la promoción y recogida de firmas; esfuerzo de todos los diputados que participamos en la ponencia para poder sacar a tiempo una ley que era muy necesaria. Una ley que es la última red de seguridad de aquellas personas que peor lo están pasando. Y por ello hicimos ese gran esfuerzo, para que pudiese entrar en vigor lo antes posible.

Ha pasado más de un año y ya podemos evaluar como el Govern está gestionando esta prestación. La realidad está muy alejada de lo que a algunos nos gustaría, más aún cuando los indicadores de riesgo de pobreza en Cataluña siguen aumentando en los últimos años. Tenemos un silencio administrativo positivo que el Govern no está cumpliendo, como ya se ha dicho. Tenemos causas de denegación que dejan en total indefensión al ciudadano ya que la Administración no concreta el motivo. Tenemos a colectivos que se están quedando fuera, no porque haya un problema con el articulado sino porque desconocen que tienen derecho a percibir la prestación, como es el caso del colectivo de pensionistas. Tenemos situaciones de estrés que se traducen en bajas laborales y algún caso de sensación de inseguridad por parte de los trabajadores que la están tramitando.

Y tenemos, ¿cómo decirlo?, una nube turbia sobrevolando la prestación porque nos llegan informaciones sobre la posibilidad de que los programas de inserción laboral se otorguen a una parte de aquellos sobre los que va a recaer la misión de evaluar el impacto de la ley. Es decir que muy probablemente una parte de la comisión de seguimiento, no toda, obviamente, esté formada por quienes tienen intereses, y van a ser juez y parte. Esto es feo, es muy feo y muy típico de repúblicas bananeras con grandes redes clientelares. Esperemos que esto no ocurra.

Y tenemos, también, con los últimos datos proporcionados por el Govern, de septiembre, un 13 por ciento de denegaciones por tener un contrato parcial de trabajo, a pesar de no tener ingresos suficientes. Ese 13 por ciento del total de las más de 54.000 solicitudes valoradas corresponden a 7.117 familias, que, pese a trabajar, no llegan a unos ingresos mínimos, y pese a que la ley reconoce la compatibilidad con la renta de trabajo a tiempo parcial, al Govern no le da la gana hacerlas extensivas más allá de las familias monoparentales.

Y la falta de voluntad del Govern es lo que nos trae hoy aquí, y la triquiñuela que utilizó para retrasar unos meses el pago de la prestación a ciertos colectivos. Porque si el Govern hubiese tenido la voluntad de hacer accesible esta prestación a víctimas de violencia machista, al colectivo de personas sin hogar y a personas con experiencias en salud mental en primera persona, no hubiese sido necesario modificar la ley. Porque para este viaje no hacía falta tantas alforjas, y les voy a explicar por qué.

El Govern empezó a denegar solicitudes a ciertos colectivos, como eran las personas sin hogar, usuarios de salud mental, y las víctimas de violencia machista, escurdiéndose en que el artículo 7.e decía que para poder ser beneficiario de la prestación no podría serlo también de un servicio residencial permanente. Pero es que los albergues para personas sin hogar, o los centros de acogida de las víctimas de violencia machista no son un recurso permanente de tipo social, es un uso provisional

de última necesidad. Y los usos provisionales son, por definición, contrarios a los usos permanentes. Así de fácil. No hacía falta esta proposición de ley, con voluntad no hacía falta.

Y, como el peor de los usureros, han recortado una vez más a los colectivos más vulnerables. El Govern, a dos de los colectivos más vulnerables de la sociedad, les denegaba una prestación a la que tenían derecho, excusándose falsamente, en una interpretación del articulado cuyo parecido con la realidad era mera coincidencia. Haciendo uso, además, de un cinismo exacerbado, porque ya han demostrado que, tratándose de incumplir leyes, no tienen manías, lo hacen cada día, con la Ley orgánica de educación, lo hicieron con la Constitución, y hasta con el propio Estatuto de autonomía de Catalunya. Se cargan nuestras cartas magnas sin sonrojarse, pero se acogen a una mala interpretación de la Ley de la renta garantizada para denegarles la prestación a las víctimas de la violencia de género y a las personas sin hogar. Y todo para ahorrarse el pago durante unos meses. ¿Cuál va a ser el próximo colectivo al que van a excluir? ¿Vamos a tener que hacer una ley por cada colectivo que ustedes excluyan?

Desde Ciudadanos afirmamos que, en base al articulado original, el Govern no puede excluir a las víctimas de violencia machista, ni a las personas sin hogar, porque sus recursos residenciales no son permanentes. Denunciamos, con toda nuestra energía y con toda nuestra indignación, que el Govern se haya aprovechado de estos dos colectivos para ahorrarse unos euros, que luego se gastarán, muy probablemente, en lo que acostumbran.

Y reiteramos que estos colectivos ya tenían derecho a percibir la prestación antes de esta proposición de ley. Lamentamos el maltrato sistemático del Govern a las leyes que provienen de la sociedad civil, como la renta garantizada de ciudadanía o la Ley de derechos del colectivo LGTBI. Cuando se aprobó la ley se apresuraron en apropiársela y salir en todas las fotos, pero ahora que los focos, pues, no están, no tienen ningún interés en desplegarla. Dejen de intentar tomarle el pelo a la ciudadanía. Si no les gustaba la ley, haberlo dicho en su momento. Ya está bien –ya está bien– del «se acata, pero no se cumple», ya está bien de saltarse las leyes que no les gustan.

Y, si creían que no había dinero para..., o que no había que dedicar estos recursos a las personas, pues, que peor lo estaban pasando, pues, haberlo dicho entonces, pero basta ya de discursos que ni ustedes mismos se creen, ya está bien de postureo, porque sus hechos les definen, no sus palabras.

Y los hechos son que están destrozando una ley que pretendía ser la última red de seguridad de los que peor lo están pasando. Y me gustaría..., me refería al diputado Jordi Albert y a los señores del Govern, que, más allá de las declaraciones, como ha comentado el diputado Raúl Moreno, ¿no?, de Josep Ginesta, y del propio grupo promotor de la renta garantizada, que el 155 no tenía nada que ver. Pero, es que, claro, dicen: el 155 ha retrasado el reglamento. Pero, es que, claro, entonces, el 155 ha retrasado también el reglamento de la Ley LGTBI aprobada hace cuatro años, o la Ley de accesibilidad aprobada en 2014, o la Ley de derechos y oportunidades de infancia, adolescencia, de 2010, que no tiene reglamento, o la Ley de apoyo a las familias de Cataluña, de 2003, que no tiene reglamento, la Ley de servicios sociales, de 2007, que tiene la cartera de servicios sociales desactualizadísima, o la Ley de acogida familiar para personas mayores, de 2001, que, diecisiete años de su aprobación y no tiene reglamento. Ya está bien, dejen de mentir.

Desde Ciudadanos vamos a votar a favor de esta proposición de ley, obviamente, porque estamos de acuerdo con el derecho de estos ciudadanos a recibir la prestación, porque si hay que aprobar esta ley para que el Govern afloje la cartera en beneficio de los ciudadanos, lo hacemos.

Agradecemos al diputado Raúl Moreno su presentación. Ahora bien, no me quiero ir de este *faristol* sin decirle al Partido Socialista que me gustaría ver este mismo

entusiasmo por ayudar a las personas sin hogar, tanto cuando están en la oposición como cuando están en el Gobierno. Porque, claro, luego les vemos en Hospitalet, que llevan gobernando cuarenta años, y en el pasado julio tumbaron una propuesta de realizar un censo de personas sin hogar para poderles hacer un seguimiento y planes de inserción social y laboral. Algo que a nuestro parecer fue un error y esperamos, pues, tengan la voluntad de rectificar.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. La darrera vegada que vam parlar de renda garantida de ciutadania, aquest grup acabava la seva intervenció, per una banda, agraïnt al Grup Socialista la proposta que havia fet. En segon lloc, desitjant que no tornéssim a parlar mai més en aquest Ple de renda garantida de ciutadania; però també, en tercer lloc, dient d'una manera molt clara, que, per desgràcia, malauradament, en tornàriem a parlar. I, tal com vam acabar l'anterior intervenció, la comencem avui: agraïnt-li, en aquest cas, al Grup Socialista en la persona del diputat Moreno, la proposició que ens porta al Ple d'avui; en segon lloc, pensant que tant de bo mai en tornem a parlar, al Ple, de renda garantida de ciutadania, però, amb una perspectiva clara que ens sembla que en tornarem a parlar en aquest Ple.

Per entrar..., amb relació al contingut del text que es proposa, primer en la fórmula que ho expressava el Grup Socialista i en la transaccionada. Volem fer un aclariment: és cert que no hauria estat necessari que s'hagués introduït aquesta modificació per reconèixer el dret. I ho volem dir, perquè quedi molt clar, gravat, i perquè si algú ha d'anar als tribunals, a que li reconeguin, per aquest període, el que anirà des de l'aprovació fins a la modificació, els drets que ara, pretesament, es volen incorporar, pugui defensar que fins i tot el legislatiu, a la cambra, o una part del legislatiu, tenia clar que això ja estava reconegut.

Dit això, cap problema, tot al contrari, agraïm que el Grup Socialista, davant d'una pràctica de l'Administració que és no reconèixer això, doncs, plantegi una proposta de modificació del redactat. I, per tant, ja ens semblava molt bé el redactat inicial, que feia referència, no únicament a les persones sense sostre, sinó a les dones víctimes de violència de gènere, masclista. Això sí, també volem deixar clar que en el format que s'ha transaccionat, és cert que s'inclou a més col·lectius, i, per tant, que des d'un punt de vista subjectiu pot aportar més, però també volem deixar clar que, des d'un punt de vista de tramitació, de reconeixement, i, fins i tot, de requisits complementaris pot ser una dificultat.

Dificultat que, li ho diem al Govern, està a les seves mans que desaparegui, i està a les seves mans d'una manera molt senzilla: a través del reglament. Ara estem en un tràmit d'esborrany del reglament, per tant, redactin el reglament perquè això no es pugui interpretar en un sentit, fins i tot, que pugui suposar minorar drets amb relació a la proposició que feia inicialment el Grup Socialista.

I volem dir, també, que coincidim, amb relació a l'esmena número 3, que era la que plantejava el Grup de Catalunya en Comú Podem. Per cert, nosaltres vam presentar, també, deu esmenes. Cap en aquest Ple. No creiem que tampoc això sigui de tanta importància. Que no ens posem d'acord en la votació o en la tramitació és una qüestió complementària, però sí que és una pena que no ens posem d'acord a veure què necessita de celeritat per al nostre poble, que hauria estat l'important.

I sobre el contingut de la mateixa, sí que volem deixar molt clar que ens semblava necessari que per qüestions com són els joves extutelats, que no poden tenir dret

amb una prestació per la seva condició de joves extutelats, doncs, evidentment, es pogués reconèixer més drets o el dret a la renda garantida de ciutadania.

Mirin, fa dues setmanes, amb el conseller aquí, en la seva compareixença, una de les qüestions que els traslladàvem: què fem després d'aquest acompanyament dels menors? Doncs, per molt bon acompanyament que fem dels menors des de l'Administració catalana, si després no els donem una alternativa, doncs, la feina haurà tingut únicament un efecte durant un període. Però aboquem a tota una sèrie de joves –per cert, no únicament els migrants, també joves que no han estat migrants– que no trobin futur, i que no trobin futur no pot ser mai una perspectiva de govern.

La darrera qüestió –i segurament de les més importants–: silenci administratiu positiu. Revisin tota l'actuació administrativa d'aprovació, denegació i, sobretot, desistiment, perquè no es pot convertir el que és el dret al silenci administratiu positiu, en un suposat desistiment a través de mecanismes burocràtics. I això ho han de revisar.

I tornem a traslladar, per una banda, als diputats i les diputades de Junts per Cat i del Grup Republicà, ho vam fer al gener, des del gener parlem amb ells i amb elles d'aquest tema. Ho vam fer, també, des del primer moment que vam tenir conseller, amb el senyor El Homrani, dient-li d'una manera molt clara que nosaltres pensàvem que hi havia una mala gestió de la renda garantida de ciutadania.

Se'ns va contestar que potser hi havia una afectació, no del 155, que això ja s'ha deixat clar, sinó de la inexistència de reglament o de la comissió de govern. Però els ho tornem a dir: no és un problema ni del reglament ni de la comissió de govern, és un problema d'un determinat model de gestió, que si no l'utilitzem d'una manera adequada, la fórmula de gestió acaba buidant absolutament el que són drets subjectius.

I acabem com hem començat: tant de bo no tornéssim a parlar mai més en aquest ple de renda garantida, però malauradament, en tornarem a parlar.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat Aragonès. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, a mi no em costa gens reconèixer que no... –segur que a molts de vostès no els cap cap mena de dubte–, que en el nostre partit..., aquesta, una..., aquesta és una llei, la de la renda garantida de ciutadania, és una llei que no ens entusiasma. No ens entusiasma però també em permetran dir, perquè els interessats, doncs, no ho han dit, que als anteriors governs tampoc els entusiasma. Jo diria que els entusiasma menys del que ens entusiasma a nosaltres. Perquè vull recordar que aquesta ILP que es va presentar durant l'any 2013 va ser aprovada en el Parlament l'any 2014, no es va aconseguir aprovar definitivament fins a l'any 2017, que hi havia un govern, primer, de Convergència, sol, que no li entusiasma aquesta llei, i després un govern de Convergència amb Esquerra Republicana, semblant al que hi ha a dia d'avui, que tampoc li entusiasma.

I hi han hagut intervencions, que feien referència, precisament, a l'èmfasi de la consellera Bassa perquè s'aprovés aquesta llei, i al del ponent, per part de Junts pel Sí, en aquell moment, l'actual conseller El Homrani. Al respecte d'aquesta llei, doncs, em permetran una apreciació personal: estic convençut que estava més entusiasmat amb aquesta llei l'actual conseller El Homrani que no pas la consellera Bassa. És més, hi va haver un moment del procediment de tramitació d'aquella llei, que van aconseguir..., el Govern va aconseguir ajuntar tots els grups parlamentaris amb una posició unànime en contra de la posició que estava defensant el Govern. I dic: «Entre tots els grups parlamentaris.» Tots, també el Partit Popular.

No vàrem ser..., no en som entusiastes, però la vam defensar, des d'un primer moment, perquè entenem i entenem que era una bona eina i pot ser una bona eina, ben utilitzada. Vam utilitzar tot el tràmit parlamentari per intentar-la modular i per intentar que fos una llei que fos perfectament assumible. I aquest va ser el nostre paper en la tramitació d'aquesta llei, però era imprescindible deixar constància de que segurament el que hi estava més a la contra, precisament, era el Govern.

Aquesta és una prestació, la de la renda garantida de ciutadania, ja s'ha dit, que té moltes casuístiques, que té moltes particularitats, i que, per tant, feia..., fa imprescindible el desenvolupament d'un reglament que intenti preveure totes aquestes casuístiques i totes aquestes solucions. Ja hem sentit a dir que, evidentment, la culpa de que avui estiguem aquí, parlant d'aquesta modificació puntual de la llei, per a una casuística determinada, doncs, és culpa del 155, que és el que va aturar el reglament. I, mirin, doncs, si m'ho permeten, els diré que sí, és possible; amb matisos que ara els explicaré, però sí, és possible que el 155 en tingués responsabilitat.

Per exemple, les 155 monedes de plata que van significar que el president Puigdemont no convoqués unes eleccions un determinat dia i, per tant, pogués evitar l'aplicació del 155 de la Constitució. Però també el fet de que el 155 que es va aplicar a l'octubre era una situació transitòria que havia de durar fins al mes de gener, però, clar, la majoria que va guanyar les eleccions el 21 de desembre, doncs, es va anar entretenint, no tenia pressa de convocar govern –ja li devia anar bé això del 155– i ho va anar allargant fins al mes de juny. I, finalment, el 155 tampoc no va destituir el Departament sencer d'Afers Socials, va destituir la consellera, i no crec jo que fos la consellera la que hagués de redactar, del seu puny i lletra, el reglament que havia de desenvolupar la Llei de renda garantida de ciutadania.

Però aquí anem al rovell de l'ou. I el rovell de l'ou és que el pressupost del 2017 –i d'aquí peca el problema– no contempla l'entrada en vigor de la renda garantida de ciutadania. I, per tant, com el del 2018 és prorrogat del 2017, tampoc el del 2018 contempla l'aplicació de la renda garantida de ciutadania. I, per això, el treball que s'ha anat fent amb relació a l'aplicació de la renda garantida de ciutadania ha sigut limitatiu, és a dir, intentar denegar totes les peticions possibles per evitar que les partides pressupostàries sortissin de mare amb relació a allò previst en el pressupost del 2017. I, per això, segurament, moltes de les denegacions que s'han fet automàtiques, perquè no hi havia temps de resoldre i perquè hi havia el silenci positiu, han estat fruit precisament d'aquesta circumstància.

Per això nosaltres avui donarem suport a aquesta modificació puntual, que resol una casuística concreta...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...de la Llei de renda garantida –i acabo–, sense perjudici de que, evidentment, la solució rau: un, en el reglament; dos, en dotar el pressupost adequat.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Cridarem a votar.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, l'esmena número 3 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, atès que l'esmena presentada conjuntament pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i Republicà ha estat objecte d'una esmena transaccional amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i la votarem posteriorment.

Per tant, votarem, ho torno a repetir, primer, l'esmena número 3 del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Comença la... (*Remor de veus.*) Ara sí.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 110 en contra, 3 abstencions i un diputat o diputada que no ha votat.

Passem ara a votar l'esmena transaccional signada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya, Republicà i Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

(*Alguns aplaudiments.*)

Esperin-se, en tot cas, que proclamem els resultats, i després, si volen aplaudir, aplaudeixin.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

A continuació, i d'acord amb allò que estableix l'article 138.3 del Reglament, el conjunt de la iniciativa se sotmet a una sola votació.

Així doncs, votem ara el text de la proposició de llei resultant.

S'inicia la votació.

La Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Se suspèn la sessió fins demà al matí. Bona tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i nou minuts.